

Βασίλης Παπαδολιάς

Αστρολογία της Αναζήτησης

Εκδόσεις
IL Piccolo Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο

© 2015 Βασίλης Παπαδολιάς. Απαγορεύεται η αναπαραγωγή χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη και συγγραφέα.

Εκδόσεις: IL Piccolo – Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο (Βασίλης Παπαδολιάς).
Διεύθυνση: Λέκκα 3-5, 10563, Σύνταγμα.

ISBN: 978-618-80584-1-5

© 2015 Vassilis Papadolias. Reproduction is allowed only after written permission by the author and publisher.

Published by Vassilis Papadolias, 3, Lekka St. GR 10563, Athens, Greece

Η ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Πρόλογος	7
2. Εισαγωγή	9
3. Μέρος Ι – Τα Δομικά Στοιχεία του Χάρτη	17
i. Κεφάλαιο 1: Ο Ζωδιακός Κύκλος	19
ii. Κεφάλαιο 2: Οι Πλανήτες	49
iii. Κεφάλαιο 3: Το Ζήτημα του Ωροσκόπου	85
iv. Κεφάλαιο 4: Το Σύστημα των Οίκων	107
v. Κεφάλαιο 5: Η Σημασία των Όψεων	121
4. Μέρος ΙΙ – Προχωρώντας στην Αναζήτηση.....	139
i. Κεφάλαιο 1: Το Ζήτημα του Ζωδιακού Κύκλου.....	141
ii. Κεφάλαιο 2: Το Ζήτημα της Οικοθεσίας	155
iii. Κεφάλαιο 3: Το Ζήτημα των Πλανητών	165
iv. Κεφάλαιο 4: Υπάρχει τελικά ο ένας και μοναδικός .	181
Γενέθλιος χάρτης;	
v. Κεφάλαιο 5: Η Χαμένη Σχέση Αστρολογίας και	189
Σύμπαντος	
vi. Κεφάλαιο 6: Επίλογος: Η Φύση της Αστρολογικής ..	205
Επίδρασης	
5. Βιβλιογραφία	209

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το βιβλίο αυτό γράφτηκε για όσους ψάχνουν. Ψάχνουν να βρουν το γιατί δουλεύει ο κόσμος μας όπως δουλεύει και το πώς δημιουργήθηκαν οι ιδέες που θεωρούμε σήμερα αυτονόητες στην προσέγγιση των πραγμάτων.

Πιο συγκεκριμένα για το χώρο της Αστρολογίας γράφτηκε για όσους ενδιαφέρονται για το γιατί. Γιατί δουλεύει η Αστρολογία όπως δουλεύει και πώς διαμορφώθηκε το γνωσιολογικό οικοδόμημα της σημερινής εποχής μέσα από τους αιώνες.

Οι απόψεις μου για τη δημιουργία των διαφόρων αστρολογικών ιδεών δεν ήταν ποτέ αναλλοίωτες ούτε και δογματικές. Όπως και πολλοί θιασώτες του χώρου ταλαντεύομαι άλλοτε προς τη θεωρία της μεταφυσικής προέλευσης της Αστρολογίας κι άλλοτε προς τη θεωρία του ανθρώπινου δημιουργήματος.

Στο βιβλίο αυτό θα βρείτε όλες τις απόψεις σχετικά με την προέλευση της Αστρολογίας. Σκοπός του είναι να δώσει αφορμές για ερωτήσεις κι όχι οπωσδήποτε για απαντήσεις. Σε κάθε περίπτωση πάντως στοχεύει στο να ασχοληθεί με το γιατί και το πώς κι όχι να δώσει άλλο ένα εγχειρίδιο πρόβλεψης πέρα από τα τόσα πλέον που κυκλοφορούν στην αγορά.

Αυτή η άλλη προσέγγιση ήταν άλλωστε κι ένας από τους κύριους στόχους αυτού του βιβλίου.

Στην προοπτική αυτή αυτού του βιβλίου, ελπίζω να βρεθείτε κι εσείς συνοδοιπόροι...

Οι αναγνώστες...

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τι είναι η Αστρολογία; Ένα ερώτημα που έχει κατά καιρούς απασχολήσει πολύ κόσμο. Από πού να ξεκινήσει κανείς; Από τον ανυποψίαστο τηλεθεατή, που ακούει τηλεοπτικές προβλέψεις; Ή από το μοναχικό σπουδαστή, που προσπαθεί να πάρει τις πρώτες βάσεις της αστρολογικής γνώσης; Και οι δύο κατηγορίες ανθρώπων - αλλά και άλλοι πιο ειδικοί και πιο πεπειραμένοι - βρίσκονται μία ή παραπάνω φορές στη ζωή τους αντιμέτωποι με το ερώτημα του τι είναι η Αστρολογία.

Οι μόνοι που δείχνουν απολύτως σίγουροι για το τι είναι η Αστρολογία είναι όσοι δεν πιστεύουν σε αυτήν. Όσοι δεν έχουν την περιέργεια να ερευνήσουν τι στο καλό βρίσκουν όλοι αυτοί που ασχολούνται μαζί της και που έχουν μάθει να πιστεύουν ότι στη ζωή τα πάντα εξηγούνται από τη λογική.

Με αυτούς τους ανθρώπους η αλήθεια είναι ότι είναι δύσκολο να συζητήσει κανείς για το τι είναι η Αστρολογία. Κι αυτό γιατί ψάχνουν βεβαιότητες εκεί που δεν υπάρχουν και αποδείξεις εκεί που υπάρχουν μόνο ενδείξεις.

Το βασικό πρόβλημα στο να αποδείξει κανείς την αξία της Αστρολογίας είναι η ίδια η απόδειξη. Στην εποχή μας θεωρούμε κάτι αποδεδειγμένο εφόσον έχει μία λογική, μπορεί να επαληθευτεί στο εργαστήριο ή να υποστεί μία σειρά από μετρήσεις. Ορίζουμε κάτι μέσα από τη μέτρηση των ιδιοτήτων του και θεωρούμε ότι υπάρχει εφόσον μπορούμε να το παρατηρήσουμε και να το αναπαράγουμε.

Η εμπειρία της ζωής όμως μας δείχνει ότι υπάρχουν και άλλοι τρόποι να αποδείξει κανείς την ύπαρξη ενός πράγματος. Υπάρχει το προσωπικό μας βίωμα και η προσωπική μας κρίση. Μπορούμε ωστόσο να βασιστούμε σε κάτι τόσο υποκειμενικό όσο προσωπική μας κρίση; Μπορούμε υπό προϋποθέσεις. Εφόσον η ίδια η ζωή και οι εμπειρίες της μας έχουν επιβεβαιώσει ότι κάτι που σκεφτόμαστε ισχύει.

Μέρος της προσωπικής μας κρίσης είναι κι αυτό που λέμε διαίσθηση. Μία μητέρα δε χρειάζεται ιδιαίτερη εκπαίδευση για να νιώσει τι χρειάζεται το παιδί της. Ένας ερωτευμένος νιώθει να είναι συντονισμένος με το σύντροφο του και διαισθάνεται τι νιώθει. Τα όνειρα μας δε χρειάζονται όργανα παρατήρησης για να μας δείξουν ότι σχετίζονται με γεγονότα που μας συμβαίνουν ή – γιατί όχι – πρόκειται ίσως να μας συμβούν. Και η προσωπική αίσθηση που μας αφήνει μία πρώτη γνωριμία χαράσσεται για πολύ καιρό μέσα μας και μας κάνει να διαμορφώνουμε άποψη για κάποιον πέρα από λογικά επιχειρήματα.

Ο κόσμος και η καθημερινότητα μας δεν κινούνται πάντα με γνώμονα την τετράγωνη λογική. Υπάρχει μία κατηγορία εμπειριών που δεν καταμετρείται, δεν επαληθεύεται και δεν αποδεικνύεται. Σ' αυτές τις εμπειρίες εντάσσεται κατά τη γνώμη μου – εν μέρει τουλάχιστον – κι αυτό που ονομάζουμε Αστρολογία.

Υπάρχει πάντα ένα κομμάτι της Αστρολογίας που δε θα μπορέσουμε ποτέ να εξηγήσουμε επιστημονικά. Θα μείνει για μας πάντα υποκειμενικό και πάντα μυστήριο. Και ευτυχώς κατά τη γνώμη μου που είναι έτσι. Γιατί αλλιώς θα χάναμε ένα μεγάλο κομμάτι από τη γοητεία της Αστρολογίας και καθένας από μας θα σταματούσε να προσπαθεί να βρει τον εαυτό του μέσα από αυτήν.

Πέρα από τις προβλέψεις η Αστρολογία θα περιέχει πάντα κι ένα βιωματικό κομμάτι. Ένα κομμάτι που δεν επαληθεύεται. Είναι το συμβολικό της κομμάτι μέσα από το οποίο προσπαθούμε να κατανοήσουμε τη ζωή και τους νόμους της εξέλιξης της. Είναι μία φιλοσοφική προσέγγιση της ζωής, που ενώ είναι διατυπωμένη σε μία κοινή γλώσσα σημαίνει για τον καθένα υποκειμενικά και κάτι διαφορετικό.

Είναι μέσα από την κατανόηση αυτής της γλώσσας που καθένας από μας αποκτά κλειδιά για να ερμηνεύσει πώς εμφανίζεται στον εαυτό τους αυτό που ονομάζουμε μυστήριο της ζωής. Να αναγνωρίσει τις προσωπικές του

αξίες και να συλλάβει μέσα του το βασικό νόημα των πραγμάτων. Να βρει βαθιά μέσα του τις δικές του απαντήσεις και να πιστέψει στο νόημα της ζωής. Από μία άποψη η Αστρολογία θα είναι πάντα εν μέρει και μία θρησκευτική εμπειρία.

Είναι αυτή η χρήση της Αστρολογίας που προσωπικά με είχε πάντα γοητεύσει. Όχι τόσο οι μαθηματικές εξισώσεις και η ακρίβεια της πρόβλεψης όσο η εμβάθυνση στο νόημα κάποιων συμβόλων, η κατανόηση της λειτουργίας των πραγμάτων και η αίσθηση της προσωπικής πνευματικής συμμετοχής σε ένα συλλογικό και συμπαντικό γίνεσθαι.

Κι είναι αυτή η συμμετοχή που επιτρέπει στον καθένα από μας να γνωρίσει τον εαυτό του. Γιατί, αν δεν υπήρχε αυτή η συμμετοχή θα είχαμε απλά να κάνουμε με μία στατιστική μελέτη συμπεριφορών ή έστω μία πρόβλεψη ανάλογη ενός μετεωρολογικού δελτίου.

Στο βιβλίο του «Η Άλλη Αστρολογία» ο κύριος Γιάννης Συμεώνογλου γράφει ότι στο Σύμπαν υπάρχουν πάντα δύο αντιτιθέμενες δυνάμεις. Η τάξη και η αταξία. Οι κύκλοι και η ευθεία γραμμή. Η πρόβλεψη και η ανατροπή. Το πεπρωμένο κι η ελεύθερη βούληση. Είναι με αυτή την έννοια που προσωπικά πιστεύω ότι η ζωή μας είναι διαλεκτική.

Προκαθορίζομαστε σε μεγάλο βαθμό από τα πράγματα, έχουμε όμως και μέσα μας ένα σπινθήρα προόδου. Ανήκουμε σε συλλογικές ζωές με συγκεκριμένη και προκαθορισμένη αποστολή, χωρίς όμως προκαθορισμένο ούτε βέβαια αποτέλεσμα. Είμαστε πάντα εν δυνάμει. Κατ' εικόνα Θεού όχι όμως ακόμα και καθ' ομοίωση.

Και με την έννοια αυτή συμμετέχουμε πάντα και συν-διαμορφώνουμε τη ζωή. Και όχι μόνο τη δική μας ζωή αλλά και το Σύμπαν ολόκληρο.

Καθένας από μας έχει το δικό του χώρο ευθύνης του Σύμπαντος, στον οποίο εξαρτάται από αυτόν το πώς θα πάνε τα πράγματα. Και είναι με αυτή την έννοια που στα μάτια του Σύμπαντος τελικά είμαστε όλοι ίσοι.

Γιατί δεν έχει σημασία αν εμείς είμαστε ανώτερα ή κατώτερα όντα. Σημασία έχει ότι η επίτευξη του Σκοπού εξαρτάται το ίδιο από την παρέμβαση τη δική μας όσο και από την παρέμβαση άλλων υψηλοτέρων δυνάμεων.

Κανείς λοιπόν δεν υπολείπεται και κανείς δε μας περισσεύει. Και είναι αυτό το δίδαγμα που μπορεί πιστεύω να αποκομίσει κανείς μεταξύ άλλων, μελετώντας Αστρολογία. Το δίδαγμα του ουμανισμού, της ανάγκης του ενός για τον άλλο και της υπερβατικής έννοιας της δημοκρατίας. Στη μοίρα μας μέσα στο Σύμπαν είμαστε όλοι δεμένοι μεταξύ μας. Κι η παρέμβαση έστω και ενός μπορεί να σώσει ή να καταστρέψει τους άλλους.

Στο βιβλίο του «Astrology of Transformation» ο μεγάλος αστρολόγος Dane Rudhyar συμβολίζει τη διαλεκτική αυτή σχέση Εγώ και Ψυχής με τη σχέση μεταξύ Ήλιου και Σελήνης. Το αυτεξούσιο και η γνώση ότι κατά βάθος όλα είναι δεμένα μεταξύ τους. Η προσωπική συγκρότηση αλλά και το κάλεσμα της φυλής ή του Σύμπαντος. Είναι αυτή η αλληλεπίδραση που οδηγεί τη ζωή και το Σύμπαν στην εξέλιξη του. Και η Αστρολογία μία τουλάχιστον από τις γλώσσες εκείνες που μπορεί να μας δώσει το κλειδί για την κατανόηση της.

Η αλήθεια είναι ότι δε συμφωνούν όλοι οι μελετητές της Αστρολογίας με τις παραπάνω απόψεις. Δε γοητεύονται όλοι το ίδιο από το βιωματικό χαρακτήρα αυτής της τέχνης. Άλλοι πιστεύουν ότι η Αστρολογία είναι μία εν δυνάμει φυσική επιστήμη. Μία επιστήμη που εξετάζει δυνάμεις που προέρχονται από τους πλανήτες, δυνάμεις που δεν μπορούμε όμως εμείς μέχρι σήμερα να μετρήσουμε, παρά μόνο να δούμε τα αποτελέσματα τους.

Άλλοι πάλι πιστεύουν ότι η Αστρολογία έχει μεταφυσική εξήγηση. Ότι υπάρχουν δυνάμεις μη ανθρώπινες που επενεργούν πάνω στο Σύμπαν σαν οντότητες με νοημοσύνη. Κι ότι οι πλανήτες δεν είναι παρά η εξωτερική εκδήλωση αυτών των οντοτήτων.

Κάποιοι άλλοι τέλος πιστεύουν ότι η Αστρολογία δεν είναι παρά ένα κοσμικό ρολόι. Ένα ρολόι που μας δείχνει τις ώρες που συμβαίνουν κάποια γεγονότα, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι τα αιτιολογεί κιόλας. Απλά μας ειδοποιεί για την έλευση τους. Και μας επιτρέπει να κάνουμε προβλέψεις βασισμένοι στο γεγονός ότι για χιλιάδες χρόνια οι άνθρωποι παρατηρούσαν συμπτώσεις γεγονότων και θέσεων πλανητών. Και χρησιμοποιώντας αυτές τις παρατηρήσεις έμαθαν να προβλέπουν. Χωρίς να έχουν καταφέρει να εξηγήσουν όμως ποια είναι η πραγματική αιτία που δημιουργεί τα γεγονότα.

Οι αντιθέσεις αυτές δεν είναι κάτι νέο στο χώρο της Αστρολογίας. Από τα αρχαία χρόνια ακόμα οι απόψεις διχάζονταν για την αιτία βρίσκεται πίσω από την επιτυχία της αστρολογικής πρόβλεψης. Ο αρχαίος φιλόσοφος Πλωτίνος ήταν ο πρώτος που υποστήριξε από τα ρωμαϊκά χρόνια ότι υπάρχουν ζωντανές οντότητες πίσω από τους πλανήτες και εκτός των άλλων στηλίτευσε τους αστρολόγους της εποχής του επειδή διέδιδαν ότι οι πλανήτες έχουν κάποιου είδους φυσική επίδραση στους ανθρώπους.

Ακριβώς επειδή υπήρχε αυτή η πίστη στην ύπαρξη φυσικών δυνάμεων, θεωρήθηκε και η Αστρολογία σαν μία μορφή ειδωλολατρίας. Οι πρώτοι ιεράρχες της Εκκλησίας απέρριπταν την Αστρολογία, επειδή εκείνη υποστήριζε την ύπαρξη φυσικών δυνάμεων πίσω από τους πλανήτες. Η ειρωνεία της τύχης ήταν ότι δύο χιλιάδες χρόνια αργότερα η Αστρολογία κατηγορείται - από την Επιστήμη αυτή τη φορά - για το ακριβώς αντίθετο.

Όπως επίσης και το γεγονός η ίδια η Εκκλησία – η Δυτική τουλάχιστον - που απέρριψε την Αστρολογία ως ειδωλολατρική την αγκάλιασε αργότερα και αποτέλεσε και την αιτία της παρ' ολίγον καταστροφής της. Απορρίπτοντας τις εκκλησιαστικές δεισιδαιμονίες της Καθολικής Εκκλησίας η Ευρώπη της Μεταρρύθμισης απέρριψε μαζί και την Αστρολογία ως μία από αυτές.

Η ιστορία της Αστρολογίας είναι γεμάτη από ιδεολογικές συγκρούσεις ανθρώπων που την ερμήνευαν καθένας τους με βάση τις δικές του ιδέες.

Το ευτύχημα είναι όμως ότι παρά τις ιδεολογικές συγκρούσεις οι ίδιοι άνθρωποι συνέχισαν να την εξασκούν εντατικά, συνέχισαν να ερευνούν, συνέχισαν να διδάσκουν.

Έτσι η Αστρολογία συνέχισε να εξελίσσεται και να μένει ζωντανή παρά τις αντιξοότητες. Και υπό την έννοια αυτή αξίζει να θαυμάζει κανείς αυτούς τους ανθρώπους, που στην πορεία του χρόνου ταυτίστηκαν με την ύπαρξη της Αστρολογίας και έδωσαν καμιά φορά και τη ζωή τους για τη συνέχιση της ύπαρξής της. Που της έδωσαν τη δυνατότητα να επιβιώσει σε σκοτεινούς αιώνες μέχρι να έρθουν άλλες εποχές που να της ανοίξουν νέους ορίζοντες. Να της δώσουν νέα ώθηση και να την ξαναφέρουν στο προσκήνιο της αναζήτησης.

Μία τέτοια εποχή πιστεύω ότι είναι και η εποχή μας. Ξεκινώντας από τα τέλη του 19^{ου} και τις αρχές του 20^{ου} αιώνα, η ανανέωση της Αστρολογίας και το άνοιγμα της σε νέες μεθόδους ήταν εντυπωσιακή. Τόσο σε επίπεδο ερμηνείας όσο και σε επίπεδο μεθοδολογικών εργαλείων η Αστρολογία του 20^{ου} αιώνα θα έχει να περηφανεύεται ότι άφησε το στίγμα της στην ιστορία.

Ψυχολογική Αστρολογία, Κοσμοβιολογία, Αρμονικό Ωροσκόπιο, Αστροχαρτογραφία, Εξελικτική Αστρολογία και Persona Charts είναι λίγες μόνο από τις νέες τεχνικές ανάλυσης και ερμηνείας του 20^{ου} αιώνα, τεχνικές που μας δείχνουν αν μη τι άλλο ένα οργανισμό έρευνας και ενασχόλησης ανθρώπων που δεν ήταν μόνο Αστρολόγοι επαγγελματίες, αλλά και επιστήμονες, ψυχολόγοι, γιατροί και άνθρωποι από άλλες ειδικότητες.

Το κίνητρο αυτής της έρευνας; Η προσωπική αναζήτηση ίσως χωρίς όμως να παραβλέπουμε και τον υψηλής ποιότητας επαγγελματισμό – όπου όμως αυτός υπήρξε. Τα μέσα; Η χρήση των ηλεκτρονικών υπολογιστών μαζί με την υποστήριξη ισχυρών υπολογιστικών προγραμμάτων που για πρώτη φορά τέθηκαν στη διάθεση του αστρολόγου τον 20^ο αιώνα.

Η μελέτη χιλιάδων περιπτώσεων, η επιστράτευση της Στατιστικής και το βαθύ μπόλιασμα της Αστρολογίας με τη νοοτροπία της ψυχανάλυσης και της αναλυτικής ψυχολογίας οδήγησαν σε μία μεταμόρφωση αυτής της πανάρχαιας τέχνης, που ανάλογη κατά τη δική μου άποψη δύσκολα θα βρει κανείς σε τόσο λίγο διάστημα σε προηγούμενα χρόνια.

Δύσκολα θα βρει κανείς άλλη εποχή με τέτοια εξέλιξη. Δύσκολα όμως θα βρει και άλλη εποχή με τόσο μοιρολατρία. Γιατί η αλήθεια είναι ότι πέρα από τους λεγόμενους «εραστές» του χώρου και τους επαγγελματίες αστρολόγους, οι περισσότεροι «καταναλωτές» του αστρολογικού προϊόντος έχουν μία θέση «πίστης» ή «απόρριψης» απέναντι του.

Κι είναι εκεί που εντοπίζεται πιστεύω η ευθύνη των Αστρολόγων τα χρόνια που έρχονται. Στο να ενθαρρύνουν δηλαδή όχι την απλή κατανάλωση αστρολογικών προϊόντων, αλλά την προσωπική ενασχόληση με την Τέχνη, προκειμένου μέσα από την προσωπική έρευνα να κατανοήσει καθένας από μας ότι πέρα από τις οποιεσδήποτε απλουστευτικές γενικεύσεις, στο βάθος όλων όσων πιστεύουμε και νομίζουμε μοναδικό μέτρο για το τι ισχύει και τι δεν ισχύει παραμένει ο ίδιος ο άνθρωπος.

Είναι γι' αυτό το λόγο που πιστεύω ότι η εποχή μας ζητά την εμφάνιση και την ανάπτυξη ενός άλλου είδους Αστρολογίας. Μιας Αστρολογίας λιγότερο βασισμένης σε κανόνες και γενικεύσεις και πιο προσωπικής και βιωματικής και γι' αυτό πιο ουσιώδους. Την Αστρολογία αυτή θα μπορούσα να την ονομάσω με μία λέξη **Αστρολογία της Αναζήτησης**.

Και θα ενέτασσα μέσα σε αυτήν όλες τις αστρολογικές τάσεις εκείνες, που χρησιμοποιούν την Αστρολογία όχι τόσο σαν εργαλείο πρόβλεψης των γεγονότων, όσο σαν ένα εργαλείο αναζήτησης και εξέλιξης της ψυχής. Μία φιλοσοφική γλώσσα αυτοανακάλυψης, ερμηνείας του κόσμου και εξερεύνησης των εαυτού, κατανόησης της λειτουργίας των πραγμάτων αλλά και προετοιμασίας για ένα συνεχώς απρόβλεπτο μέλλον.

Τους σκοπούς αυτούς δεν απαιτείται να επιδιώκει κανείς απαραίτητα με τη χρήση της Αστρολογίας. Προς την ίδια κατεύθυνση μπορεί να μας

οδηγήσει και η γενικότερη φιλοσοφική ενασχόληση ή μύηση στο βαθύτερο νόημα της ίδιας της θρησκείας. Στην εποχή μας μάλιστα έχει κανείς πολλές εναλλακτικές δυνατότητες για χρήση εργαλείων ενατένισης και προσωπικής ανάπτυξης.

Απλά σε μας έτυχε ο κλήρος να χρησιμοποιήσουμε γι' αυτό το σκοπό την Αστρολογία. Να ακολουθήσουμε το δρόμο αυτό, χωρίς να ξεχνάμε τους άλλους, αλλά το αντίθετο, επικοινωνώντας μαζί τους και παίρνοντας και δίνοντας ερεθίσματα στην πορεία. Το αποτέλεσμα της πορείας μας είναι αυτό που μετράει. Αποτέλεσμα που διαμορφώνει νέες προσωπικότητες, νέα πιστεύω και ανοίγει νέους πνευματικούς ορίζοντες. Ορίζοντες σε γνώσεις, που ποτέ δε φανταζόμαστε ότι υπήρχαν.

Αυτό το ταξίδι θα προσπαθήσουμε να κάνουμε μαζί σε αυτό το βιβλίο. Οδηγώντας ο ένας τον άλλο και μοιραζόμενοι όλοι μαζί την εμπειρία. Μαθαίνοντας ο ένας από τον άλλο, ρωτώντας και κάνοντας καθένας μας την προσωπική του έρευνα. Κι επειδή όλα τα ταξίδια έχουν πάντα από κάπου μία αρχή, ας ξεκινήσουμε κι εμείς το ταξίδι μας από αυτό που θεωρείται αρχή στην ίδια την Αστρολογία. Ας ξεκινήσουμε από το Ζωδιακό Κύκλο.

ΜΕΡΟΣ Ι

Τα δομικά στοιχεία του χάρτη

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο : Ο ΖΩΔΙΑΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Τι είναι ο ζωδιακός κύκλος; Φαντάζει απλοϊκό σαν ερώτημα, αποτελεί όμως ένα πολύ σημαντικό ζήτημα για τους Αστρολόγους και είναι ένα από τα πιο κομβικά σημεία αντιπαράθεσης της Αστρολογίας με τη σύγχρονη επιστήμη. Κατανοώντας τη φύση του ζωδιακού κύκλου, έχει κανείς τη δυνατότητα να κατανοήσει και τη φύση της ίδιας της Αστρολογίας και γι' αυτό τελικά καταλήγει να είναι και τόσο σημαντικό το ερώτημα.

Απόψεις για τη φύση του ζωδιακού κύκλου έχουν κατά καιρούς διατυπωθεί αρκετές. Οι περισσότεροι από μας ίσως δε γνωρίζουν ότι ο ζωδιακός δεν είχε πάντα δώδεκα ζώδια. Ξεκίνησε σαν ένα σύνολο αστερισμών που παρακολουθούσαν οι Χαλδαίοι ιερείς στην αρχαία Μεσοποταμία. Βιβλιογραφικές αναφορές¹ αναφέρουν ότι οι αστερισμοί που παρακολουθούσαν τότε οι ιερείς ανέρχονταν σε τριάντα έξι κι ότι χρειάστηκε να περάσουν εκατοντάδες χρόνια για να περιοριστούν τελικά στους δώδεκα.

Ωστόσο η συγγένεια του τότε ζωδιακού με το σημερινό παραμένει ορατή στα αρχαιολογικά ευρήματα της περιοχής. Ευρήματα που δείχνουν παραστάσεις του Σκορπιού, του Τοξότη και του Καρκίνου και που τα σύμβολα τους παραμένουν ίδια και अपαράλλαχτα από τότε.

Πολύ αργότερα οι αρχαίοι Αιγύπτιοι προσέθεσαν τα ονόματα του Κριού, του Υδροχόου και των Ιχθύων, ενώ η τελική μορφή του ζωδιακού έμελλε ακόμα να καθυστερήσει. Κι αυτό γιατί ο ζωδιακός δεν είχε τη σημερινή συνεκτική μορφή που του δίνει ο συμβολισμός του αριθμού δώδεκα.

Ήταν ένα συνονθύλευμα αστερισμών που χρησιμοποιούνταν απλά ως σημάδια στον ουρανό, για να παρακολουθείται κατά βάση η κίνηση των πλανητών. Οι πλανήτες ήταν αυτοί που θεωρούνταν ότι έφερναν τα γεγονότα και οι αστερισμοί ήταν απλά τα σημάδια στον ουρανό που μπορούσε κανείς να βάλει για να παρακολουθήσει την κίνηση των πλανητών.

Πώς προέκυψε όμως η ανάγκη να παρακολουθείται η κίνηση αυτή των πλανητών; Και πώς προέκυψε έμμεσα η ζώνη του ζωδιακού; Από τη μελέτη της ιστορικής βιβλιογραφίας αντλεί κανείς το συμπέρασμα ότι ήταν η ανάγκη της πρόβλεψης που έκανε τους ανθρώπους να στραφούν στο να παρατηρήσουν τα άστρα.

Ήταν η αναγκαιότητα του να μετρήσουν τις εποχές και να προετοιμαστούν για την έλευση καιρικών φαινομένων - όπως οι ανοιξιάτικες πλημμύρες των ποταμών – που έκανε τους ανθρώπους να στραφούν στα άστρα και να παρατηρήσουν τη θέση τους στον ουρανό προκειμένου να βρουν κάποιας μορφής κοσμικό ρολόι, που να τους βοηθήσει στο έργο τους.

Αυτή ήταν κι η πρώτη χρησιμότητα του ζωδιακού κύκλου την εποχή της πρώτης εμφάνισης της αστρολογίας, η χρήση του ως ένα παγκόσμιο κοσμικό ρολόι. Και γιατί διάλεξαν αυτό το ζωδιακό κύκλο οι παρατηρητές της εποχής για να καταγράψουν τις εποχές του χρόνου;

Το διάλεξαν γιατί μετά από παρατηρήσεις ετών, συνειδητοποίησαν ότι ο έναστρος ουρανός δεν έμενε ίδιος στην διάρκεια του έτους αλλά ότι κάποιοι αστέρες εμφανίζονταν και εξαφανίζονταν κατά τη διάρκεια της έλευσης των εποχών. Αυτοί οι αστέρες λοιπόν που εμφανίζονταν και εξαφανίζονταν από τον ουρανό ανάλογα με την εποχή του χρόνου, θα ήταν κι αυτοί που θα δημιουργούσαν το ζωδιακό κύκλο.

Κι ενώ στην αρχή φαινόταν δύσκολο να επιλέξει κανείς κάποια από τα αστέρια αυτά για να θυμάται την κίνηση τους κατά τη διάρκεια του έτους, φαινόταν αρκετά πιο εύκολο να τα απομνημονεύσει, αν τα ομαδοποιούσε σε ομάδες που θα είχαν κάποιο συγκεκριμένο σχήμα που θα το αναγνώριζε εύκολα το ανθρώπινο μάτι. Έτσι με την πάροδο του χρόνου άρχισαν να βαφτίζονται οι ομάδες των αστερισμών και να χρησιμοποιούνται ως σημάδια στον ουρανό για την κίνηση των πλανητών.

Στην αρχή οι αστερισμοί που χρησιμοποιούνταν στον ουρανό ήταν υπεραρκετοί. Αναφορές από ιστορικές πηγές μιλούν για τριάντα έξι τουλάχιστον αστερισμούς που ήταν χρήση από τους αρχαίους ιερείς της

Βαβυλώνας. Προοδευτικά όμως και μέχρι την εποχή του Χαμμουραμπί φαίνεται ότι οι αστερισμοί αυτοί έγιναν λιγότεροι - προκειμένου ίσως να απλοποιηθεί το σύστημα – κι έτσι φτάσαμε λίγο πριν την εποχή των αρχαίων Ελλήνων να χρησιμοποιούνται τα δώδεκα ζώδια.

Οι Έλληνες κι ο Ζωδιακός Κύκλος

Τα ζώδια αυτά γνώρισαν κι οι αρχαίοι Έλληνες με τη σειρά τους κατά τη διάρκεια της ελληνιστικής εποχής. Όχι ότι δε χρησιμοποιούσαν όμως ενωρίτερα το δικό τους ζωδιακό. Χρησιμοποιούσαν κι αυτοί το σύστημα της παρατήρησης των αστερών στον έναστρο ουρανό, όμως ο ζωδιακός τους κύκλος δεν ήταν όμοιος με αυτόν των Χαλδαίων.

Από όσα βρίσκει κανείς στις ιστορικές πηγές φαίνεται ότι ο ζωδιακός κύκλος των αρχαίων ελλήνων περιείχε δεκατρία ζώδια. Ίσως να είχε να κάνει με το γεγονός ότι χρησιμοποιούσαν το σεληνιακό έτος που απαρτίζεται από δεκατρία φεγγάρια. Ίσως να υπήρχε κάποιος άλλος λόγος που χρησιμοποιούνταν ένας ζωδιακός με δεκατρία ζώδια. Το σίγουρο είναι πάντως ότι μεταξύ των δεκατριών αυτών ζωδίων υπήρχε κι ένα ζώδιο που πριν λίγα χρόνια είχε φέρει αρκετή αναστάτωση στο χώρο των Αστρολόγων, το ζώδιο του Οφιούχου.

Οι ονομασίες των ζωδίων στην αρχαία Ελλάδα είχαν και ομοιότητες και διαφορές με τις ονομασίες των αρχαίων Χαλδαίων.

1. Κριός ή Άρνειος λεγόταν το ζώδιο του Κριού
2. Σιδώνιος Ταύρος το ζώδιο του Ταύρου
3. Διόσκουροι (οι Δίδυμοι)
4. Καρκίνος
5. Λέων ή Βασιλίσκος
6. Δίκη (η Παρθένος)
7. Χήλαι Σκορπιού (ο Ζυγός, που ονομαζόταν Χήλαι Σκορπιού γιατί ήταν «στα πόδια» του Σκορπιού, δηλαδή λίγο πριν από αυτόν)
8. Σκορπιός

9. Οφιούχος
10. Κένταυρος ή Κρότων
11. Παν (ο Αιγόκερως)
12. Γανυμήδης (ο Υδροχόος)
13. Ιχθύες

Για ποιο λόγο οι αρχαίοι Έλληνες χρησιμοποιούσαν διαφορετικές ονομασίες; Κυρίως όμως γιατί τα ζώδια τους είχαν τον αριθμό δεκατρία; Πολλές ερμηνείες έχουν δοθεί για την «παραφωνία» αυτή του αρχαίου ζωδιακού σε σχέση με τη σημερινή μορφή του και κάποιες από αυτές τις ερμηνείες δείχνουν να έχουν και ένα πολύ ενδιαφέρον νόημα. Οι αρχαίοι Έλληνες ας μην ξεχνάμε είχαν την τάση να βλέπουν την ύπαρξη συνείδησης μέσα στη φύση. Προερχόμενοι ίσως από ένα αρχαίο ανιμισμό, ανάλογο με αυτόν των Ινδιάνων της Αμερικής των αρχαίων Κελτών ή ακόμη και κάποιων πρωτόγονων φυλών του σήμερα, έβλεπαν την ύπαρξη θεών και ανώτερων γενικά πνευμάτων στη βλάστηση, στο κύλισμα του ποταμού, στις αλλαγές του καιρού και γενικά στις δυνάμεις της φύσης.

Αυτός ο ανθρωπομορφισμός τους ήταν επόμενο ότι θα τους έκανε να δώσουν ανθρώπινο περιεχόμενο και στους ζωδιακούς τους αστερισμούς. Για το λόγο αυτό είχαν αντιστοιχίσει στους ζωδιακούς τους αστερισμούς τα ονόματα των θεών του Ολύμπου.

1. Στον Κριό αντιστοιχούσαν τη συμβολική μορφή της θεάς Αθηνάς
2. Στον Ταύρο έδιναν κυριαρχία στη θεά Αφροδίτη
3. Στους Διδύμους ή Διοσκούρους αντιστοιχούσαν το θεό Απόλλωνα, το θεό της λογικής, του λόγου και του νοητικού φωτός.
4. Στον Καρκίνο αντιστοιχούσαν το θεό Ερμή, που την εποχή εκείνη πέραν από προστάτη του εμπορίου, θεωρούνταν και προστάτης των νυμφών, των πλασμάτων του δάσους αλλά και ψυχοπομπός.
5. Στο Λέοντα βέβαια έδιναν κυριαρχία στον πληθωρικό Δία
6. Στη Δίκη (Παρθένο) στη θεά Δήμητρα, θεά της γεωργίας
7. Στις Χήλες Σκορπιού (Ζυγό) αντιστοιχούσαν το θεό Ήφαιστο

8. Στο Σκορπιό το θεό Άρη
9. Στον Τοξότη τη θεά Άρτεμη
10. Στον Αιγόκερω το θεό Πάνα (μισό άνθρωπο, μισό τράγο)
11. Στον Γανυμήδη (Υδροχόο) τη θεά Ήρα
12. Και στους Ιχθύες το θεό Ποσειδώνα

Κι ο Οφιούχος; Ποια ήταν η θέση του μεταξύ των άλλων δώδεκα αστερισμών; Και γιατί στην πορεία του χρόνου απαλείφθηκε από το ζωδιακό κύκλο;

Η αλήθεια είναι ότι το σχήμα του ζωδιακού κύκλου ήταν πάντα συνδεδεμένο στο μυαλό μας με το συμμετρικό σχήμα του αριθμού δώδεκα. Δώδεκα οι μήνες του χρόνου (του ηλιακού έτους κι όχι του σεληνιακού, ας μην το ξεχνάμε κι ας μην το θεωρούμε αυτονόητο), δώδεκα οι θεοί του Ολύμπου, δώδεκα οι απόστολοι του Χριστού και δώδεκα, αν θέλετε, κι οι ιππότες της Στρογγυλής Τραπέζης για να δανειστούμε κι έναν από τους βασικούς μύθους της μεσαιωνικής Ευρώπης. Ο αριθμός δώδεκα είναι ζυγός και συμμετρικός, μας εμπνέει ασφάλεια και μας βοηθάει στην εύρεση ερμηνευτικών σχημάτων. Διαιρείται διά του τρία και μας δίνει τις τέσσερις ποιότητες. Διαιρείται διά του τέσσερα και μας δίνει τα τέσσερα στοιχεία. Διαιρείται διά του δύο και μας δίνει αρσενικά και θηλυκά ζώδια. Εάν εισάγουμε όμως στο ζωδιακό και τον Οφιούχο, τα πράγματα αλλάζουν.

Η συμμετρία δεν είναι πλέον δυνατή, ο συμβολισμός και το περιεχόμενο του χάνεται και είναι αρκετά δύσκολη η χρήση του ζωδιακού κύκλου ως εργαλείου ανάλυσης της ζωής.

Ήταν λοιπόν συνειδητή η απαλοιφή του Οφιούχου από το ζωδιακό κύκλο; Για ποιο λόγο ο Κλαύδιος Πτολεμαίος που γνώριζε την ύπαρξη του δεν τον συμπεριέλαβε στους δώδεκα ζωδιακούς αστερισμούς; Μήπως η επιλογή ήταν συνειδητή προκειμένου να δοθεί έμφαση σε μία άλλη πλευρά της αστρολογίας, την πλευρά του συμβολισμού; Κανείς δεν ξέρει με σιγουριά. Αξίζει όμως να προσέξει κανείς ένα δύο σημεία.

Το πρώτο ότι ενώ τα ζώδια σε γενικές γραμμές επηρέαζαν τους γνωστούς και σε μας σήμερα τομείς της ζωής (Κριός = ζωή, Ταύρος = πλούτος, Δίδυμοι = αδέλφια, κλπ) στον Οφιούχο αποδιδόταν επίδραση στο μυστικισμό, ο οποίος ερχόταν – σημειωτέον – μετά το Σκορπιό, δηλαδή μετά το ζώδιο του θανάτου.

Και το δεύτερο ότι κυβερνήτης του Οφιούχου ήταν ο μόνος θεός που δεν ανήκε στους δώδεκα θεούς του Ολύμπου, ο Διόνυσος. Ο θεός που ήρθε να περιγελάσει το «καθεστώς» των ολυμπίων στην αρχαία Ελλάδα, που θεωρούνταν από τους αρχαίους θεός «επικίνδυνος» γιατί μοίραζε γνώση σε ανθρώπους μη μυημένους και γιατί κουβαλούσε πίσω του μνήμες από εποχές προ-πατριαρχικές αλλά και προ-ορθολογικές.

Ήταν ένας θεός - κληρονομιά από κοινωνίες μητριαρχικές, με θυσίες ανθρώπινες, όπου ο αρχαίος αρσενικός βασιλιάς οριζόταν αρχηγός του βασιλείου για ένα χρόνο, και κυβερνούσε ως απόλυτος άρχων, έπρεπε όμως να θυσιαστεί στο τέλος του έτους στη θεά Γη, τη μεγάλη Μητέρα και να επιστρέψει πίσω σε αυτήν.

Κοινωνίες που κυβερνούνταν από αρχαίες ιέρειες, που εν μέσω έκστασης προφήτευαν τα του μέλλοντος χορεύοντας σα μαινάδες έχοντας μαζί τους παρέα φαλλικούς θεούς που ονόμαζαν σάτυρους και με τους οποίους επιδίδονταν σε εκστατικές τελετές και σεξουαλικά όργια που σκοπό είχαν να τιμήσουν ένα από τα αρχαιότερα μυστήρια που υπήρχαν στον κόσμο, το μυστήριο της ζωής.

Αυτή την κληρονομιά οι πατριαρχικές κοινωνίες των αρχαίων Ελλήνων θα ήθελαν για πάντα να ξεχάσουν. Να αφήσουν στην άκρη, προκειμένου να αποφύγουν την ανατροπή, το απροσδόκητο, το συναίσθημα, τα πάθη και ό,τι δεν μπορούσαν να ερμηνεύσουν με τη λογική. Σαν άλλος Ιούδας ο Διόνυσος εμφανιζόταν ως ο δέκατος τρίτος θεός, ο δέκατος τρίτος μαθητής, αυτός που προδίδει το Λόγο, αλλά κι αυτός που κρατάει το μυστικό για μία πιο βαθιά γνώση, πιο υπερβατική και λιγότερο ορθολογική.

Δεν ήταν τυχαία λοιπόν η αποσιώπηση του Οφιούχου. Κρατήθηκε μάλλον μακριά από μία εποχή που δεν ήταν έτοιμη να τον κατανοήσει. Μια εποχή που ήθελε ο χρόνος να καθορίζεται από το φως (τον Ήλιο) κι όχι τη νύχτα (τη Σελήνη) και γι' αυτό αποφάσισε ότι το ημερολόγιο της θα καθορίζεται από την πορεία του Ήλιου στους αστερισμούς κι όχι από την πορεία της Σελήνης.

Δεν είναι τυχαία η αλλαγή πορείας που παρουσιάζεται στην πορεία της ιστορίας. Κι οι συμβολισμοί που περιέχονται σε τέτοιες αλλαγές δεν είναι επίσης τυχαίοι. Ο ανθρώπινος νους περιέχει μέσα του περισσότερα πράγματα από την απλή παρατήρηση. Κι ειδικά οι αρχαίοι Έλληνες που όπως είπαμε έβλεπαν την ύπαρξη συνείδησης σε όλη τη φύση, είχαν από νωρίς μετατρέψει τα πράγματα του κόσμου σε έννοιες, και σύμβολα που έφερναν τη συνείδηση τους πολύ πιο μπροστά από το να κάνουν απλή παρατήρηση.

Έτσι, ενώ για τους άλλους λαούς οι αστερισμοί ήταν απλά σημάδια στον ουρανό, που χρησιμοποιούνταν σαν φόντο για την καταγραφή της κίνησης των πλανητών, για τους αρχαίους Έλληνες οι ζωδιακοί αστερισμοί είχαν συμβολική σημασία. Και πώς αλλιώς θα μπορούσε να είναι άλλωστε, αφού κι οι ίδιοι πίστευαν ότι οι ήρωες τους και οι ημίθεοι - όπως ο Ηρακλής, που έκαναν ανδραγαθήματα πάνω στη Γη - ανέβαιναν μαζί με τους θεούς τους στον Όλυμπο και έπαιρναν τη θέση τους στο στερέωμα ως νέοι αστερισμοί.

Στα πλαίσια της συμβολικής σημασίας των αστερισμών οι Έλληνες ήταν οι πρώτοι που αναφέρθηκαν στη λέξη ζώδιο. Ήταν όμως και οι πρώτοι που θέλησαν να προχωρήσουν πέρα από τους ίδιους τους αστερισμούς και να βρουν συμβολικές και μαθηματικές σχέσεις και ερμηνείες. Σα λαός ήθελαν να βρίσκουν πάντα σχέσεις πίσω από τα πράγματα και να τα εξηγούν με τη λογική. Γι' αυτό και ανέπτυξαν πρώτοι τη γεωμετρία, ασχολήθηκαν με τα μαθηματικά και έδωσαν έμφαση στη συμβολική ερμηνεία των αριθμών.

Στα πλαίσια αυτά προσπάθησαν να αναλύσουν και το ζωδιακό κύκλο. Προσπάθησαν να βρουν ομοιότητες και διαφορές μεταξύ των ζωδίων, τις σχέσεις που διέπουν τη λειτουργία τους αλλά και το συμβολικό νόημα που θα μπορούσαν να τους αποδώσουν. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια διαίρεσαν μεταξύ άλλων το ζωδιακό στις ομάδες των τεσσάρων στοιχείων, της φωτιάς, του νερού, του αέρα και της γης. Κι έδωσαν συμβολικές ιδιότητες σε αστρολογικά στοιχεία που θα δούμε αργότερα στη μελέτη μας, όπως οι αστρολογικές όψεις.

Πώς έφτασαν όμως οι αρχαίοι Έλληνες να επιλέξουν με ποιο τρόπο θα διαιρέσουν και θα ταξινομήσουν το ζωδιακό ή πώς θα αποδώσουν συγκεκριμένες σημασίες στις αστρολογικές όψεις;

Μεγάλη επίδραση στις συμβολικές αυτές σημασίες είχε η αντίληψη των αρχαίων Ελλήνων για τη συμβολική σημασία των αριθμών. Επηρεασμένοι βαθιά από τους πυθαγόρειους οι αρχαίοι Έλληνες πίστευαν για παράδειγμα στη συμμετρική ομορφιά του αριθμού τρία αλλά και στην ένταση και την αντίθεση που αποπνέει ο αριθμός δύο. Ασχολούμενοι με τους αριθμούς σε τόσο συμβολικό επίπεδο, οι αρχαίοι Έλληνες ήταν ίσως οι πρώτοι που έφτασαν να δώσουν φιλοσοφική διάσταση στο νόημα του ζωδιακού κύκλου.

Οι αστερισμοί δεν ήταν πλέον τυχαίες ομάδες αστέρων, ατάκτως ειρημένες στον έναστρο ουρανό, αλλά μέρος μίας ουράνιας μουσικής αρμονίας. Ο ζωδιακός δεν ήταν τυχαίος αλλά είχε τοποθετηθεί εκεί από τον ίδιο το Νου, που κυβερνούσε πάνω από όλα την ίδια την Πλάση. Τα ζώδια συνδέθηκαν με έννοιες και σύμβολα παρμένα από άλλες περιοχές της ανθρώπινης εμπειρίας και αντάλλαξαν ιδιότητες και συμπεριφορές εμπλουτίζοντας το συμβολικό τους χαρακτήρα.

Κάθε ζώδιο για παράδειγμα πήρε ιδιότητες από το Θεό που το κυβερνούσε. Ο Κριός από την πολεμική Αθηνά, ο Ταύρος από τη λάγνα Αφροδίτη κι οι Δίδυμοι από τον ορθολογιστή Απόλλωνα. Πήρε όμως κι ιδιότητες από το ίδιο το σύμβολο του. Ο Κριός έβαζε το κεφάλι κάτω όπως

ένα θυμωμένο κριάρι και επιτίθονταν, ο Ταύρος ήταν αργός αλλά και γεμάτος πάθη, ενώ οι Δίδυμοι είχαν διπλή φύση όπως κι οι Διόσκουροι. Οι ζωδιακοί αστερισμοί έπαψαν να είναι απλά σημεία στον ουρανό – μέρη σε ένα τεράστιο κοσμικό ρολόι - και έγιναν ζωντανά σύμβολα, με υψηλό περιεχόμενο και σημασία, φιλοσοφικές έννοιες που σήμαιναν πολύ περισσότερα πράγματα από ό,τι ένας απλός ουράνιος αστερισμός.

Αξιοποιώντας το φιλοσοφικό υπόβαθρο των τεσσάρων στοιχείων, οι Έλληνες απέδωσαν για πρώτη φορά τις ιδιότητες των στοιχείων στα ζώδια, δίνοντας π.χ. στον Κριό, το Λέοντα και τον Τοξότη της ιδιότητες της παρόρμησης, της διαίσθησης και της δράσης. Εμπλούτισαν έτσι ακόμη περισσότερο το οπλοστάσιο ιδιοτήτων που έχτιζαν σιγά σιγά γύρω από τα σύμβολα των αστερισμών του ζωδιακού. Κι έδωσαν επίσης και τη συλλογιστική βάση που χρησιμοποιεί έως και σήμερα ο αρχάριος σπουδαστής για να καταλάβει πώς η ιδιότητα του στοιχείου μαζί με την ποιότητα (ή αλλιώς η σύνθεση του αριθμού τρία με τον αριθμό τέσσερα) δίνει την δωδεκάδα των παραλλαγών της δημιουργικής έκφρασης της ζωής που σήμερα ονομάζουμε ζωδιακό κύκλο.

Από τη στιγμή που ο ζωδιακός έπαψε να είναι απλά ένα σημάδι στον ουρανό και έγινε ένα σύμβολο, μία άλλη διαδικασία ξεκίνησε να εμφανίζεται προοδευτικά. Ο ζωδιακός άρχισε να γίνεται ένα φιλοσοφικό κατασκεύασμα αλλά και ένα νοητικό εργαλείο, μία μεθοδολογική προσέγγιση ερμηνείας του κόσμου. Όπως οι δώδεκα Θεοί ήταν μισοί άνδρες και μισοί γυναίκες, έτσι και τα ζώδια ήταν μισά αρσενικά και μισά θηλυκά.

Ζεύγη θεών βρέθηκαν να αντιστοιχούν σε αντίθετα ζώδια. Ο Άρης συνδεόταν με το Σκορπιό κι η Αφροδίτη με τον Ταύρο. Ο Δίας με το Λέοντα και η Ήρα με τον Υδροχόο. Συμμετρίες άρχισαν να αναζητούνται παντού κι αντιστοιχίες του ζωδιακού με σύμβολα της πίστης, αλλά και κύκλους της ζωής, της Φύσης και του Έτους.

Σημαντική βοήθεια σε αυτή την κατεύθυνση έδωσε και η καθιέρωση του Ηλιακού Ημερολογίου από τους Ρωμαίους. Οι αρχαίοι Έλληνες όπως και οι Χαλδαίοι είχαν όπως είπαμε Σεληνιακό Ημερολόγιο. Οι Αρχαίοι Αιγύπτιοι ήταν οι πρώτοι που δημιούργησαν το ηλιακό έτος αλλά και οι αρχαίοι Κέλτες δείχνει να είχαν ενδιαφέρον για τη μελέτη της κίνησης του Ήλιου, όπως δείχνουν μνημεία της εποχής του Στόουνχεντζ.

Με την καθιέρωση του Ηλιακού Ημερολογίου από τους Ρωμαίους άλλο ένα κοσμικό φαινόμενο – αυτό της εναλλαγής των εποχών - συνδέθηκε με το συμβολικό και τρόπον τινά μαγικό πλέον αριθμό δώδεκα. Γιατί τι είναι αλήθεια η μαγεία περισσότερο από τη δυνατότητα να δημιουργεί κανείς ιδέες που αντέχουν στο χρόνο έχοντας τη δική τους ζωή και επηρεάζοντας τη σκέψη και τη συμπεριφορά χιλιάδων ανθρώπων.

Στα πλαίσια αυτής της εξέλιξης οι δώδεκα μήνες του έτους άρχισαν να γίνονται ορατοί από τους ανθρώπους με ένα διαφορετικό μάτι. Ο ζωδιακός δεν ήταν μόνο ένα σύμβολο για τον κόσμο αλλά κυρίως ένα σύμβολο **για τη ροή** του κόσμου. Ήταν ένα σύμβολο εξελικτικό, που έδειχνε ότι στη ζωή τα πάντα αλλάζουν, εξελίσσονται και επανέρχονται κυκλικά.

Η ζωή προχωρούσε μπροστά μέσα από κυκλικές επαναλήψεις, τις φάσεις των οποίων μπορούσε να παρακολουθήσει κανείς, αν εμβάθυνε στο μυστήριο του ζωδιακού κύκλου.

Εκτός από το ημερολόγιο όμως οι αρχαίοι Έλληνες χρησιμοποίησαν το ζωδιακό κύκλο για να προσεγγίσουν και άλλους τομείς της ζωής. Στην ιατρική οι ο Ιπποκράτης χρησιμοποιούσε την Αστρολογία ως μέσο διάγνωσης αλλά και επιλογής των απαραίτητων θεραπευτικών μέσων. Ακόμη και σήμερα στα βιβλία της Αστρολογίας βλέπει κανείς αντιστοιχίες των ζωδίων στο ανθρώπινο σώμα.

- ο Κριός αντιστοιχίζεται στο κεφάλι
- ο Ταύρος στο λαιμό

- οι Δίδυμοι στα χέρια και τους πνεύμονες
- ο Καρκίνος στο στομάχι
- ο Λέων στην καρδιά
- η Παρθένος στα υπόλοιπα όργανα της πέψης
- ο Ζυγός στα νεφρά
- ο Σκορπιός τα γεννητικά όργανα
- ο Τοξότης τους γοφούς και το συκώτι
- ο Αιγόκερως τα γόνατα και τα οστά
- ο Υδροχόος τις κνήμες
- και οι Ιχθύες τα πέλματα των ποδιών

Εκτός από την αντιστοιχία του ανθρώπινου σώματος ο Ιπποκράτης διαίρεσε τους ανθρώπους σε τέσσερις βασικούς ψυχολογικούς – αλλά και από πλευράς φυσιολογίας – τύπους, στους οποίους κατά την άποψη του επικρατεί κάθε φορά ένας από τους τέσσερις βασικούς χυμούς του ανθρώπινου σώματος. Έτσι έχουμε:

- το χολερικό άνθρωπο, που επικρατεί η κίτρινη χολή και αντιστοιχεί στο στοιχείο της φωτιάς
- τον αιματώδη, που επικρατεί το αίμα και αντιστοιχεί κατά κάποιο τρόπο στο στοιχείο του αέρα
- τον μελαγχολικό, που επικρατεί η μαύρη χολή (στην ουσία το αίμα που γυρίζει μαύρο στις φλέβες, καθώς την εποχή εκείνη δεν ήξεραν ότι οι αρτηρίες και οι φλέβες κουβαλάνε και οι δύο αίμα) και αντιστοιχεί στο στοιχείο του νερού
- το φλεγματώδη, που επικρατεί το φλέγμα και αντιστοιχεί στο στοιχείο της γης

Τα σημεία του ζωδιακού συνδέθηκαν με διάφορα βότανα και θεραπείες, έργο που μετά τους αρχαίους Έλληνες συνέχισαν άραβες γιατροί και αστρολόγοι για να το παραλάβουν τελικά οι γιατροί – αλχημιστές του Μεσαίωνα όπως ο Παράκελσος. Αποτέλεσμα των εργασιών τους όλων

αυτών ήταν η επιλογή θεραπευτικών μέσων για τις αρρώστιες βάσει αστρολογικών παραγόντων.

Το βασικό γεγονός όμως που πηγάζει από όλα αυτά ήταν η αναγωγή του ζωδιακού σε μία φιλοσοφική έννοια, την έννοια του κύκλου, φιλοσοφική έννοια που με τη σειρά της επηρέασε κατόπιν και τις διάφορες πρακτικές επίλυσης καθημερινών προβλημάτων των ανθρώπων. Είναι να θαυμάζει κανείς την ανάπτυξη αυτής της φιλοσοφικής προσέγγισης και να απορεί πόσο κοντά έφτασαν αλήθεια οι αρχαίοι έλληνες φιλόσοφοι σε αυτά που υποστηρίζει πλέον τα τελευταία χρόνια ο κλάδος της Αστρολογίας που μάθαμε να ονομάζουμε Ψυχολογική Αστρολογία.

Ζωδιακός και Σύγχρονη Ψυχολογία

Ο χώρος της Ψυχολογικής Αστρολογίας θεμελιώθηκε τον 20^ο αιώνα σαν μία σύνθεση της διδασκαλίας της Αστρολογίας και της μελέτης που είχε κάνει για την Αστρολογία ο Ελβετός ψυχολόγος και ψυχοθεραπευτής Karl Jung, θεμελιωτής μεταξύ άλλων της Αναλυτικής Ψυχολογίας και εισηγητής της θεωρίας των αρχετύπων.

Ο Jung πίστευε ότι πέρα από το υποσυνείδητο που υπάρχει στον καθένα από μας και που είχε μελετηθεί από το Freud, υπάρχει κι ένα άλλου τύπου υποσυνείδητο, που ονόμαζε ομαδικό και το οποίο κουβαλάει μέσα του τις μνήμες της φυλής ή ακόμα και της ανθρωπότητας ολόκληρης. Το ασυνείδητο αυτό λειτουργούσε βασισμένο σε συμβολισμούς που ονόμαζε αρχέτυπα και οι οποίοι είχαν να κάνουν με αρχέγονες ανάγκες και λειτουργίες του ανθρώπινου είδους ή της φυλής. Η μάνα, ο πατέρας, ο βασιλιάς, η βασίλισσα, ο μάγος, ο ιερέας, η ιέρεια και άλλες τέτοιες συμβολικές μορφές θεωρούσε ο Jung ότι ήταν εγγεγραμμένες στο ομαδικό ασυνείδητο κάθε φυλής και επηρέαζαν τη συμπεριφορά όχι μόνο του καθενός από μας αλλά και ολόκληρων λαών και εθνών.

Ο Jung πίστευε ότι η ολοκλήρωση του ανθρώπου έρχεται όταν καταφέρει να έρθει σε διαλεκτική σχέση με το ομαδικό ασυνείδητο της φυλής και

μέσα από αυτή την επικοινωνία καταφέρει να βρει ένα σκοπό ανώτερο από αυτόν, σκοπό που έχει να κάνει με το συλλογικό γίνεσθαι. Η ολοκλήρωση του ατόμου έρχεται έτσι από την ένταξη του στην κοινωνία και την εθελοντική και χωρίς βία προσφορά της ζωής στην υπηρεσία ενός ανώτερου σκοπού.

Στα πλαίσια της μελέτης των αρχετύπων ο Jung εξέτασε πολλές αρχαίες θρησκείες προσπαθώντας να ταυτοποιήσει μερικά από αυτά τα αρχέτυπα, μελέτησε όμως και άλλες μη θρησκευτικές αλλά εξίσου «προληπτικές» δοξασίες, όπως την ίδια την Αστρολογία. Διαπίστωσε λοιπόν ότι και οι βασικοί συμβολισμοί της Αστρολογίας όπως τα ζώδια ή οι πλανήτες ανταποκρίνονταν σε αρχέτυπα της ανθρωπότητας κι ότι ενδεχομένως γι' αυτό το λόγο ήταν δυνατή κι η πρόβλεψη της συμπεριφοράς των ανθρώπων, καθώς αυτή γινόταν βάσει των χαρακτηριστικών και της τυπικής συμπεριφοράς των αρχετύπων.

Η επίδραση της εργασίας του Jung στον τρόπο προσέγγισης των πραγμάτων από την Αστρολογία ήταν καταλυτική. Η επίδραση του στο χώρο δε θα ήταν υπερβολή να λέγαμε ότι συγκρίνεται με τη συμβολή άλλων μεγάλων του παρελθόντος, όπως του Πτολεμαίου. Κι αυτό γιατί μετά από αυτόν η Αστρολογία άλλαξε πλέον προσέγγιση στα πράγματα, εκσυγχρόνισε τον τρόπο που επικοινωνούσε με τους μορφωμένους ανθρώπους και βρήκε λογική και επιστημονική βάση σε λειτουργίες που από την άνοδο της επιστήμης και μετά είχαν καταλήξει να θεωρούνται μόνο προλήψεις.

Σήμερα με τη βοήθεια της Αναλυτικής Ψυχολογίας έχουν διατυπωθεί δεκάδες προσεγγίσεις για τη συμβολική σημασία του ζωδιακού κύκλου. Ας δούμε μερικές από αυτές:

Στη φύση:

- ο Κριός συμβολίζει τη σπορά
- ο Ταύρος το χώμα

- οι Δίδυμοι την ανάπτυξη του σπόρου
- ο Καρκίνος τις ρίζες
- ο Λέων το ξεφύτρωμα από το χώμα
- η Παρθένος τις βάσεις ανάπτυξης
- ο Ζυγός το άνθισμα
- ο Σκορπιός την αναπαραγωγή
- ο Τοξότης την ανάπτυξη του καρπού
- ο Αιγόκερως την ωρίμανση του
- ο Υδροχόος την ξήρανση του φυτού
- οι Ιχθύες την επιστροφή του στο χώμα

Στη ζωή του ανθρώπου:

- ο Κριός συμβολίζει τη γέννηση
- ο Ταύρος την πρώτη θρέψη
- οι Δίδυμοι το πρώτο περπάτημα και την ομιλία
- ο Καρκίνος την ταύτιση με την οικογένεια και τους ρόλους και την επιλογή προτύπου ζωής
- ο Λέων το παιδί που εξελίσσεται μέσα από το παιχνίδι και αρχίζει να διεκδικεί
- η Παρθένος την εφηβεία όπου αναγνωρίζονται οι πρώτες υποχρεώσεις
- ο Ζυγός την πρώτη νεότητα που ο άνθρωπος ζευγαρώνει
- ο Σκορπιός την ώρα της αναπαραγωγής και της αντιμετώπισης του μυστηρίου της γέννησης και του θανάτου
- ο Τοξότης την εμπειρία του ατόμου της μέσης ηλικίας και τη λειτουργία ως γονιού – δασκάλου
- ο Αιγόκερως τα συμπεράσματα της μέσης ηλικίας και την αυστηρή κρίση των άλλων μέσα από αυτά
- ο Υδροχόος την απομόνωση και την έναρξη απόσυρσης από τη ζωή
- οι Ιχθύες την εσωτερική προετοιμασία για την επιστροφή στην αγκαλιά του Θεού

Σύμφωνα με μία άλλη προσέγγιση για τη ζωή του ανθρώπου:

- ο Κριός συμβολίζει το σπέρμα
- ο Ταύρος τη μήτρα
- οι Δίδυμοι την ανάπτυξη του εμβρύου
- ο Καρκίνος την προετοιμασία για τη γέννηση (και τη φάση που σύμφωνα με τον εσωτερισμό η ψυχή εισέρχεται στο σώμα)
- ο Λέων τη γέννηση
- η Παρθένος το μεγάλωμα του παιδιού μέχρι την εφηβεία
- ο Ζυγός τη γνωριμία του άλλου φύλου στην εφηβεία και την πρώτη νεότητα
- ο Σκορπιός τη γνωριμία με το σεξ
- ο Τοξότης την εξερεύνηση της νεότητας
- ο Αιγόκερως το σοβάρεμα του ανθρώπου όταν φτάνει σε ηλικία γάμου ή επαγγελματικής τακτοποίησης
- ο Υδροχόος το ξεπέρασμα του ατομικού συμφέροντος και την ενασχόληση με το κοινό συμφέρον
- οι Ιχθύες το ολοκληρωτικό δόσιμο του εαυτού σε κάτι ανώτερο από τον εαυτό, κάτι με το οποίο αναπτύσσεται πλέον και μεταφυσική σχέση.

Οι συμβολισμοί είναι αμέτρητοι και μας δείχνουν πώς ο ζωδιακός κύκλος από ένα σημείο και μετά έπαψε να είναι απλά ένα ουράνιο ρολόι κι έγινε κι ο ίδιος ένα αρχέτυπο στην ομαδική μνήμη του κόσμου, ένα μεθοδολογικό εργαλείο για την ερμηνεία του κόσμου. Ίσως είναι δύσκολο για μας να συνειδητοποιήσουμε τι ακριβώς σημαίνει αυτό αλλά θα μπορούσαμε να πούμε ότι οι άνθρωποι **έμαθαν να σκέφτονται** με όρους ζωδιακού, με τον ίδιο τρόπο που χάρις στις αρχαίες θρησκείες αλλά και το Χριστιανισμό έμαθαν να πιστεύουν ότι ο κόσμος είναι δυαδικός και θεωρούν δεδομένο ότι κάπου σ' αυτόν υπάρχει πάντα καλό και κακό ή αρετή και αμαρτία.

Με τον ίδιο τρόπο που ο δυαδισμός αυτός έχει εμποτίσει τον τρόπο σκέψης εκατομμυρίων ανθρώπων για χιλιάδες χρόνια (με τις συνέπειες

του να φαίνονται στη σύγχρονη εποχή που αναζητά εναγωνίως την επιστροφή ολιστικών προσεγγίσεων) και μας έχει αναγκάσει να ψάχνουμε σε όλα τα πράγματα τις αντιθέσεις αντί τις συνθέσεις έτσι κι οι άνθρωποι – ιδιαίτερα πριν την άνοδο της επιστήμης – είχαν μάθει να σκέφτονται και να προσεγγίζουν φυσιολογικές λειτουργίες μέσα από ένα ερμηνευτικό σχήμα που συχνά ομοιάζει σε αυτό του ζωδιακού.

Δεν είναι τυχαίο που το Μεσαίωνα η Αστρολογία χρησιμοποιήθηκε ακόμη και στη Μετεωρολογία. Αλλά και στην πιο σύγχρονη εποχή ο ζωδιακός χρησιμοποιήθηκε πλέον ως εργαλείο προσέγγισης της ίδιας της Ιστορίας. Χρησιμοποιώντας ως ουράνιο δείκτη τη μετακίνηση του σημείου της εαρινής ισημερίας η Ιστορία χωρίστηκε σε αστρολογικές εποχές διάρκειας δύο χιλιάδων χρόνων περίπου. Γνωστές σε μας:

- Η εποχή των Ιχθύων, που εκτείνεται περίπου από τη γέννηση του Χριστού έως σήμερα την οποία έχουμε μάθει να ταυτίζουμε με την άνοδο του Χριστιανισμού και άλλων παγκόσμιων θρησκειών, όπως ο Μωαμεθανισμός ή η Βουδισμός.
- Η εποχή του Υδροχόου που ακολουθεί, που είναι η εποχή της επιστήμης και της φυλετικής κουλτούρας
- Η εποχή του Κριού που προηγήθηκε που ήταν εποχή της πατριαρχίας, των μεγάλων βασιλιάδων και πολέμαρχων με την εμφάνιση του συμβόλου του Αμνού του Θεού
- Η εποχή του Ταύρου ακόμη πιο πριν που ήταν η εποχή της μητριαρχίας, της λατρείας του Ταύρου και της γεωργίας

Ειδικότερα πριν την άνοδο της Επιστήμης ο ζωδιακός συνδέθηκε προοδευτικά με όλο και περισσότερους τομείς της ζωής προσπαθώντας να λειτουργήσει ως εργαλείο πρόβλεψης των γεγονότων. Από την άνοδο της Επιστήμης και μετά η τάση αυτή παρήκμασε σημαντικά, με την ανάπτυξη της Ψυχολογίας όμως ένα νέο πεδίο εφαρμογής της Αστρολογίας εμφανίστηκε και νέες ερμηνευτικές προσεγγίσεις προτάθηκαν για θέμα που έχουν πλέον να κάνουν με τον ανθρώπινο ψυχισμό.

Μία από αυτές τις προσεγγίσεις έχει π.χ. να κάνει με τη συνάφεια των ζωδίων μεταξύ τους μέσω της έλλειψης ενός στοιχείου από το ένα που συμπληρώνεται από το άλλο. Για παράδειγμα:

- ο Κριός θεωρείται ότι είναι αυτός που ξεκινά πάντα κάποιες καταστάσεις, δεν έχει τρόπο όμως να τις τελειώσει
- ο Ταύρος είναι εκείνος που ολοκληρώνει τον Κριό δίνοντας βάση στις πρωτοβουλίες, αρνείται όμως να εξελίξει αυτό που δημιούργησε
- οι Δίδυμοι εξελίσσουν ό,τι κρατά σταθερό ο Ταύρος, αλλά αδυνατούν να εμβαθύνουν σε κάτι και να καταλήξουν σε κάποιο συμπέρασμα
- ο Καρκίνος καταλήγει τι είναι αυτό που του αρέσει, αλλά δεν έχει τη δύναμη να βγει έξω να το κάνει πράξη
- ο Λέων το κάνει πράξη, αλλά δε γνωρίζει ότι δεν είναι αυτός πάντα που ξέρει τι είναι το σωστό
- η Παρθένος είναι κάτοχος της απαραίτητης μετριοφροσύνης, προσεγγίζει όμως τα πράγματα μόνο νοητικά χωρίς να εισάγει την έννοια της καλαισθησίας
- ο Ζυγός χρησιμοποιεί την καλαισθησία, αλλά αδυνατεί να λειτουργήσει μακριά από αυτήν
- ο Σκορπιός λειτουργεί και χωρίς καλαισθησία, αδυνατεί όμως να ξεφύγει από τις 'μαύρες' περιοχές που δραστηριοποιείται
- ο Τοξότης ξεφεύγει από τις 'παγίδες' και κυνηγά τη χαρά της ζωής, αδυνατεί όμως να μπει σε μία αυτοπειθαρχία
- ο Αιγόκερως αυτοπειθαρχεί, αδυνατεί όμως να βάλει τους συνανθρώπους του μέσα στους στόχους του
- ο Υδροχόος θυσιάζεται για τους άλλους, αδυνατεί όμως να τους νιώσει
- οι Ιχθύες νιώθουν τους άλλους, αλλά αδυνατούν να πάρουν πρωτοβουλία να κάνουν κάτι γι' αυτό
- ο Κριός πάλι ξεκινά να διορθώσει τα πράγματα, αλλά αδυνατεί να τελειώσει αυτό που ξεκινά, κ.ο.κ.

Προσεγγίζοντας με αυτό τον τρόπο ψυχολογικά τα ζώδια διακρίνουμε ότι κάθε επόμενο ζώδιο συμπληρώνει το προηγούμενο του. Η Liz Green μία από τις πιο σημαντικές προσωπικότητες της Αστρολογίας στην εποχή μας θεωρεί ότι για κάθε στοιχείο υπάρχει και ένα άλλο που λειτουργεί ως σκιά του. Έτσι ο Κριός σα Φωτιά λειτουργεί με την παρόρμηση και τη φαντασία και αρνείται να χρησιμοποιήσει τη Γη, να δει δηλαδή τη σκληρή πραγματικότητα. Η Γη με τη σειρά της αρνείται να αφεθεί σε δυνατότητες, που θεωρεί μη ρεαλιστικές και εκτός πραγματικότητας.

Με τον ίδιο τρόπο ο Αέρας προσεγγίζει την πραγματικότητα μέσω της τάξης που προσφέρει η λογική. Βάζει τα πάντα σε κατηγορίες και ό,τι δεν εξηγείται με τη λογική προτιμά να το παραγνωρίζει και να το απωθεί. Αντίθετα το Νερό αφήνεται στις παρορμήσεις του υποσυνείδητου και θεωρεί ότι οι λογικές προσεγγίσεις είναι σχηματικές και απέχουν από το να εξηγούν το «βίωμα» μίας κατάστασης.

Σύμφωνα με άλλους μελετητές όπως η Karen Hammaker Zondag, μαθήτρια του Jung τα τέσσερα στοιχεία του ζωδιακού προσεγγίζουν τη ζωή με βάση μία κυρίαρχη ψυχολογική λειτουργία. Τα ζώδια της Φωτιάς βασίζονται στη διαίσθηση και τη φαντασία, τα ζώδια της Γης στην Αντίληψη της πραγματικότητας, τα ζώδια του Αέρα προσπαθούν πάντα να γενικεύουν δημιουργώντας μοντέλα ερμηνείας του κόσμου, ενώ τα ζώδια του Νερού χρησιμοποιούν το συναίσθημα και την ενσυναίσθηση για να βρουν λύσεις και απαντήσεις στα ερωτήματα της ζωής.

Κάθε ζώδιο επίσης λειτουργεί συμβολικά σαν μία εικόνα που περιέχει από τη μία πλευρά ένα Μύθο – δηλαδή ένα ιδανικό τύπο συμπεριφοράς για το ζώδιο αυτό – κι από την άλλη πλευρά μία Σκιά, δηλαδή ένα τύπο συμπεριφοράς που το ζώδιο απεχθάνεται και προσπαθεί να απωθήσει με αποτέλεσμα αυτός να εμφανίζεται υποσυνείδητα και ανεξέλεγκτα στη συμπεριφορά του.

Πολλές τέτοιες «μυθολογικές» προσεγγίσεις έχουν παρουσιαστεί κατά καιρούς από διάφορους αστρολόγους. Η Liz Green έχει προτείνει κάποιους κατά τη γνώμη μου αρκετά επιτυχημένους.

Ο **Κριός** μπορεί να είναι ο υπόπτης που υπερασπίζεται τη δεσποσύνη ή ο Ρομπέν των Δασών που υπερασπίζεται τους αδυνάτους αλλά μπορεί να είναι και ο κακομαθημένος ευγενής που κάθεται όλη την ημέρα στον πύργο του περιμένοντας να φροντίσουν για όλα οι υπηρέτες.

Ο **Ταύρος** μπορεί να είναι ο Άδωνις ή ο ιδανικός εραστής αλλά και ο αμετακίνητος στον τρόπο ζωής του και φανατικός στις απόψεις του

Οι **Δίδυμοι**, μία συμβολική εικόνα ενός μαθητευόμενου μάγου, που ερευνά κάθε είδους γνώση, αλλά και ο φλύαρος κουτσομπόλης, που όταν δεν υπάρχει πραγματική πληροφορία για να επεξεργαστεί εφευρίσκει σενάρια συνομωσίας

Ο **Καρκίνος**, η μεγάλη μάνα – αγκαλιά που φροντίζει για όλους αλλά και το μεγάλο απωθημένο ζωής που εκφράζεται μέσα από έντονη δηκτικότητα.

Ο **Λέων**, το αρχέτυπο του μεγάλου καλλιτέχνη αλλά και η Σκιά του κομπλεξικού εξουσιαστή που θέλει να ελέγχει τα πάντα

Η **Παρθένος**, το σύμβολο της αυτάρκειας και της λογικής, αλλά και η παντελής έλλειψη ενσυναίσθησης μπροστά στην αποθέωση της κριτικής

Ο **Ζυγός**, ο εκπρόσωπος των καλών τρόπων και της ευγενούς συμπεριφοράς, αλλά και ο επιφανειακός άνθρωπος που μένει στους τύπους χωρίς να αναπτύσσει βάθος χαρακτήρα

Ο **Σκορπιός**, ο ερευνητής της ανθρώπινης σκιάς και των κινήτρων που οδηγούν στο έγκλημα με τελικό σκοπό την κάθαρση της κοινωνίας, αλλά και ο χαμένος στα σκοτεινά κίνητρα του ψυχισμού που αδυνατεί να χρησιμοποιήσει καθαρή λογική και κατανοεί μόνο την συναισθηματική προκατάληψη

Ο **Τοξότης**, δάσκαλος της χαράς του έρωτα και της ανέμελης αισιοδοξίας, αλλά και «αναίσθητος» μπροστά στο συμφέρον των άλλων προκειμένου να διασφαλίσει τη δική του κοινωνική άνοδο

Ο **Αιγόκερως**, αρχέτυπο της υπεύθυνης εξουσίας που αναμορφώνει μία χώρα, αλλά και αναμορφωτής τύραννος που εξαναγκάζει σε αλλαγές συμπεριφοράς με οποιοδήποτε κόστος

Ο **Υδροχόος**, εκπρόσωπος της λογικής και της έμπνευσης που μέσα από την άνοδο της επιστήμης αλλάζει τον κόσμο, αλλά και ο δήθεν επαναστάτης που είναι γεμάτος ιδέες χωρίς να τις εφαρμόζει στην πράξη

Οι **Ιχθύες**, αρχέτυπο της παγκόσμιας ενσυναίσθησης, της ανάγκης του άλλου και της συμπαράστασης στον πόνο αλλά και ο άνθρωπος που γεννά ενοχές και χειρίζεται με αυτές τους άλλους

Ζωδιακός και Μεταφυσική

Με δεδομένο ότι η Αστρολογία ξεκίνησε σαν μέρος της ενασχόλησης των ιερέων θα ήταν παράλογο να υποθέσει κανείς ότι η θρησκεία ή τουλάχιστον η μεταφυσική θα έμενε μακριά από την επαφή με τα αστρολογικά εργαλεία ανάλυσης της πραγματικότητας. Πολλά παραδείγματα από τις παγκόσμιες θρησκείες και την παγκόσμια μυθολογία μπορεί να βρει κανείς που να σχετίζονται με το συμβολισμό του ζωδιακού κύκλου. Οι δώδεκα θεοί του Ολύμπου, οι δώδεκα άθλοι του Ηρακλή, οι δώδεκα Απόστολοι του Χριστού, οι ιππότες της Στρογγυλής Τράπεζας είναι μερικά από τα παραδείγματα αυτά.

Σε ένα λιγότερο εμφανές επίπεδο όμως αξίζει κανείς να δει πώς αντιλαμβάνονταν τη σημασία του ζωδιακού κάποιες προσεγγίσεις λιγότερο εμφανείς στους πολλούς και γνωστές περισσότερο σε μικρές ομάδες «μυημένων», ομάδες που από το 19^ο αιώνα και μετά μάθαμε να ονομάζουμε ομάδες εσωτεριστών.

Ο εσωτερισμός ως κίνημα ξεκίνησε το 19^ο αιώνα σε μία προσπάθεια να γεφυρώσει το χάσμα ανάμεσα στη θρησκεία και την επιστήμη. Στα πλαίσια αυτά προσπάθησε βασιζόμενος στη μεγάλη πρόοδο της επιστήμης και της φυσικής του 19^{ου} αιώνα να εξηγήσει τα θρησκευτικά φαινόμενα με όρους επιστημονικούς ή περισσότερο υλιστικούς. Προσπάθησε να εξηγήσει υλιστικά τι είναι η Ψυχή, τι ο Θεός, πώς λειτουργεί η μετενσάρκωση και πώς μπορεί να γίνει ο ίδιος ο άνθρωπος θεός.

Όροι όπως σκεπτομορφή, πεδία ύπαρξης του ανθρώπου, αστρική προβολή, ακασσικό πεδίο, κλπ, ήρθαν να δημιουργήσουν μία ορολογία για να εξηγήσει στη γλώσσα της επιστήμης – ή τουλάχιστον μίας προσέγγισης της επιστήμης – έννοιες ως τότε καθαρά θρησκευτικές.

Μέχρι την εμφάνιση της ψυχολογίας και της προσέγγισης του Jung ο εσωτερισμός έδειχνε να είναι η σημαντικότερη τάση ανανέωσης της αστρολογίας, μετά την παρακμή στην οποία αυτή είχε πέσει με την άνοδο

της Επιστήμης. Αν η Επιστήμη μπορούσε να προβλέψει καλύτερα τα του κόσμου, τότε η Αστρολογία θα χρησιμοποιούνταν ως ερμηνευτικό εργαλείο για να βοηθήσει τον άνθρωπο να προσεγγίσει το Θεό, ως ένα εργαλείο διαλογισμού, ενατένισης και εξέλιξης της Ψυχής.

Κανείς δεν ξέρει τι θα γινόταν στην πραγματικότητα, αν δεν εμφανιζόταν στο προσκήνιο η ψυχολογία. Αν και οι εσωτεριστικές σχέτες είχαν πέσει σε μεγάλη διχόνοια ήδη από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα, κανείς δε μας διασφαλίζει ότι δε θα συνέχιζαν να παραμένουν ό,τι καλύτερο είχε να δώσει η αστρολογία από πλευράς ανανέωσης.

Πώς συνδέθηκε όμως ο εσωτερισμός με την Αστρολογία; Και ποια ήταν η χρήση της Αστρολογίας που επιφύλαξαν οι εσωτεριστές στα πλαίσια του έργου τους;

Οι εσωτεριστές και πάνω από όλα η «αιρετική» εκπρόσωπος τους Alice Bailey είδαν στο πρόσωπο του ζωδιακού κύκλου ένα άλλο ταξίδι, διαφορετικό από τα ταξίδια της φύσης ή της ψυχοσύνθεσης του ανθρώπου. Είδαν στο πρόσωπο του ζωδιακού κύκλου το ταξίδι της Ψυχής. Περιέγραψαν πώς η Ψυχή ενσαρκώνεται και από ποια στάδια περνάει για να ξαναγυρίσει στην πηγή της, αλλά και πώς η ύλη εξελίσσεται για να συναντήσει την Ψυχή της. Έτσι για την Alice Bailey:

- ο ζωδιακός δεν είναι ένας και μόνο, αυτός δηλαδή που έχουμε μάθει να χρησιμοποιούμε, αυτός που ξεκινάει από τον Κριό και καταλήγει στους Ιχθύς αλλά απαρτίζεται τουλάχιστον από δύο ζωδιακούς αντίθετων κατευθύνσεων
- το άτομο που δεν είναι μνημένο και δεν προσπαθεί να επιστρέψει πίσω στην ψυχή του ζει τη ζωή του χρησιμοποιώντας τον αντεστραμμένο ζωδιακό, αυτόν που ξεκινάει από τον Κριό και καταλήγει στον Ταύρο διατρέχοντας τους Ιχθύς, ενώ το άτομο που έχει μπει σε ένα μονοπάτι μύησης ακολουθεί το γνωστό σε μας ζωδιακό που ξεκινά από τον Κριό και καταλήγει στους Ιχθύς

- ο ζωδιακός σε ό,τι αφορά τον άνθρωπο που δεν είναι μυημένος σηματοδοτεί τις φάσεις της ενσάρκωσης της Ψυχής του και της προόδου του μέσα στην ύλη. Έτσι:
 - Ο **Κριός** συμβολίζει την επιθυμία της Ψυχής να εισέλθει σε ενσάρκωση και το βούτηγμα στη θάλασσα της ύλης
 - οι **Ιχθύς** συμβολίζουν την συμπαντική θάλασσα της ύλης στην οποία βουτάει η Ψυχή
 - ο **Υδροχόος** την πρώτη προσπάθεια αποστασιοποίησης από τη συμπαντική θάλασσα και συνειδητοποίησης της αποστολής
 - ο **Αιγόκερως** τη δημιουργία της πρώτης μορφής, και την πρωταρχική φυλάκιση της ψυχής σε ένα απόλυτα άκαμπτο φορέα, που θα είναι όμως απαραίτητος για την ατομικοποίηση
 - ο **Τοξότης** δηλώνει την ανθρώπινη φιλοδοξία του Εγώ που βασιζόμενο στο φορέα του προσπαθεί να επιτύχει προσωπικούς και συμφεροντολογικούς στόχους
 - ο **Σκορπιός** τα πρώτα εμπόδια που φέρνει η ζωή που δοκιμάζουν το Εγώ αλλά και τις πρώτες παρορμήσεις ελέγχου των άλλων από το Εγώ.
 - Ο **Ζυγός** είναι το σημείο καμπής όπου το Εγώ συνειδητοποιεί ότι υπάρχουν και οι άλλοι
 - Η **Παρθένος** το σημείο της πρώτης κάθαρσης, του καθαισμού για να εξαγνιστεί το Εγώ
 - Ο **Λέων** η σύγκρουση με το εγωιστικό μας κομμάτι και η επικυριαρχία στις εγωιστικές μας επιθυμίες
 - Ο **Καρκίνος** η πρώτη επαφή με τη συμπαντική ψυχή ή τον κόσμο του ομαδικού ασυνείδητου
 - Οι **Δίδυμοι** η ενεργοποίηση του αντικειμενικού νου και η επικοινωνία με τον κόσμο των αρχετύπων
 - Ο **Ταύρος** η συνειδητοποίηση του Σκοπού, στην υπηρεσία του οποίου καλείται να ενταχθεί τώρα το Εγώ

- Αντίθετα για το μνημένο η πορεία κινείται αντίστροφα ξεκινώντας από τον Κριό και πηγαίνοντας προς τους Ιχθύς. Έτσι:
 - Ο **Κριός** συμβολίζει την πρώτη γέννηση στο χώρο του νοητικού πεδίου
 - Ο **Ταύρος** την πρώτη διαμόρφωση αστρικού φορέα
 - Οι **Δίδυμοι** τη διαμόρφωση της γέφυρας μεταξύ νου και ύλης μέσω του αιθερικού πεδίου
 - Ο **Καρκίνος** τη δημιουργία του καλουπιού της μορφής
 - Ο **Λέων** τη γέννηση του Εγώ και τη φυσική γέννηση στον κόσμο
 - Η **Παρθένος** την είσοδο στη διαδικασία μαθητείας και την έναρξη «κατασκευής» της Ψυχής.
 - Ο **Ζυγός** το μάθημα της ενατένισης ή αλλιώς της μη ταύτισης
 - Ο **Σκορπιός** το μυστήριο του θανάτου, της επαναγέννησης και της μύησης
 - Ο **Τοξότης** η συνειδητή ένταξη του ζηλωτή σε υπηρεσία στα πλαίσια του πανανθρώπινου Σκοπού
 - Ο **Αιγόκερως** η δεύτερη στιγμή της κρίσης, η στιγμή του πραγματικού θανάτου, όπου την ώρα της εξόδου από το σώμα, η Ψυχή διασώζεται μόνο αν έχει απόλυτη έλλειψη ταύτισης με κάποιο συναίσθημα, προκειμένου να μην αφαιρεθεί η ενέργεια της από τις αστρικές μορφές
 - Ο **Υδροχόος** η στιγμή επιστροφής της Ψυχής που μετά τη δική της σωτηρία δέχεται να βάλει πάλι σε κίνδυνο τον εαυτό της και να ξαναπεράσει από την ίδια διαδικασία προκειμένου να φέρει τη γνώση στους συνανθρώπους της
 - Οι **Ιχθύες**, η στιγμή της πραγματικής επιστροφής στην παγκόσμια Ψυχή ή στη συμπαντική θάλασσαν της ύλης

Και μόνο η ανάγνωση των παραπάνω συμβολισμών προκαλεί ένα δέος στον αναγνώστη, καθώς βρίσκεται αντιμέτωπος με μία σειρά από ορολογίες και έννοιες μακριά από τις καθημερινές του προσλαμβάνουσες. Το σημαντικό σημείο στην όλη αυτή διαδικασία όμως δεν είναι τόσο να κατανοήσει κανείς τις ορολογίες, όσο του να συνειδητοποιήσει ότι ακόμη

και μεταφυσικές αντιλήψεις μπόρεσαν να φιλτραριστούν και να αποδοθούν συμβολικά χρησιμοποιώντας το ζωδιακό κύκλο (ένα ζωδιακό κύκλο, που κατά τα άλλα βέβαια η ίδια η Bailey αμφισβήτησε και θεώρησε ότι χρήζει ανανέωσης, καθώς δεν αντιστοιχεί πλέον στα πραγματικά αστρονομικά δεδομένα, αλλά λειτουργεί πλέον σαν ομαδική ψευδαίσθηση, σαν εγγραφή στην ομαδική ψυχή της ανθρωπότητας)

Παρόλα αυτά η αξία του ζωδιακού κύκλου ως εργαλείου προσωπικής εξέλιξης δεν αμφισβητήθηκε ποτέ ούτε από κείνη ούτε από άλλους αστρολόγους εκπροσώπους της λεγόμενης Εσωτερικής Αστρολογίας. Ίσα ίσα μάλιστα που υπήρξαν και περισσότερες αναλύσεις και αποσυμβολισμοί για να βοηθήσουν τους μαθητές των σχολών να αποκρυπτογραφήσουν καλύτερα τη λειτουργία της Ψυχής και να προοδεύσουν στην πνευματική τους εξέλιξη.

Ένας τέτοιος αποσυμβολισμός που πάντα αξίζει να διαβάσει κανείς είναι ο αποσυμβολισμός των άθλων του Ηρακλή σε σχέση με το ζωδιακό κύκλο. Σε μία αυθαίρετη είναι αλήθεια απόδοση των άθλων τόσο όσον αφορά τη σειρά όσο και το περιεχόμενο οι εσωτεριστές (και ειδικά η Bailey) αντιστοιχίζουν τους άθλους του Ηρακλή στο ζωδιακό ως εξής:

Ο **Κριός** αντιστοιχιζόταν στον άθλο που καλούσε τον Ηρακλή να μαζέψει τα άλογα του Διομήδη. Άγρια άλογα, ανεξέλεγκτα από την ανθρώπινη βούληση συμβόλιζαν τις ανεξέλεγκτες σκέψεις του νου και την ανάγκη του Εαυτού να τιθασέψει την ορμή τους. Ο θάνατος του συντρόφου του Ηρακλή κατά τη διάρκεια του άθλου σε μία στιγμή εφησυχασμού του Ηρακλή, δηλώνει ότι ο Εαυτός μας θα πρέπει να είναι πάντα σε εγρήγορση και να ελέγχει αυτό που σκεφτόμαστε. Η σκέψη δεν είναι άμοιρη ευθυνών για τη ζωή.

Ο **Ταύρος** αντιστοιχιζόταν στην τιθάσευση του ιερού Ταύρου της Κρήτης, μίας άλογης και κτηνώδους σωματικής αυτή τη φορά δύναμης που έπρεπε όμως να τιθασευτεί χωρίς να θανατωθεί, όπως και οι δικές μας επιθυμίες πρέπει να ελεγχθούν χωρίς να βλάψουμε το σώμα

Οι **Δίδυμοι** αντιστοιχούσαν στην αναζήτηση των μήλων των Εσπερίδων, στη διάρκεια της οποίας ο Ηρακλής ξεγελάστηκε από τόσους και τόσους δασκάλους και καλοθελητές μέχρι να συνειδητοποιήσει ότι πρέπει να ακούει τη δική του ενόραση για να φτάσει στο στόχο και να μην παρασύρεται από τις ιδέες των άλλων.

Ο **Καρκίνος** αντιστοιχούσε στο κυνήγι του ιερού ελαφιού της Άρτεμης, ενός ζώου άπιαστου και ακούραστου, που όταν το έπιασε ο Ηρακλής αντιμετώπισε την ίδια την επιθυμία του να το κρατήσει, την ίδια του την ταύτιση με τη ζωή, όπως ακριβώς κάνει με τα δικά του αντικείμενα κι ο ίδιος ο Καρκίνος

Ο **Λέων** αντιστοιχούσε στον άθλο του λιονταριού της Νεμέας, του άθλου εκείνου στον οποίο καλείται ο ήρωας να αντιμετωπίσει το ίδιο του το Εγώ και να το κλείσει σε μία σπηλιά κλείνοντας και την πίσω πόρτα για να το αναγκάσει να τον αντιμετωπίσει

Η **Παρθένος** στον άθλο της ζώνης της Ιππολύτης, όπου ο ήρωας σκοτώνει κατά λάθος την Ιππολύτη προκειμένου να μάθει ότι στη ζωή δεν αρκεί η ωμή δύναμη αλλά χρειάζεται και η σκέψη για το πού θα την χρησιμοποιήσεις

Ο **Ζυγός** στον άθλο του Ερυμάνθιου Κάπρου, που ενώ σαν άθλος ήταν απλός, ακριβώς λόγω της ευκολίας του έμαθε τον Ηρακλή να χαλαρώνει και να αποστασιοποιείται από το άγχος του και να μην είναι πάντα σε ένταση, που προκαλεί ταύτιση

Ο **Σκορπιός**, στον άθλο της Λερναίας Ύδρας που διδάσκει τον ήρωα ότι για να σκοτώσει τη Σκιά μέσα του πρέπει πρώτα να τη βγάλει στο Φως. Όσο ζει μέσα στους βάλτους είναι πιο δυνατή από κείνον.

Ο **Τοξότης**, στον άθλο με τις Στυμφαλίδες Όρνιθες όπου ο ήρωας για να προστατευτεί από την κακοβουλία του «κόσμου» μαθαίνει να χτίζει γύρω του ένα μαγικό κύκλο προστασίας από εκείνους που πιστεύουν σε αυτόν και είναι πρόθυμοι να αγωνιστούν στο όνομα του.

Ο **Αιγόκερως**, στον άθλο του Κέρβερου, όπου ο ήρωας περνάει τις πύλες του Άδη και καλείται να αποβάλλει κάθε συναίσθημα προκειμένου να περάσει από τις πύλες των νεκρών ψυχών που κλαίνει και ψυχραίνουν την ίδια μας την καρδιά.

Ο **Υδροχόος**, στον άθλο με τους στάβλους του Αυγεία, όπου ο ήρωας μαθαίνει να υπηρετεί και σε πράγματα που οι άλλοι θεωρούν ποταπά για να ασχοληθούν και να βρίσκει δρόμους να καθαρίζει τις ακαθαρσίες των άλλων βασισμένος στην ουράνια έμπνευση του.

Και τέλος οι **Ιχθύες**, στον άθλο με τα βόδια του Γηρηόνη, όπου ο ήρωας έχει πλέον ολοκληρώσει τη μαθητεία του και εκτελεί το χρέος χωρίς ανησυχία, απλά προσευχόμενος στους θεούς, γιατί έχει μάθει πλέον πώς να αφήνεται πέρα από το να ελέγξει τα πράγματα και να πηγαίνει με την πορεία της ζωής.

Συμπεράσματα. Κριτική αξιολόγηση του Ζωδιακού Κύκλου

Αν θέλαμε να κάνουμε τώρα μία ανασκόπηση θα λέγαμε ότι ο ζωδιακός ως εργαλείο ανάλυσης του κόσμου ξεκίνησε τη φιλοσοφική του πορεία την εποχή των Αρχαίων Ελλήνων. Η ιστορία του ξεκινά αρκετά χρόνια πριν την κλασική εποχή, αλλά η ολοκλήρωση του ως φιλοσοφικού συμβόλου είναι απόρροια των κλασικών και ελληνιστικών χρόνων.

Σύμπτωση; Επέμβαση της Θείας Πρόνοιας; Οι απόψεις διίστανται. Άλλοι λένε ότι τίποτα δεν είναι τυχαίο και ότι κάπου στο Σύμπαν υπάρχουν δυνάμεις που φροντίζουν, ώστε, όταν η ανθρωπότητα είναι έτοιμη να αποκαλύπτουν γνώσεις γραμμένες στα μυστικά αρχεία του Σύμπαντος.

Άλλοι περισσότερο ρεαλιστές θαυμάζουν το δυναμισμό του ανθρώπινου πνεύματος που δημιούργησε ένα τέτοιο φιλοσοφικό οικοδόμημα, θυμίζουν όμως ότι όλες αυτού του τύπου οι φιλοσοφικές προσεγγίσεις έχουν αξία όσο δεν υπάρχει πραγματική γνώση βασισμένη στο πεδίο της Επιστήμης.

Γεγονός είναι ότι ο ζωδιακός κύκλος στη σύγχρονη εποχή δέχεται πολύ έντονη την κριτική της φυσικής επιστήμης. Η σύγχρονη Αστρονομία έχει αποδείξει ότι ο ζωδιακός που χρησιμοποιεί η Αστρολογία σήμερα δεν έχει καμία σχέση με το ζωδιακό των Αρχαίων Ελλήνων. Κι ότι εξαιτίας ενός φαινομένου που ονομάζεται μετάπτωση των ισημεριών, αν σηκώσει κανείς σήμερα το κεφάλι του στον Ουρανό, δε θα δει τους αστερισμούς στην ίδια θέση που ήταν πριν χιλιάδες χρόνια, αλλά σε διαφορετική θέση. Συνεπώς οι ημερομηνίες που χρησιμοποιούμε για να καθορίσουμε τα δώδεκα ζώδια είναι λαθεμένες κι ένας άνθρωπος που σήμερα λέγεται ότι ανήκει στο ζώδιο του Κριού, μπορεί να ανήκει στην πραγματικότητα στο ζώδιο των Ιχθύων.

Η θέση αυτή της σύγχρονης επιστήμης είναι συγκλονιστική. Για κάποιον αρχάριο μελετητή της Αστρολογίας σήμερα είναι αδύνατον να κατανοήσει, αφού έχει διαβάσει τόσα συγγράμματα για την επίδραση των πλανητών και των ζωδίων, γιατί χρησιμοποιείται ένα ζωδιακός που ήταν σε ισχύ πριν από δύο χιλιάδες χρόνια. Πολύ λίγοι άνθρωποι έχουν προχωρήσει τόσο πολύ στη μελέτη της ψυχολογίας ή του εσωτερισμού για να είναι σε θέση να κατανοήσουν το ζωδιακό φιλοσοφικά και οι περισσότεροι προσεγγίζουν την Αστρολογία μέσα από τον τρόπο θέασης που μαθαίνει κάθε άνθρωπος σήμερα στην εκπαίδευση, τον τρόπο της επιστήμης.

Ένα άλλο ερώτημα που τίθεται από μελετητές της Αστρολογίας είναι το εξής: Αν είναι αλήθεια ότι η κίνηση των πλανητών έχει κάποιο συγχρονισμό με την κίνηση των πραγμάτων εδώ κάτω στη γη, για ποιο λόγο δεν έχουν γίνει οι ίδιες παρατηρήσεις από όλους τους ανθρώπους και δε χρησιμοποιείται η ίδια αστρολογία από όλους τους λαούς; Γιατί οι Κινέζοι για παράδειγμα χρησιμοποιούν ετήσια ζώδια ή οι Ινδοί χρησιμοποιούν τον αστρικό ζωδιακό αντί του τροπικού (υπολογίζουν δηλαδή τη μετάπτωση των ισημεριών και κάποιος που για τη δυτική Αστρολογία είναι Κριός μπορεί για την Ινδική να είναι Ιχθύς). Πώς μπορούν να ισχύουν ταυτόχρονα όλα αυτά τα συστήματα; Μήπως τελικά

η Αστρολογία δεν έχει καμία επιστημονική βάση και είναι απλά μία φιλοσοφική πεποίθηση ενσωματωμένη στην κουλτούρα διαφόρων λαών;

Μήπως είναι αληθές αυτό που ισχυρίζεται σήμερα η σύγχρονη ψυχολογία, ότι δηλαδή η Αστρολογία δεν είναι παρά μία πρόληψη ή ίσως και μία αυθυποβολή;

Τι έχει να απαντήσει στ' αλήθεια σε όλα αυτά ο σύγχρονος αστρολόγος; Πώς μπορεί να αντιμετωπίσει την κριτική που δέχεται αυτό που πιστεύει από διάφορους χώρους της κοινωνίας;

Τίποτα παραπάνω ίσως από όλα όσα εκτέθηκαν σε αυτό το κεφάλαιο. Αρκεί, όπως λέει κι ο Κος Συμεώνογλου στο βιβλίο του «Η Άλλη Αστρολογία» να αρχίσουμε στη σκέψη μας να αντικαθιστούμε σιγά σιγά το «Η» με το «Και». Και στην προκειμένη περίπτωση να μην αναρωτιόμαστε τι από όλα αυτά που παρουσιάσαμε είναι ο ζωδιακός κύκλος, αλλά να έχουμε κατά νου ότι εν μέρει είναι κάτι από όλα αυτά.

Και πραγματική επίδραση που οφείλεται στα άστρα, αλλά και αυθυποβολή που επηρεάζει το ομαδικό ασυνείδητο των ανθρώπων. Και – ενδεχομένως – συμβολισμός που μας αποκαλύφθηκε από κάποια ανώτερη δύναμη, αλλά και ανθρώπινη φιλοσοφική κατασκευή και ερμηνευτικό εργαλείο για την προσέγγιση του κόσμου. Γιατί τελικά τίποτα από όλα αυτά δεν έχει ίσως τόσο μεγάλη σημασία όσο το γεγονός ότι η Αστρολογία στην πράξη δουλεύει.

Δεν ξέρουμε ακριβώς γιατί και δεν είμαστε σίγουροι πάντα για το πότε, αλλά έχουμε συγκεκριμένες ενδείξεις ότι δουλεύει. Εμπειρίες από το δικό μας περιβάλλον που συναντούμε ανθρώπους που ζωδιακά μας ταιριάζουν, στατιστικές προσεγγίσεις που δείχνουν ότι υπάρχει κάποια συσχέτιση μεταξύ των ουράνιων φαινομένων και της ανθρώπινης συμπεριφοράς αλλά προπάντων το ίδιο το δικό μας το βίωμα και τα γεγονότα της καθημερινότητας μας που επαληθεύονται αστρολογικά.

Η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρουμε γιατί ακριβώς λειτουργεί η Αστρολογία. Κι αν είμαστε ρεαλιστές και ειλικρινείς αναζητητές της αλήθειας αυτό θα πρέπει να το παραδεχόμαστε σε όσους μας αντιμετωπίζουν γι' αυτό που πιστεύουμε. Κι είναι ίσως σημαντικό και για την ίδια την προσωπική μας εξέλιξη να μάθουμε να αποδεχόμαστε την ύπαρξη πραγμάτων που δεν μπορούμε να ερμηνεύσουμε. Αλλά και το γεγονός ότι αυτά που θεωρούμε σαν προσωπικές μας βεβαιότητες δεν είναι παρά απλές προσεγγίσεις.

Ο ζωδιακός κύκλος είναι μία τέτοια προσέγγιση. Ασχέτως αν ξεκίνησε από μία σειρά πραγματικών παρατηρήσεων, στην πορεία της ιστορίας έγινε ένα φιλοσοφικό εργαλείο προσέγγισης των πραγμάτων. Και σαν εργαλείο δεν είναι παρά ένα μοντέλο απεικόνισης της πραγματικότητας. Μία προσέγγιση, που καλείται να ερμηνεύσει αυτή την πραγματικότητα, **δεν είναι** όμως η ίδια η πραγματικότητα.

Αυτή τη σημαντικότερη διαφοροποίηση καλούμαστε πιστεύω να έχουμε πάντα στο νου μας, όλοι όσοι ασχολούμαστε με αυτό που στην Εισαγωγή του βιβλίου θέλησα να ονομάσω Αστρολογία της Αναζήτησης. Για όλους εμάς η στάση μας απέναντι στα σύμβολα της Αστρολογίας δε θα πρέπει να είναι δεδομένη, αλλά κριτική.

Κι είναι ευθύνη του καθενός από μας να μην «πιστεύει» απλά στη λειτουργία της Αστρολογίας αλλά να τη θέτει σε πραγματική εξέταση στην πράξη. Να εξετάζει πότε δουλεύει και πότε όχι, και εάν έχει προτάσεις για τη βελτίωση της να τις υποβάλλει.

Ας έχουμε λοιπόν πάντα στο νου μας ότι η Αστρολογία και εν προκειμένω ο ζωδιακός κύκλος στη σημερινή εποχή τουλάχιστον τίποτα περισσότερο από ένα μοντέλο. Ένα μοντέλο βασισμένο εν μέρει σε πραγματικά δεδομένα, που καλούμαστε να χρησιμοποιήσουμε για να ερμηνεύσουμε γεγονότα της καθημερινότητας. Ένα μοντέλο όμως που πρέπει να έχουμε στο νου μας ότι παραμένει πάντα ένα εργαλείο και δεν πρέπει ποτέ στο νου μας να επιτρέψουμε να ταυτιστεί στην πράξη με την ίδια την πραγματικότητα. '

Γιατί η πραγματικότητα υπάρχει πέρα και πάνω από τις νοητικές μας απόπειρες να την κατανοήσουμε. Φεύγει πέρα από μοντέλα και νοητικές κατασκευές του νου. Η πραγματικότητα απλά υπάρχει και η πραγματική αντίληψη της κάποια στιγμή καλούμαστε να φροντίσουμε να είναι η απλή και γνήσια βίωση της κι όχι το φιλτράρισμα της μέσα από νοητικές κατασκευές όπως ο ζωδιακός κύκλος.

Μέχρι να φτάσουμε ωστόσο στο σημείο να μπορούμε απλά να βιώσουμε το σύνολο της πραγματικότητας ο ζωδιακός δείχνει να εξυπηρετεί καλά σαν βοηθητικό εργαλείο. Σαν ένα μοντέλο για να ερμηνεύσουμε τον κόσμο, τη ροή της φύσης, τη συμπεριφορά της ψυχής και την ψυχολογία του ανθρώπου. Και σαν ένα τέτοιο μοντέλο θα τον χρησιμοποιήσουμε περαιτέρω σε αυτό το βιβλίο. Συνδυάζοντας τον βέβαια και με τα άλλα δομικά στοιχεία της Αστρολογίας. Και εν προκειμένω συνδυάζοντας τον με τους Πλανήτες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο: ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Ιστορικά οι πλανήτες προϋπήρχαν των ζωδίων. Πόσοι άραγε από μας το ξέρουν αυτό; Τον καιρό της αρχαίας Βαβυλώνας, όταν οι Χαλδαίοι ιερείς κοίταζαν τα άστρα, τους ενδιέφερε η κίνηση συγκεκριμένων ουρανίων σωμάτων. Πρώτα από όλα παρατηρούσαν τη Σελήνη και μετά τα αστέρια εκείνα που μετακινούνταν στο ουράνιο στερέωμα.

Την εποχή εκείνη οι άνθρωποι δεν ήξεραν τη διαφορά μεταξύ αστέρων και πλανητών. Έτσι, οι πλανήτες που αντανακλούσαν στον Ουρανό το φως του Ήλιου θεωρούνται κι αυτοί αστέρια. Κάποιοι από αυτούς φαίνονται πεντακάθαρα ακόμα και σήμερα. Ακόμα και σήμερα βλέπει κανείς τον κοκκινωπό Άρη στον έναστρο Ουρανό. Εύκολα θα τον αντιστοίχιζε ακόμη και σήμερα σε ότι μας θυμίζει το κόκκινο. Εύκολα θα τον αντιστοίχιζε ακόμη και σήμερα σε ότι μας θυμίζει το κόκκινο. Το αίμα, τη μάχη, τον πόλεμο.

Η Αφροδίτη είναι κι αυτή έντονη στον ουρανό, το πιο έντονο φως μετά το φεγγάρι. Πώς να την αποφύγει κανείς; Για τους αρχαίους Έλληνες η Αφροδίτη ήταν αρκετά εξευγενισμένη, αλλά στην Ασσυρία ας μην ξεχνάμε λατρευόταν ως Αστάρτη, ενώ στην Κίνα θεωρούνταν θεά του πολέμου. Τα πάθη της, το μένος της, κάθε άλλο παρά μία απλή θεά της Αγάπης μας θύμιζαν.

Τους πρώτους αιώνες εξέλιξης της αστρολογίας οι Χαλδαίοι ιερείς προέβλεπαν αποκλειστικά με βάση τους πλανήτες. Τα ζώδια ήταν απλά σημάδια. Δεν είχαν ιδιαίτερες ιδιότητες. Έχουν βρεθεί επιγραφές της εποχής του Χαμμουραμπί, που αναφέρουν προβλέψεις για το θάνατο του βασιλιά, όταν ο Κρόνος έπαιρνε συγκεκριμένη θέση στο στερέωμα.

Ίσως μπορεί να φανταστεί κανείς τους Χαλδαίους ιερείς, κρυμμένους (ή ανεβασμένους) σε εκείνα τα ζιγκουράτ τους, να παρατηρούν τον ουρανό ως αρχαίοι αστρονόμοι. Να προβλέπουν τα μελλούμενα του βασιλείου ή τη μοίρα του βασιλιά. Την εποχή εκείνη μικρή σημασία είχαν οι επιμέρους

ατομικοί χάρτες των ανθρώπων. Η μοίρα όλων ήταν δεμένη με τη μοίρα του βασιλείου. Εάν το διέταζε ο βασιλιάς η ζωή του καθενός ήταν στη διάθεση του.

Αν ήθελε λοιπόν κανείς να προβλέψει τη μοίρα του, έπρεπε οπωσδήποτε να εξετάσει τη μοίρα του βασιλείου. Η μοίρα του κράτους συνδεόταν με τη μοίρα του βασιλιά και η μοίρα του λαού με τις σοδειές του χρόνου, τους λιμούς και τους πολέμους. Αυτά προέβλεπαν οι αρχαίοι αστρολόγοι, χωρίς να απέχουν και πάρα πολύ από τους ανιμιστές μάγους της εποχής των σπηλαίων που οσμίζονταν την ατμόσφαιρα για να εξετάσουν αν επίκειται καταιγίδα.

Η επιτυχία ή αποτυχία των ιερέων ήταν επιτυχία ή καταστροφή για το κράτος. Γι' αυτό και η μοίρα του αστρολόγου ήταν άρρηκτα δεμένη με τις προβλέψεις του. Δεν υπήρχε χώρος για ψυχολογικές ερμηνείες των φαινομένων. Ο αστρολόγος προέβλεπε γεγονότα κι ή έπεφτε μέσα ή αποτύγγανε κι έχανε τη ζωή του.

Οι Χαλδαίοι και μετά από αυτούς οι αρχαίοι Έλληνες και οι Ρωμαίοι έδωσαν στους πλανήτες ονόματα θεών. Βαπτίζοντας τους έτσι, τους έδωσαν συνάμα και ανάλογες ιδιότητες. Για τους Χαλδαίους η Αφροδίτη ήταν η Ισθάρ, η θεά του πάθους και πολέμου. Για τους Έλληνες όμως ήταν η θεά της αγάπης. Ίσως όμως και να μην ήταν και τόσο μεγάλη η διαφορά καθώς ήδη από τη βαβυλωνιακή εποχή η Αφροδίτη θεωρούνται δείκτης ευνοϊκών εξελίξεων.

Ο Δίας πάλι στους Βαβυλώνιους ήταν ο θεός Μαρντούκ, ενώ στους αρχαίους Έλληνες ο γνωστός Ζευς. Οι Θεοί εδώ δε διέφεραν πολύ μεταξύ τους. Ο Μαρντούκ είχε διαδεχθεί κι αυτός τον πατέρα του στην εξουσία, ήταν ο ανώτατος Θεός και είχε σκοτώσει τους εχθρούς του σε ένα εμφύλιο πόλεμο μεταξύ Θεών χρησιμοποιώντας τις αστραπές. Τόσες ομοιότητες σε κάνουν να αναρωτιέσαι...

Κατά παρόμοιο τρόπο ο Κρόνος, που στην αρχαία Ελλάδα ξεκίνησε ως θεός της γεωργίας αντιστοιχούσε στο βαβυλωνιακό θεό Ninurta και ο

Ερμής ήταν αγγελιοφόρος του Δία κατά τον ίδιο τρόπο που ο Nabu ήταν υπουργός του Μαρντούκ. Ο Νεργκάλ βεβαίως που αντιστοιχούσε στον πλανήτη Άρη, αν και ήταν κι αυτός πολεμικός θεός, συμβολιζόταν με το λιοντάρι κι αντιστοιχούσε στο θερινό ηλιοστάσιο (αλλά παραδόξως και στον κάτω κόσμο). Συμβόλιζε στην ουσία τις αρνητικές πλευρές του Ήλιου που καίει και σκοτώνει μέσα στο κατακαλόκαιρο και φέρνει ερήμωση. Η σύνδεση του με τον θεό Άρη δεν είναι σαφής, μια και θα μπορούσε να έχει στοιχεία κι από τον ήρωα Ηρακλή.

Όπως και να 'χει οι Έλληνες έδωσαν προοδευτικά τις δικές τους ιδιότητες στους πλανήτες. Η Αφροδίτη ήταν θεά της αγάπης. Άρα η κίνηση της στον ουρανό θα μας έδειχνε την πορεία των πραγμάτων στον τομέα της αγάπης. Ο Ερμής κυβερνούσε τις εμπορικές συναλλαγές και άρα παρακολουθώντας την κίνηση του αντίστοιχου πλανήτη στον Ουρανό θα καταλάβαινε κανείς τι μέλλει γενέσθαι σε ανάλογα θέματα.

Με τον ίδιο τρόπο ο Άρης κυβερνούσε τον πόλεμο, ο Δίας τα πλούτη και την έκλυτη ζωή αλλά ταυτόχρονα και την (υποκειμενική) δικαιοσύνη. Ο Κρόνος εκτός από τον αντίστοιχο θεό του ήταν συνδεδεμένος με τον Χρόνο και μέσω αυτού έπαιρνε τις ιδιότητες αυτού που δίνει σε όλα ένα τέλος και έχει πάντα την τελευταία λέξη. Όριζε έτσι την εκ των πραγμάτων (αντικειμενική) δικαιοσύνη.

Η Σελήνη είχε ήδη παρατηρηθεί από τη νεολιθική εποχή ότι επηρέαζε το αλογο μέρος της ζωής μας, τα ζώα, τον έμμηνο κύκλο και γενικά το κομμάτι του ενστίκτου. Ο Ήλιος από την άλλη ήταν το φως, η ζωτικότητα, η αισιοδοξία, το φρέσκο πρωινό ξύπνημα μετά την επικίνδυνη ή άυπνη νύχτα, παράλληλα όμως κι η υπεραισιοδοξία, η αλαζονεία κι ο εγωισμός.

Οι ιδιότητες των θεών αναμείχθηκαν με τις παρατηρήσεις των αστρολόγων. Αλλού επικράτησαν οι θεοί κι αλλού οι ίδιες οι παρατηρήσεις της ζωής. Στο τέλος όμως και πάλι αναδείχθηκε μία νέα φιλοσοφική κατασκευή. Όχι με τόση ευκολία όπως στην περίπτωση του ζωδιακού είναι αλήθεια, καθώς χρειάστηκαν περισσότερα χρόνια.

Ενώ ο αριθμός δώδεκα εγκαθιδρύθηκε εύκολα στη συνείδηση των ανθρώπων ως η σύνδεση άλλων πρώτων αριθμών, του τρία, του τέσσερα και του δύο, ο αριθμός των επτά πλανητών, που παρατηρούσαν τότε δεν ήταν εύκολο να χρησιμοποιηθεί στη μαθηματική επιστήμη. Επιπλέον δεν αντιστοιχούσε σε κάποια πραγματικότητα των ανθρώπων.

Ούτε προσέγγιζε τον σεληνιακό μήνα, ούτε αντιστοιχούσε στο πλήθος των θεών του Ολύμπου, ούτε τίποτα. Ο αριθμός επτά δε διαιρούνταν και δεν αναλύονταν σε ιδιότητες και ομαδοποιήσεις. Χρειάστηκε έτσι αρκετός καιρός για να συνδεθούν οι πλανήτες μεταξύ τους σε μία ομάδα. Ωστόσο ήδη από την Παλαιά Διαθήκη έχουμε αναφορές στις επτά μέρες της Δημιουργίας και μπορούμε να υποθέσουμε βάσιμα ότι στη Μέση Ανατολή χρησιμοποιούσαν την εβδομάδα των επτά ημερών, που αντιστοιχούσε στους επτά «πλανήτες».

Στη Δυτική Ευρώπη βέβαια η εισαγωγή της εβδομάδας των επτά ημερών ήταν έργο των Ρωμαίων. Αυτοί ήταν οι πρώτοι που κατήργησαν τη δική τους προηγούμενη εβδομάδα των οκτώ ημερών και εισήγαγαν την εβδομάδα με τις επτά ημέρες, δίνονταν στις ημέρες τα ονόματα των θεών και πλανητών. Τα ονόματα αυτά τα δανείστηκαν από την αστρολογική πρακτική της εποχής, καθώς ήδη από την εποχή του Πτολεμαίου και του Vettius Valens οι αστρολόγοι θεωρούσαν ότι κάθε ώρα της ημέρας επηρεαζόταν από κάποιο πλανήτη και κάθε μέρα επηρεαζόταν συνολικά από τον πλανήτη που κυβερνούσε την πρώτη ώρα της.

Υπήρχαν μάλιστα δύο συστήματα «βάφτισης», όπου το ένα «βάφτιζε» την ημέρα με βάση τον πλανήτη της 1^{ης} ώρας μετά το ηλιοβασίλεμα και το άλλο με βάση την 1^η ώρα μετά το ξημέρωμα. Ενδιαφέρον έχει να ξέρουμε ότι το σύστημα του ηλιοβασιλέματος είναι αυτό που επικράτησε και έγινε το σημερινό σύστημα.

Επομένως η πρακτική αυτή ήταν ήδη κάτι καθιερωμένο στην αστρολογία, πριν αντιστοιχηθεί στην εβδομάδα των επτά ημερών. Η αντιστοίχιση μάλιστα έγινε με τη σειρά που είχαν καθορίσει οι Στωικοί φιλόσοφοι ως

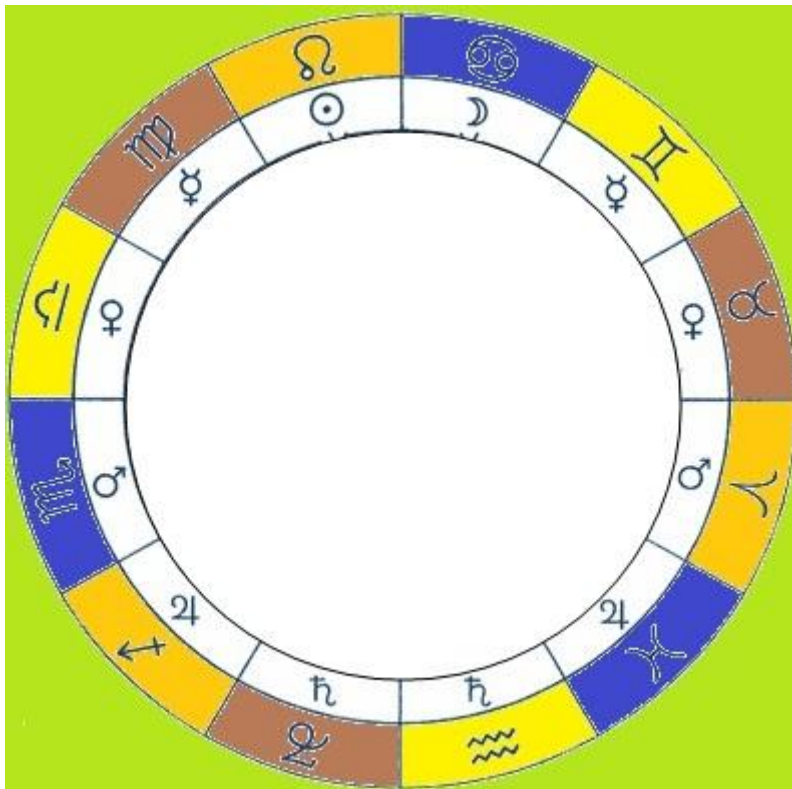
σειρά της απόστασης των πλανητών από τον Ήλιο. Κληρονομιά της ονοματολογίας της εποχής και τα ονόματα των ημερών της εβδομάδας που βρίσκουμε σήμερα στα αγγλικά:

- Sunday (ημέρα του Ήλιου)
- Monday (ημέρα της Σελήνης)
- Thursday (ημέρα του θεού Θωρ, θεού της γερμανικής μυθολογίας, αντίστοιχου του Διός) είναι μερικά από τα ονόματα των ημερών της εβδομάδας στην αγγλική γλώσσα σήμερα.
- Friday (ημέρα της Freya, μίας αντίστοιχης στην Αφροδίτη θεάς των Ρωμαίων)

Αλλά και σε άλλες γλώσσες, όπως στα ιταλικά η Τρίτη (Mardi) μας θυμίζει το θεό του πολέμου, ενώ η Τετάρτη (Mercadi) το θεό Ερμή.

Στην ονοματοδοσία τους αυτή επηρεάστηκαν ξεκάθαρα από τις αστρολογικές πρακτικές της εποχής που θεωρούσαν ότι κάθε ώρα της ημέρας επηρεαζόταν από κάποιο πλανήτη και κάθε μέρα επηρεαζόταν συνολικά από τον πλανήτη που κυβερνούσε την πρώτη ώρα της. Επομένως η πρακτική αυτή ήταν ήδη κάτι καθιερωμένο στην αστρολογία, πριν αντιστοιχηθεί στην εβδομάδα των επτά ημερών.

Όπως και να 'χει και παρά την ήδη καθιερωμένη χρήση και την «προσπάθεια» των Ρωμαίων το αρχέτυπο του αριθμού επτά άργησε περισσότερο να εδραιωθεί. Όχι ότι δεν υπήρχε εξαρχής η απαιτούμενη διδασκαλία. Ήδη από τον καιρό του Πτολεμαίου τα ζώδια συνδέονταν με τέτοιο τρόπο με τους επτά πλανήτες, ώστε να αναδεικνύεται η σημασία της συμμετρίας του συστήματος. Βάζοντας το Λέοντα και τον Καρκίνο στο κέντρο ως τα δύο ζώδια που κυβερνώντας από τα φώτα, οι άλλοι πλανήτες απλώνονται δεξιά και αριστερά τους έχοντας τον ίδιο κυβερνήτη, όπως το βλέπουμε και παραστατικά στο επόμενο σχήμα.

Ακόμα περισσότερο ο ίδιος ο Πτολεμαίος καθόριζε ότι ο κόσμος αποτελούνταν από συγκεκριμένες σφαίρες που καθόριζαν συμμετρικά τη δομή του.

Στην κορυφή του κόσμου υπήρχαν τρεις ζωδιακοί κύκλοι, που αντιστοιχούσαν στους τριάντα έξι αρχικούς αστερισμούς των Χαλδαίων. Ο πρώτος ζωδιακός αντιστοιχούσε στη θεότητα, την πρώτη κίνηση, την 1^η όψη της θεότητας όπως θα δούμε στη συνέχεια. Ο δεύτερος στον παγκόσμιο νου, τη 2^η όψη της θεότητας ή την ψυχή όπως περιέγραψε την ίδια περίπου εποχή ο Πλωτίνος. Και ο τρίτος με την 3^η όψη της θεότητας, τη μορφή.

Οι τρεις όψεις αυτές της θεότητας αντιστοιχήθηκαν πολλά χρόνια πριν και πολλά χρόνια μετά τον Πτολεμαίο με πλείστες όσες συμβολικές αντιστοιχίες:

- Θέληση, Αγάπη, Νους
- Πνεύμα, Ψυχή και Σώμα
- Πατήρ, Υιός, Άγιο Πνεύμα
- Ουρανός, Κρόνος, Δίας
- Αίν, Αίν Σοφ, Αούρ (για τους Καμπαλιστές)
- Μπράχμα, Βίσνου και Σίβα
- 1^η, 2^η και 3^η ακτίνα της Θεότητας
- Άτμα, Μπούντι και Μάνας (για τη Θεοσοφία)

Ο τριαδικός Θεός ωστόσο (γιατί στην ουσία περί αυτού πρόκειται) παρέμενε πάντα αναλλοίωτος και δεν άλλαζε ποτέ. Κάτω από αυτόν όμως επτά κόσμοι υπήρχαν που αντιστοιχούσαν στους επτά πλανήτες και μέσω των οποίων κατερχόταν το θέλημα του Θεού στη Γη.

Επτά κόσμοι που αργότερα η Χριστιανική Θρησκεία αντιστοίχισε στα επτά τάγματα των αγγέλων που μετέφεραν το θείο θέλημα στον πλανήτη. Συνδέοντας έτσι σε ένα κράμα, αστρολογικές, θρησκευτικές και αλχημικές δοξασίες. Αναμειγνύοντας φιλοσοφικές διδαχές που ξεκινούσαν από τους Ορφικούς και συνέχιζαν με τον Πυθαγόρα, η διδασκαλία για την ύπαρξη επτά κόσμων που δρουν ως εντολοδόχοι του θείου θελήματος, έφτασε με τον Πτολεμαίο στο μέγιστο συγκρητισμό της.

Το σύστημα των επτά κόσμων του Πτολεμαίου έμελλε να διατηρηθεί διαμέσου του Μεσαίωνα. Δε διαδόθηκε όμως στον κόσμο σε τόσο μεγάλο εύρος όσο το σύμβολο του ζωδιακού ή το σύμβολο του αριθμού δώδεκα γενικότερα. Έμεινε περισσότερο σύμβολο εσωτερικών κύκλων, φιλοσόφων, αλχημιστών και μελών διαφόρων μυστικών εταιριών, που προσπαθούσαν να κατανοήσουν τον κόσμο.

Και μάλιστα, ενώ ο ζωδιακός ήταν το σύμβολο της ροής και τη ισονομίας, καθώς καταμετρούσαν συνήθως ισότιμες οντότητες (δώδεκα στην ουσία ίσοι θεοί, δώδεκα υπότες της στρογγυλής τραπέζης, δώδεκα μήνες, δώδεκα απόστολοι, δώδεκα άθλοι του Ηρακλή), οι επτά πλανήτες έγιναν

το πρότυπο, της στασιμότητας, της ιεραρχίας αλλά και της «υπό περιορισμούς και κανόνες» εξέλιξης.

Γι' αυτό δεν είναι τυχαίο ότι υιοθετήθηκαν ιδιαίτερα από την Εκκλησία, τις μυστικές εταιρίες και όσους μελετούσαν γενικά το απόκρυφο. Ο αριθμός επτά είναι ο αριθμός της εκδήλωσης και μας μαθαίνει πώς ο Θεός κατεβαίνει στη Γη και πώς ο άνθρωπος μπορεί να γίνει Θεός. Για να γίνει αυτό όμως, θα πρέπει να ακολουθηθούν ορισμένοι κανόνες. Έτσι διατηρείται η τάξη, η ιεραρχία και η «ευημερία» του κοινωνικού συνόλου.

Δεν είναι τυχαίο που σήμερα οι Αστρολόγοι αποκλίνουν από το μοντέλο των επτά πλανητών. Δεν είναι τυχαίο ότι προσανατολίζονται σε ένα μοντέλο δώδεκα πλανητών, που να αντιστοιχεί στον ίδιο το ζωδιακό. Δεν είναι τυχαίο που έχουν μία φυσική αντιπάθεια στις εσωτεριστικές σχολές που μέχρι λίγα χρόνια δίδασκαν ακόμη πράγματα για τη σημασία της ιεραρχίας των πλανητών.

Στους επτά πλανήτες αποδόθηκαν κατά τη διάρκεια των αιώνων και πολλές άλλες συμβολικές αντιστοιχίες. Συνδέθηκαν όπως είπαμε με τα επτά τάγματα των Αγγέλων αλλά και με:

- τα επτά επίπεδα ύπαρξης του ανθρώπου σύμφωνα με τη Θεοσοφία
- τα επτά μέταλλα της Αλχημείας
- τις επτά κατώτερες σφαίρες του Δέντρου της Ζωής σύμφωνα με την Καμπάλα
- τα επτά ενεργειακά κέντρα του σώματος σύμφωνα με τη Γιόγκα αλλά και τη Μεσαιωνική Ιατρική
- τα επτά χρώματα της Ίριδας
- τους επτά πολύτιμους λίθους
- τα επτά φωνήεντα της ελληνικής γλώσσας
- τους επτά Κάβειρους των Ορφικών
- τις επτά τροχιές των πλανητών που ανέβηκε ο Ιωάννης οραματιζόμενος την Αποκάλυψη για να ανέλθει στο στερέωμα
- τις επτά πρώτες χριστιανικές εκκλησίες της Ασίας

- τα επτά σκαλιά του οράματος του Ιακώβ
- τις επτά φυλές της Ανθρωπότητας
- τις επτά ακτίνες της Εσωτερικής Αστρολογίας
- τις επτά τάξεις ορυκτών
- τις επτά ηπείρους
- τις επτά νότες της τονικής κλίμακας

και άλλα πολλά...

Αμέτρητες οι αντιστοιχίες του αριθμού επτά που μπορεί να βρει κανείς, οι περισσότερες όμως λιγότερο γνωστές από αυτές των ζωδίων. Ας δούμε πιο αναλυτικά μερικές από αυτές:

Από πλευράς χρωμάτων (της ίριδας) και μουσικής:

- Ο Ήλιος αντιστοιχεί στο πορτοκαλί χρώμα και τη νότα ΝΤΟ
- Η Σελήνη αντιστοιχεί στο μωβ χρώμα και τη νότα ΦΑ
- Ο Ερμής αντιστοιχεί στο κίτρινο χρώμα και τη νότα ΜΙ
- Η Αφροδίτη αντιστοιχεί στο μπλε χρώμα και τη νότα ΛΑ
- Ο Άρης αντιστοιχεί στο κόκκινο χρώμα και τη νότα ΣΟΛ
- Ο Δίας αντιστοιχεί στο βιολετί χρώμα και τη νότα ΣΙ
- Ο Κρόνος αντιστοιχεί στο πράσινο χρώμα και τη νότα ΡΕ

Από πλευράς μετάλλων:

- Ο Ήλιος αντιστοιχεί στον χρυσό
- Η Σελήνη αντιστοιχεί στο ασήμι
- Ο Ερμής αντιστοιχεί στον υδράργυρο
- Η Αφροδίτη αντιστοιχεί στο χαλκό
- Ο Άρης αντιστοιχεί στο σίδηρο
- Ο Δίας αντιστοιχεί στον κασσίτερο
- Ο Κρόνος αντιστοιχεί στον μόλυβδο

Στον τομέα της υγείας και σε σχέση με τα όργανα του σώματος:

- Ο Ήλιος αντιστοιχεί στην καρδιά, τη σπονδυλική στήλη και το ανοσοποιητικό σύστημα
- Η Σελήνη αντιστοιχεί στους μαστούς και ολόκληρο το πεπτικό σύστημα
- Ο Ερμής αντιστοιχεί στην αναπνοή και το νευρικό σύστημα
- Η Αφροδίτη αντιστοιχεί στο λαιμό, τα νεφρά και τους παραθυρεοειδείς αδένες
- Ο Άρης αντιστοιχεί στο μυϊκό, το ουροποιητικό και το γεννητικό σύστημα
- Ο Δίας αντιστοιχεί στο συκώτι αλλά και την υπόφυση, που ρυθμίζει την ανάπτυξη του σώματος
- Ο Κρόνος αντιστοιχεί στο δέρμα, τα κόκκαλα και τα δόντια αλλά και στοιχεία του απεκκριτικού συστήματος όπως η χοληδόχος κύστη

Πλανήτες και Εσωτερισμός

Ξεχωριστή σημασία για την εμπέδωση του αρχετύπου του αριθμού επτά στο σύγχρονο κόσμο είχε η επίδραση των εσωτεριστικών κινημάτων που διέδωσαν σε μεγάλη κλίμακα τα τελευταία εκατόν πενήντα χρόνια τις διδασκαλίες των εσωτεριστών. Η διάδοση αυτών των κινημάτων έφερε μία νέα ώθηση στο συγκρητισμό συμβόλων που σχετίζονται με τον αριθμό επτά. Καμπάλα, Θεοσοφία, Επτά Ακτίνες, Επτά Ενεργειακά Κέντρα της Γιόγκα είναι μερικά μόνο από τα συμβολικά συστήματα της Μεταφυσικής που συνδέθηκαν με τα σύμβολα των επτά πλανητών. Οι διδασκαλίες των εσωτεριστών δεν ήταν κάτι εντελώς καινούριο για την ανθρωπότητα. Αρχαίοι φιλόσοφοι, όπως ο Πυθαγόρας είχαν ήδη περιγράψει τέτοιες αντιστοιχίες, αφήνοντας τους εσωτερικούς αστρολόγους του 20^{ου} αιώνα να επαναλάβουν απλά πράγματα που είχαν ήδη ειπωθεί.

Ο Manly Hall εσωτεριστής του 20^{ου} αιώνα, περιγράφει για παράδειγμα στο βιβλίο του Η Φιλοσοφία της Αστρολογίας ότι η Ψυχή - με την αρχαία πλατωνική έννοια του γενικότερα μη υλικού τμήματος του ανθρώπου - έχει επτά διακριτά μέρη:

- Ο Κρόνος ελέγχει το ανώτατο τμήμα της ψυχής, που ονομάζεται λογικό και αντικειμενικό.
- Ο Δίας ελέγχει το ενατενιστικό τμήμα της ψυχής, που είναι το υποκειμενικό (ο Δίας πιστεύει, ενώ ο Κρόνος γνωρίζει, αναφέρει ο συγγραφέας, τι γίνεται πρώτα όμως, δεν μπορεί κανείς να πει με σιγουριά, πρώτα πιστεύουμε και μετά «νομίζουμε» ότι γνωρίζουμε ή πρώτα γνωρίζουμε και μετά το πιστεύουμε, η αιώνια διαμάχη υλισμού και ιδεαλισμού στον κόσμο)
- Ο Άρης ελέγχει το παρορμητικό τμήμα της ψυχής
- Ο Ήλιος το ζωτικό κομμάτι
- Η Αφροδίτη το αρμονικό
- Ο Ερμής τη λειτουργία των αισθήσεων
- Η Σελήνη το συμπαθητικό μέρος της ψυχής

Εκτός από την πλατωνική φιλοσοφία όμως ο αριθμός επτά χρησίμευσε και σε άλλες δοξασίες ως στοιχείο ερμηνείας της δομής της ανθρώπινης ύπαρξης. Τα μέλη της Θεοσοφικής Εταιρίας για παράδειγμα υποστήριζαν ότι ο άνθρωπος αποτελείται από επτά πεδία ύπαρξης, στα οποία έδινε τα παρακάτω ονόματα:

1. Το ατμικό επίπεδο είναι το επίπεδο που δραστηριοποιείται η 1^η όψη του Λόγου του ανθρώπου
2. Στο βουδικό δραστηριοποιείται η 2^η όψη του Λόγου του
3. Στο ανώτερο μανασικό (τρία πρώτα υποπεδία) η 3^η όψη του Λόγου
4. Στο κατώτερο μανασικό (τέσσερα επόμενα υποπεδία) ο νους του ανθρώπου
5. Στο αστρικό σώμα οι συγκινήσεις του
6. Στο αιθερικό του σώμα (τέσσερα πρώτα υποπεδία του φυσικού πεδίου του Ηλιακού Λόγου) η ενέργεια του
7. Στο φυσικό του σώμα (τρία κατώτερα πεδία του φυσικού) η πυκνή ύλη του.

Κάθε ένα από αυτά τα πεδία απαρτίζεται από επτά υποπεδία με τέτοιο τρόπο ώστε σε κάθε πεδίο το αντίστοιχο υποπεδίο να λειτουργεί ως φορέας του αντίστοιχου πεδίου στα υπόλοιπα (π.χ. το 1^ο υποπεδίο λειτουργεί πάντα ως φορέας της θέλησης σε όλα τα πεδία).

Στα επίπεδα αυτά ο Alan Leo, εσωτερικός αστρολόγος και μέλος της Θεοσοφικής Εταιρίας έδινε τις εξής πλανητικές αντιστοιχίες:

- Ο Ήλιος αρχικά και μεταγενέστερα ο Ουρανός αντιστοιχούσε στο ατμικό επίπεδο και στην 1^η ακτίνα της Θέλησης
- Ο Ερμής (σε μία ανώτερη όψη που σήμερα πια έχουμε μάθει να αντιστοιχούμε στον Ουρανό) στο βουδικό πεδίο και τη 2^η ακτίνα της Αγάπης - Σοφίας
- Η Αφροδίτη (στην ουράνια όψη της ως κυβερνήτη του Ζυγού) στο ανώτερο νοητικό πεδίο και στην 3^η ακτίνα της Ενεργού Νοημοσύνης
- Ο Κρόνος στην ενδιάμεση κατάσταση μεταξύ Ψυχής (ανώτερων τριών πεδίων) και σώματος (κατώτερων τριών πεδίων) ή αλλιώς ως Ένοικος στο κατώφλι κατά τους θεοσοφιστές και στην 4^η ακτίνα της Αρμονίας μέσω της Διαμάχης
- Η Σελήνη στο κατώτερο νοητικό πεδίο και στην 5^η ακτίνα της Συγκεκριμένης Διάνοιας
- Ο Άρης στο αστρικό πεδίο και στην 6^η ακτίνα της αφοσίωσης
- Ο Δίας στο αιθερικό πεδίο και στην 7^η ακτίνα της τελετουργικής τάξης

Επτά πεδία όμως για τους Θεοσοφιστές δεν είχε μόνο η ανθρώπινη ύπαρξη αλλά και ο ίδιος ο Λόγος. Λίγο διαφορετικά ίσως από τον ίδιο τον άνθρωπο αλλά σε αναλογία με αυτόν.

1. Το λογοϊκό πεδίο ή πεδίο της 1^{ης} όψης του Λόγου
2. Το μοναδιαίο επίπεδο ή πεδίο της 2^{ης} όψης του Λόγου
3. Το πνευματικό επίπεδο (ή ατμικό) ή πεδίο της 3^{ης} όψης του Λόγου
4. Το ενορατικό επίπεδο (ή βουδικό)
5. Το νοητικό επίπεδο (ή μανασικό)

6. Το συγκινησιακό επίπεδο (ή αστρικό)
7. Το φυσικό επίπεδο

Και ποια ήταν η αντιστοιχία μεταξύ των πεδίων του ανθρώπου και αυτών του Λόγου; Ο άνθρωπος δραστηριοποιείται μόνο στα πέντε από τα επτά αυτά επίπεδα του Ηλιακού Λόγου και με τις παρακάτω αντιστοιχίες:

1. Το ατμικό επίπεδο, αν και 3^ο επίπεδο εκδήλωσης του Ηλιακού Λόγου είναι το επίπεδο που δραστηριοποιείται η 1^η όψη του Λόγου του ανθρώπου
2. Το βουδικό, αν και 4^ο στην ιεραρχία του Ηλιακού Λόγου φιλοξενεί τη 2^η όψη του Λόγου του ανθρώπου
3. Το ανώτερο μανασικό επίπεδο του ανθρώπου είναι 3^ο στη σειρά για τον άνθρωπο αλλά δεν αντιστοιχεί παρά στα τρία πρώτα υποπεδία της 5^{ης} όψης του Ηλιακού Λόγου
4. Το κατώτερο μανασικό, 4^ο στη σειρά για τον άνθρωπο, αντιστοιχεί κι αυτό στα τέσσερα επόμενα υποπεδία της 5^{ης} όψης του Ηλιακού Λόγου και για τον άνθρωπο αντιστοιχεί στο νου του
5. Το αστρικό σώμα είναι το 6^ο του Ηλιακού Λόγου αλλά το 5^ο για τον άνθρωπο και σ' αυτόν αντιστοιχεί στις συγκινήσεις του
6. Το αιθερικό σώμα είναι 5^ο στη σειρά για τον άνθρωπο και αντιστοιχεί στη ζωτική του ενέργεια, αλλά αντιστοιχεί επίσης και στα τέσσερα πρώτα υποπεδία του φυσικού (7^{ου}) πεδίου του Ηλιακού Λόγου.
7. Το φυσικό του σώμα είναι το 7^ο πεδίο για τον άνθρωπο και αντιστοιχεί στα τρία κατώτερα πεδία του φυσικού σώματος του Ηλιακού Λόγου. Συνιστά στην ουσία την πυκνή ύλη του.

Όλες αυτές οι περίπλοκες αντιστοιχίες δε σταματούν εδώ. Ήδη από τις αστρολογικές αντιστοιχίες του Leo, μία νέα αστρολογική έννοια ξεπρόβαλλε μέσα από την Εσωτερική Αστρολογία. Η έννοια των Ακτίνων είναι μία έννοια που αναπτύχθηκε περισσότερο ωστόσο από την επόμενη Εσωτερική Αστρολόγο, την Alice Bailey.

Η Alice Bailey στην Πραγματεία της για τις Επτά Ακτίνες όρισε ένα νέο σύστημα αστρολογικής ερμηνείας που δε βασίζεται στα δώδεκα ζώδια αλλά στις επτά ακτίνες. Καθόρισε ότι κάθε άνθρωπος μπορεί να βρίσκεται υπό την επίδραση μίας ή περισσοτέρων από αυτές τις επτά ακτίνες, κάθε μία από τις οποίες έχει και κάποιες ξεχωριστές ιδιότητες, ιδιότητες που την κάνουν να μοιάζει σημαντικά στους γνωστούς μας επτά πλανήτες. Αν και περισσότερες αναφορές θα κάνουμε σε επόμενο κεφάλαιο ειδικά αφιερωμένο στο θέμα των Ακτίνων αξίζει στο σημείο αυτό να δούμε συνοπτικά τις ιδιότητες τους. Έτσι:

Η **πρώτη** ακτίνα είναι η ακτίνα της Θέλησης ή της Δύναμης. Ο άνθρωπος που βρίσκεται κάτω από την επίδραση της γίνεται συνήθως ηγέτης ή εξερευνητής. Οπλίζει τους ανθρώπους με θάρρος, δύναμη και ειλικρίνεια, ενότητα σκέψης και ικανότητα διοίκησης των ανθρώπων. Τους κάνει όμως συνάμα να είναι υπερήφανοι, φιλόδοξοι, πεισματάρηδες και σκληροί, με επιθυμία να ελέγχουν τους πάντες και να μην παραδέχονται ότι μπορεί κάποιος άλλος να έχει δίκιο.

Η **δεύτερη** ακτίνα είναι η ακτίνα της Αγάπης - Σοφίας. Ονομάζεται έτσι, γιατί είναι αγάπη με σκέψη, όχι πάθος, όχι προσκόλληση. Είναι αγάπη που σκέπτεται το καλό του άλλου και δρα με γνώμονα το έλεος αλλά και τη δικαιοσύνη. Ο άνθρωπος που βρίσκεται κάτω από την επίδραση της γίνεται συνήθως δάσκαλος ή μελετητής ή κάποιου είδους κοινωνικός επιστήμονας. Οπλίζει τον άνθρωπο με υπομονή, επιθυμία για αναζήτηση της αλήθειας, εντιμότητα, ψυχραιμία και καθαρή σκέψη. Παράλληλα όμως τον αποκόπτει από την πραγματικότητα, τον κάνει να υποτιμά τους μη μορφωμένους και του δίνει ένα εκλεκτικισμό.

Η **τρίτη** ακτίνα είναι η ακτίνα της ενεργού νοημοσύνης. Ονομάζεται έτσι γιατί οργανώνει τη μορφή. Ο άνθρωπος που βρίσκεται κάτω από την επίδραση της, αναζητά κι αυτός τη γνώση, αλλά δεν είναι αποκομμένος όπως ο άνθρωπος της 2^{ης} ακτίνας. Εμπλέκεται, οργανώνει και εφαρμόζει. Είναι ο άνθρωπος που καλείται να πάρει μία αρχική ιδέα (συνήθως από κάποιον άνθρωπο της 2^{ης} ακτίνας) και να τη μεταδώσει και να τη στηρίξει.

Είναι ο «έμπορος» κυριολεκτικά και μεταφορικά μίας ιδέας. Οπλίζει τον άνθρωπο με οργανωτική σκέψη αλλά, ενώ τον εμπλέκει οργανωτικά, συνεχίζει να τον κρατά μακριά συναισθηματικά από τα προβλήματα των άλλων.

Η **τέταρτη** ακτίνα είναι η ακτίνα της Αρμονίας μέσα από τη Διαμάχη. Είναι η ακτίνα του καλλιτέχνη και του ποιητή. Αυτού που για να επιτύχει την αρμονία πρέπει να δοκιμάσει πρώτα τα δύο άκρα, καθότι δεν μπορεί να κρατήσει αποστασιοποιημένη τη σκέψη του. Κάτω από την επίδραση της ο άνθρωπος νιώθει συμπάθεια, ταυτίζεται με τους άλλους, με τη μία ή την άλλη πλευρά, αλλάζει απόψεις και αντιλήψεις και προσαρμόζει τη σκέψη του. Παράλληλα όμως δεν μπορεί να ελέγξει τον εαυτό του, έχει έντονα πάθη και γίνεται αναξιόπιστος πηγαίνοντας πότε με τη μία πλευρά και πότε με την άλλη.

Η **πέμπτη** ακτίνα είναι η ακτίνα της συγκεκριμένης γνώσης. Ο άνθρωπος που βρίσκεται κάτω από την επίδραση της ασχολείται συνήθως με την τεχνολογία και τις πρακτικές επιστήμες. Είναι ακριβής στην επικοινωνία του, αυστηρά δίκαιος, ευθύς και λειτουργικά εύστροφος. Παράλληλα όμως είναι και στενόμυαλος, ασκεί σκληρή κριτική, δε συγχωρεί τους άλλους και δε σέβεται.

Η **έκτη** ακτίνα είναι η ακτίνα της αφοσίωσης. Ο άνθρωπος που βρίσκεται κάτω από την επίδραση της γίνεται συνήθως οπαδός ή στρατιώτης μίας ιδέας. Οπλίζει τον άνθρωπο με προσήλωση, αφοσίωση, υπακοή και σεβασμό. Του δίνει όμως και μισαλλοδοξία, μεροληψία, προκατάληψη και εμμονές που οδηγούν στη βία.

Η **έβδομη** ακτίνα είναι η ακτίνα της Τελετουργικής Τάξης. Ο άνθρωπος που βρίσκεται κάτω από την επίδραση της έχει συνήθως σα στόχο του «να τηρείται το σχέδιο». Γίνεται έτσι ένας κλασσικός μάνατζερ (όχι ηγέτης όμως), διαχειριστής και γενικά επιβλέπων κάποιας κατεστημένης λειτουργικής κατάστασης. Στελέχη επιχειρήσεων ανήκουν συχνά σε αυτή την ακτίνα. Η ακτίνα αυτή τους δίνει ευγένεια, ικανότητα διαχείρισης της

λεπτομέρειας και επιμονή στην τελειότητα. Τους δίνει όμως και τυπολατρία, πείσμα και ανικανότητα προσαρμογής.

Οι επτά αυτές ακτίνες αντιστοιχούνταν από την Alice Bailey στους παρακάτω πλανήτες:

- Τον Ήφαιστο (υποθετικό πλανήτη) και τον Πλούτωνα στην 1^η ακτίνα της Θέλησης
- Τον Ήλιο και το Δία στη 2^η ακτίνα της Αγάπης και της Σοφίας
- Τον Κρόνο στην 3^η ακτίνα της εν δράσει Νοημοσύνης
- Τον Ερμή και τη Σελήνη την 4^η ακτίνα της Ένωσης μέσα από τη Σύγκρουση
- Την Αφροδίτη στην 5^η ακτίνα του Συγκεκριμένου (πρακτικού) νου
- Τον Άρη και τον Ποσειδώνα στην 6^η ακτίνα της Αφοσίωσης και του Ιδεαλισμού
- Τον Ουρανό στην 7^η ακτίνα της Οργάνωσης και της Τάξης

Οι επτά ακτίνες δεν ήταν ένα καινούριο εφεύρημα της Alice Bailey. Αναφορές τους υπάρχουν όπως είπαμε και ενωρίτερα στο έργο του Alan Leo. Η Alice Bailey όμως ήταν αυτή που καθιέρωσε τη χρήση τους στην εσωτερική φιλοσοφία και επιπλέον πρότεινε διαφορετικές πλανητικές αντιστοιχίες, όπως είδαμε πιο πάνω.

Πέρα των αντιστοιχιών αυτών ο εσωτερισμός προσπάθησε να συνδέσει την επταπλότητα των πλανητών με τα επτά ενεργειακά κέντρα του ανθρώπινου σώματος σύμφωνα με τη Γιόγκα. Τα επτά αυτά κέντρα είναι:

- Το κέντρο της κεφαλής (επίφυση)
- Το κέντρο άτζνα (υπόφυση)
- Το κέντρο της καρδιάς
- Το κέντρο του λαιμού (θυρεοειδής)
- Το κέντρο του ηλιακού πλέγματος
- Το ιερό (ή σεξουαλικό κέντρο)

- Το κέντρο της βάσης της σπονδυλικής στήλης (επινεφρίδια)

Κάθε ένα από αυτά αντιστοιχίζεται σήμερα και σε διαφορετικό πλανήτη, σε διαφορετικές εκδοχές:

Κατά την απλούστερη εκδοχή της Ινδικής Φιλοσοφίας...

- Το κέντρο της Κεφαλής αντιστοιχεί στον Ήλιο
- Το Κέντρο Άτzna στη Σελήνη
- Το Κέντρο του Λαιμού στον Ερμή
- Το Κέντρο της Καρδιάς στην Αφροδίτη
- Το Κέντρο του Ηλιακού Πλέγματος στον Άρη
- Το Σεξουαλικό Κέντρο στον Δία
- Το Κέντρο της Βάσης στον Κρόνο

Κατά την προσέγγιση της Αλίκης Μπέιλη...

- Το κέντρο της Κεφαλής επηρεάζεται από τον Πλούτωνα (1η ακτίνα)
- Το Κέντρο Άτzna από την Αφροδίτη (5^η ακτίνα)
- Το Κέντρο του Λαιμού από τη Γη και τον Κρόνο (3^η ακτίνα)
- Το Κέντρο της Καρδιάς από τον Ήλιο και το Δία (2^η ακτίνα)
- Το Ηλιακό Πλέγμα από τον Άρη και τον Ποσειδώνα (6^η ακτίνα)
- Το Σεξουαλικό Κέντρο από τον Ουρανό (7^η ακτίνα)
- Το Κέντρο της Βάσης από τον Ερμή και τη Σελήνη (4^η ακτίνα)

Ενώ κατά καιρούς έχουν υπάρξει και άλλες προσεγγίσεις που μεταξύ άλλων αντιστοιχούν:

- Το Κέντρο της **Κεφαλής** στον Ουρανό ή τον Ποσειδώνα
- Το Κέντρο **Άτzna** στον Ερμή, τον ενορατικό Ουρανό και τον Δία ως σύμβολο της Διόρασης (εδώ γίνεται σύγχυση του Άτzna με το Τρίτο Μάτι)
- Το Κέντρο της **Καρδιάς** στην Αφροδίτη την κατά τη ροδοσταυρική θεώρηση υπεύθυνη για την έκφραση προτίμησης, το 4^ο ενδιάμεσο

υποπεδίο του αστρικού που η θέληση μπορεί να στραφεί είτε προς τα κάτω (πάνδημος Αφροδίτη, 3 κατώτερο υποπεδία) ή προς τα πάνω (ουράνια Αφροδίτη, 3 ανώτερα υποπεδία του αστρικού).

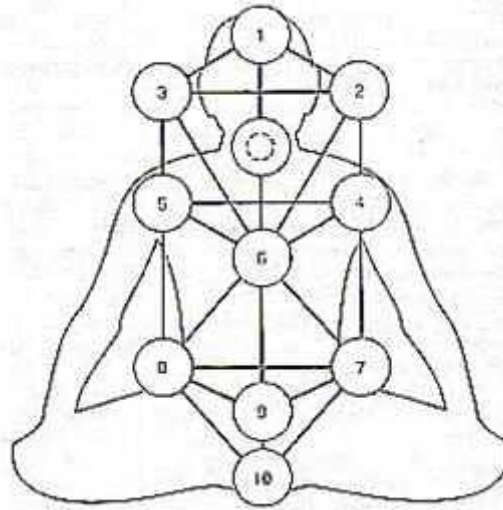
- Το Κέντρο του **Λαιμού** στην Ερμή, τον Ουρανό αλλά και στον Κρόνο ως το σημείο εκείνο, που διαχωρίζει τα τρία κατώτερα κέντρα από τα τρία ανώτερα (εδώ θα μπορούσε να υπάρχει σύγχυση με το διάφραγμα). Ως Ερμής δρα μέσω του Λόγου, ως Ουρανός έρχεται να παράξει νέο νοητικό υλικό (ενώ η Σελήνη καθρεφτίζει και αναπαράγει το υπάρχον) ενώ ως Κρόνος στέκεται ως εμπόδιο / μπλοκάρισμα που πρέπει να ξεπεραστεί, για να αφεθεί ο άνθρωπος στις ενέργειες των τριών ανώτερων κέντρων
- Το Κέντρο του **Ηλιακού Πλέγματος** έχει αντιστοιχηθεί στον Άρη αλλά και στον Ήλιο στην κατώτερη όψη του, του κέντρου της προσωπικότητας, αλλά και στο δίδυμο Ερμή/Αφροδίτης
- Το **Ιερό** (ή **Σεξουαλικό** Κέντρο) έχει αντιστοιχηθεί στον Άρη, αλλά και στον Πλούτωνα και άλλες φορές στη Σελήνη, καθώς η Σεξουαλική ενέργεια θεωρείται η μυστική ενέργεια, που αν τιθασευτεί σωστά ενεργοποιεί την επαφή με την Ψυχή.
- Το Κέντρο της **Βάσης** της σπονδυλικής στήλης αντιστοιχείται κατά καιρούς στον Κρόνο αλλά και στο Δία ή ακόμη και τον Πλούτωνα. Άλλες φορές θεωρείται η βάση (Κρόνος) κι άλλες το σημείο ανόδου της ενέργειας που ονομάζεται Κουνταλίνι και γι' αυτό συνδέεται με το Δία ή τον Πλούτωνα.

Σε πιο σύγχρονες προσεγγίσεις των Τσάκρας, που περιέχουν 9 κέντρα θα βρει κανείς τον Ουρανό και τον Ποσειδώνα να αντιστοιχίζονται σε υπερβατικά κέντρα εκτός του ανθρώπινου σώματος.

Συνδέσεις όμως έγινε απόπειρα να γίνουν και με άλλα αποκρυφιστικά συστήματα όπως η Καμπάλα. Στο αποκρυφιστικό αυτό σύστημα η δημιουργία του κόσμου είναι αποτέλεσμα εκδήλωσης του Λόγου μέσα από δέκα σφαίρες (κι όχι επτά πλανητικούς λόγους) που ονομάζονται Σεφиров. Κι αυτές οι σφαίρες όμως είναι έτσι παραταγμένες ώστε να

αναδίνουν τάξη, συμμετρία και ιεραρχία και επιτρέπουν εντέλει ακόμη και αντιστοίχιση τους με τα επτά επίπεδα του θεοσοφικού συστήματος και τους πλανήτες της αστρολογίας.

Βασικό καμπυλιστικό σύμβολο για την ερμηνεία της εκδήλωσης του Λόγου δεν είναι η επταπλή σύνθεση όπως στη Θεοσοφία, αλλά το Δέντρο της Ζωής. Σε αυτό παρατάσσονται οι επτά σφαίρες της εκδήλωσης τοποθετημένες με συμβολικό τρόπο, ώστε να αναδεικνύουν ιδιαίτερους συμβολισμούς. Ας δούμε λοιπόν ποιες είναι αυτές οι σφαίρες και πώς ταξινομούνται.

Η διδασκαλία του Δέντρου της Ζωής λέει ότι η Εκδήλωση του Λόγου περνά από το Εν που ονομάζουμε Στέμμα και ξεπηδά προς τον κόσμο μέσα από το Δύο που ονομάζουμε Σοφία. Το δύο οργανώνεται στο Τρία, που ονομάζεται Κατανόηση. Ο Λόγος προχωρά στη συνέχεια στην κάθοδο του προς τη Γη έχοντας αριστερά τη στήλη της Δύναμης και δεξιά τη στήλη του Ελέους και στη μέση τη στήλη της Ισορροπίας και διατρέχοντας τρία διαφορετικά τρίγωνα εκδήλωσης, το τρίγωνο της Θεότητας (σφαίρες 1, 2,

3), το τρίγωνο της Ψυχής (σφαίρες, 4, 5, 6) και οι τέσσερις σφαίρες της μορφής.

Οι σφαίρες αντιστοιχούν κι αυτές σε πλανήτες ενώ παίρνουν και δίνουν ιδιότητες συγκρινόμενες με άλλα συμβολικά συστήματα μεταφυσικής. Έτσι:

1. Η Σφαίρα 10 είναι το **Βασίλειο** (Μαλκούτ) αντιστοιχεί στη Γη και στο Φυσικό επίπεδο των Θεοσοφικών αλλά και στο κέντρο της βάσης της Σπονδυλικής Στήλης. Καμπαλιστικά ωστόσο αντιστοιχεί στα πέλματα.
2. Η Σφαίρα 9 είναι το **Θεμέλιο** (Γεσόντ) αντιστοιχεί στη Σελήνη και στο Αστρικό επίπεδο αλλά και στο Σεξουαλικό Κέντρο.
3. Οι σφαίρες 7 και 8, η **Δόξα** (Χοντ) και η **Νίκη** (Νετζάχ) αντιστοιχούν στο νοητικό επίπεδο στους πλανήτες Ερμή και Αφροδίτη και στο κέντρο του Ηλιακού Πλέγματος (ο Ερμής στο συμβολισμό αυτό θεωρείται περισσότερο ως μάγος, ενώ η Αφροδίτη ως πολεμίστρια Ασάρτη)
4. Η σφαίρα 6 είναι η **Ομορφιά** (Τίφαρετ) και αντιστοιχεί στο βουδικό επίπεδο, στον Ήλιο και στο Κέντρο της Καρδιάς. Άλλοι όμως θεωρούν το κέντρο αυτό μία ενότητα με τη Δόξα και τη Νίκη και εντάσσουν όλο σχηματισμό στο Ηλιακό Πλέγμα στα πεδία της προσωπικότητας κατώτερο νοητικό και ανώτερο αστρικό πεδίο.
5. Οι Σφαίρες 4 και 5, η **Δύναμη** (Γκεμπούρα) και το **Έλεος** (Χέσεντ) αντιστοιχούν στο ατμικό επίπεδο και στους πλανήτες Άρη και Δία, δίνοντας τα δύο εργαλεία εξουσίας του βασιλιά, αλλά και του ανθρώπου πάνω στην προσωπικότητα του. Το ατμικό πεδίο μπορεί να ιδωθεί ως πεδίο της βούλησης από την 7δική θεώρηση του ανθρώπου, κοσμικά όμως είναι νοητικής φύσεως. Έτσι στο πεδίο αυτό έχουμε τα κέντρα στο κεφάλι που καλούνται να λειτουργήσουν ως νους σε διαλογισμό και να εξασκήσουν στη συνέχεια τη θέληση στις κατώτερες σφαίρες (προσωπικότητα). Καμπαλιστικά ωστόσο η αντιστοίχιση είναι με τα δευτερεύοντα κέντρα που είναι εκατέρωθεν της καρδιάς.

6. Η κρυμμένη σφαίρα της Ντάατ (χωρίς αρίθμηση στο σχήμα) αντιστοιχεί στο κέντρο του Λαιμού ή κατά τα άλλους στη σχηματιζόμενη γέφυρα μεταξύ υπόφυσης και επίφυσης, της Αντακχαράνα. Αστρολογικά ταυτίζεται συνήθως με τον πλανήτη Πλούτωνα, αλλά έχουν παρουσιαστεί και άλλες εκδοχές, όπως ο Ουρανός ή ο Χείρων.
7. Οι Σφαίρες 2 και 3, η **Κατανόηση** (Μπίνα) και η **Σοφία** (Χόχμα) βρίσκονται στο μοναδιαίο επίπεδο. Δεν μπορούμε να πούμε ότι αντιστοιχούν σε κέντρα στο κεφάλι στην 7δική θεώρηση των τσάκρας. Στην 9δική αντιμετώπιση αντιστοιχούν στο 8^ο κέντρο που είναι πάνω από το κεφάλι. Αστρολογικά αντιστοιχούν στον Κρόνο και το Ζωδιακό Κύκλο κατά την κλασσική προσέγγιση, ενώ στις πιο μοντέρνες προσεγγίσεις στον Κρόνο και τον Ουρανό. Καμπαλιστικά πάλι αντιστοιχούν στο κεφάλι και συμβολίζουν πράγματα όπως το αριστερό και το δεξί ημισφαίριο ή ο διπέταλος λωτός.
8. Και τέλος το **Στέμμα** βρίσκεται στο Λογοϊκό επίπεδο και αντιστοιχεί στο Κέντρο της Κεφαλής και τον Ποσειδώνα.

Οι Πλανήτες στην Αστρολογία του 20^{ου} αιώνα

Όλες οι παραπάνω αντιστοιχίες όμως πέρα από την προφανή δυσκολία της περιπλοκότητας τους είχαν ένα άλλο πρόβλημα στην εφαρμογή τους. Την έλλειψη ενότητας του μοντέλου, που άλλες φορές οφειλόταν στις προσωπικές απόψεις του εκάστοτε αστρολόγου κι άλλοτε σε ένα νέο – πρακτικό - πρόβλημα που έκανε την εμφάνιση του τους νεότερους χρόνους. Την ανακάλυψη των νέων εξωκρόνιων πλανητών. Ήδη από τις παραπάνω αντιστοιχίες βλέπουμε ότι το μοντέλο των επτά πλανητών δεν είναι ενιαίο. Άλλοι αστρολόγοι χρησιμοποιούν στις αντιστοιχίσεις μόνο τους κλασσικούς πλανήτες κι άλλοι εντάσσουν και τους νεότερους. Άλλοι αντιστοιχούν τον Πλούτωνα στην 1^η ακτίνα κι άλλοι τον Ουρανό. Άλλοι αντιστοιχούν τον Πλούτωνα στο σεξουαλικό κέντρο κι άλλοι τον Άρη. Με την ανακάλυψη του Χείρωνα μάλιστα τα μοντέλα αναμένεται να αλλάξουν και πάλι. Το πιο πρόσφατο μοντέλο της εξελικτικής αστρολογίας του Jeff

Green χρησιμοποιεί τον Χείρωνα ως τη γέφυρα επικοινωνίας του κατώτερου με τον ανώτερο εαυτό.

Φτάνουμε έτσι σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι για την Αστρολογία, καθώς το παλιό παραδοσιακό μοντέλο των επτά πλανητών δείχνει να έχει τελειώσει. Οι αστρολόγοι προτιμούν να απλοποιήσουν πλέον τη δουλειά τους ορίζοντας δώδεκα κυβερνήτες σε δώδεκα ζώδια. Μπορεί μέχρι στιγμής να έχουν ανακαλυφθεί δέκα, αλλά οι προσπάθειες δεν έχουν σταματήσει. Ήδη ο Χείρωνας δείχνει να παίρνει τη θέση του ενδέκατου πλανήτη στο ζώδιο της Παρθένου. Κι αναμένεται ο ορισμός του δωδέκατου πλανήτη ως κυβερνήτη του Ζυγού.

Τα αρχέτυπα αλλάζουν και τροποποιούνται. Τον παλιό καιρό ο Κρόνος εκπροσωπούσε το κακό, τον ίδιο το Σατανά. Σήμερα, ο Σατανάς θεωρείται κάτι πιο ύπουλο, σχετίζεται με το φίδι και μας θυμίζει μάλλον κάτι σε Πλούτωνα. Η Σελήνη μας θυμίζει πάντα τη μάνα. Ο Alan Leo μας καλούσε όμως ήδη από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα να συνυπολογίζουμε γι' αυτήν και τον Κρόνο.

Είμαστε σε μία μεταβατική εποχή για το αρχέτυπο των πλανητών. Η παλιά καθεστωτική ιεραρχική τάξη δείχνει να φθίνει κι η ισονομία, η ροή και η κίνηση, χαρακτηριστικά του ζωδιακού, δείχνουν να εισέρχονται και στους πλανήτες. Όχι ότι δε γίνονται προσπάθειες να επανέλθει η «τάξη» στο αστρολογικό σύστημα. Ήδη από την ανακάλυψη των εξωκρόνιων πλανητών υποθέσεις διατυπώθηκαν σχετικά με τη σχέση τους με τους ήδη υπάρχοντες εσωκρόνιους πλανήτες. Ο Ουρανός θεωρήθηκε «ανώτερη οκτάβα» του Ερμή, ο Ποσειδώνας της Αφροδίτης και ο Πλούτωνα του Άρη.

Άλλοι αστρολόγοι ισχυρίστηκαν ότι οι εξωκρόνιοι πλανήτες λόγω της αργής περιφοράς τους δεν αφορούν προσωπικές επιδράσεις, αλλά επιδράσεις συλλογικές και για όλη την ανθρωπότητα.

Άλλοι συγγραφείς τέλος, όπως ο Dane Rudhyar, προσπάθησαν να δημιουργήσουν ένα νέο μοντέλο κατανόησης των πλανητών, που να συμπεριλαμβάνει και τους νέους πλανήτες.

Η παλιά κλασική αστρολογία με τους επτά πλανήτες, λέει ο Rudhyar, δεν καταργείται. Ισχύει όμως για ανθρώπους που δεν έχουν ακόμα ψάξει μέσα τους επαρκώς για να δουν τι είναι αυτό που ορίζει τους ίδιους και τους ξεχωρίζει από τους άλλους. Αυτό που θα τους επιτρέψει να ξεχωρίσουν από την ομάδα, τη φυλή, την κοινωνία που ζουν.

Όταν φτάσουν σε ένα τέτοιο σημείο, αρχίζει να ισχύει μία άλλη αστρολογία. Άλλοι πλανήτες γίνονται πιο ισχυροί, ενώ πλανήτες ο Ουρανός, ο Ποσειδώνας και ο Πλούτωνα αρχίζουν που δρουν πλέον πιο προσωπικά. Ακόμα περισσότερο όμως όταν το άτομο ξεχωρίσει και ορίσει τον εαυτό του και αποφασίσει να μπει σε μία διαλεκτική σχέση με το «Άλλο» ή αλλιώς να αναγνωρίσει και την ύπαρξη των άλλων πέρα από το Εγώ, τότε οι εξωκρόνιοι πλανήτες λειτουργούν ως «διαλυτές» γκρεμίζοντας τις αντιστάσεις του Κρόνου (Εγώ), του Δία (Περηφάνια) και του Άρη (Φιλοδοξία).

Η ουσία είναι όμως ότι το οικοδόμημα συνεχίζει να γκρεμίζεται. Η είσοδος των αστεροειδών όπως ο Χείρωνα, ο αποχαρακτηρισμός του Πλούτωνα ως πλανήτη (που δίνει δικαιώματα για να οριστεί π.χ. κυβερνήτης η Σέντνα) και άλλες εξελίξεις δείχνουν ότι το αρχέτυπο του επτά ετοιμάζεται να βγει σιγά σιγά από την αστρολογική μας γλώσσα. Και μαζί του όλη, η με κόπο αποκτηθείσα συμμετρία του αστρολογικού συστήματος.

Οι πτολεμαϊκές συμμετρικές αντιστοιχίες πλανητών και ζωδίων γύρω από τα αστρολογικά «φώτα», η κατανομή σε ημερήσιους και νυχτερινούς κυβερνήτες, όλα χαμένα από την εξέλιξη της επιστήμης. Βέβαια, η εξέλιξη της χρήσης των εξωκρόνιων πλανητών δεν είναι ακόμα ενιαία. Μέχρι το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο δε χρησιμοποιούνταν στις πολιτικές προβλέψεις, και ούτε και σήμερα χρησιμοποιούνται στην ωριαία αστρολογία.

Είναι λοιπόν να μη χαίρονται οι αρνητές της αστρολογίας; Όταν με την ανακάλυψη κάθε νέου πλανήτη, γκρεμίζεται το οικοδόμημα της αστρολογικής γνώσης; Τι νόημα έχει πλέον να μιλάει κανείς για πραγματικές επιδράσεις σε επίπεδο φυσικής επιστήμης, όταν ορίζεται ως κυβερνήτης ένας μικρός αστεροειδής, όπως ο Χείρωνας; Ή όταν οι αστρολόγοι διαφωνούν για το ποιο ζώδιο κυβερνάει αυτός ο «πλανήτης»;

Και σα να μη φτάνουν όλα τα παραπάνω, παρουσιάζονται αστρολογικά συστήματα εσωτεριστικά και μη που έχουν και άλλους «υποθετικούς» πλανήτες.

Η Uranian αστρολογία (χρησιμοποιεί τους υποθετικούς πλανήτες CUPICO, HADES, ZEUS, KRONOS, APOLLON, ADMETOS, VULCANUS, POSEIDON, που δείχνουν σε κάποιες περιπτώσεις να έχουν ίδια ονόματα με πραγματικούς, ωστόσο δεν είναι) αλλά και η Εσωτερική Αστρολογία της Μπέιλη (που χρησιμοποιεί τον Ήφαιστο, αλλά υπονοεί την ύπαρξη άλλων 70 που λειτουργούν «σε αιθερικό επίπεδο») ανήκουν σε αυτές τις κατηγορίες. Πώς να πεισθεί κάποιος λοιπόν για την «επιστημονική» αξία της αστρολογίας όταν αντιμετωπίζει τέτοιες «θεωρίες»;

Ένα νέο μοντέλο ερμηνείας των πλανητών είναι απαραίτητο λοιπόν για την αστρολογία της αναζήτησης. Ένα μοντέλο που να αναγνωρίζει τη σημασία των πλανητών ως «ωριαίων δεικτών» πρόβλεψης κι όχι ως πραγματικών φυσικών σωμάτων ή ουράνιων οντοτήτων που κυβερνούν τις αστρολογικές προβλέψεις. Όπως και στο ζωδιακό, έτσι και με τους πλανήτες καταλήγουμε για άλλη μία φορά ότι η Αστρολογία συμπεριφέρεται σαν ένα μοντέλο.

Ένα μοντέλο που προσεγγίζει κάτι πραγματικό (αλλιώς δε θα λειτουργούσαν οι αστρολογικές προβλέψεις), αλλά την πραγματική φύση του οποίου δεν τη γνωρίζουμε και προσπαθούμε να την προσεγγίσουμε χρησιμοποιώντας διάφορα συγχρονιστικά μοντέλα. Με την έννοια αυτή αξίζει ίσως να εξετάσουμε τι θα σήμαιναν για μας οι πλανήτες αν τους εξετάζαμε από τη σκοπιά της Ψυχολογικής Αστρολογίας;

Πλανήτες και Ψυχολογική Αστρολογία

Η ψυχολογία του Jung είχε αγγίξει όπως είδαμε και στο προηγούμενο κεφάλαιο το ζήτημα των αστρολογικών αρχετύπων. Είχε διακρίνει τέσσερις ψυχολογικές λειτουργίες στον άνθρωπο (αντίληψη, διαίσθηση, φαντασία και λογική) και τις είχε αντιστοιχίσει στα τέσσερα στοιχεία της αστρολογίας (γη, φωτιά, νερό και αέρας) και τους τέσσερις τύπους του Ιπποκράτη (φλεγματώδη, χολερικό, μελαγχολικό και αιματώδη). Αυτό που είναι ενδιαφέρον είναι η διάταξη των τεσσάρων στοιχείων σε σχήμα σταυρού όπως και στην αστρολογία αλλά όχι πανομοιότυπα. Στην οριζόντια γραμμή η αντίληψη και η διαίσθηση (γη και φωτιά) μας δείχνουν τον τρόπο που εισέρχονται πληροφορίες στο νου. Στην κάθετη γραμμή η φαντασία και η λογική (νερό και αέρας) μας δείχνουν πώς εξάγουμε νέες πληροφορίες και συμπεράσματα.

Πέρα από την ταξινόμηση των τεσσάρων στοιχείων όμως οι μαθητές του Jung και κυρίως η Karen Hammaker Zondag προχώρησαν και σε ένα ορισμό του τι ακριβώς αναπαριστά συμβολικά η παρουσία των πλανητών σε ένα αστρολογικό χάρτη. Οι πλανήτες περιγράφονται σε αυτές τις αντιστοιχίες σαν ψυχολογικές δυνάμεις που υπάρχουν μέσα στον ψυχισμό και αναπτύσσουν μία δική τους προσωπικότητα μέσα στην προσωπικότητα.

Ο **Ήλιος** περιγράφεται από την Hammaker σαν το συμβολικό κομμάτι του εαυτού που αντιστοιχεί στο Εγώ. Είναι η ίδια αντιστοιχία που χρησιμοποιεί κι ο Rudhyar όταν λέει ότι στο στάδιο της ατομικοποίησης ο άνθρωπος «συστοιχίζει» τις εσωτερικές του προσωπικότητες πίσω από τον Ήλιο. Αυτό ίσως εννοούσαν συμβολικά κι οι εσωτερικοί αστρολόγοι όπως ο Alan Leo και η Alice Bailey όταν ισχυρίστηκαν ότι ο συνειδητός άνθρωπος αρχίζει να ελέγχει τις παρορμήσεις των θέσεων των πλανητών του και να τους θέτει κάτω από τον έλεγχο του Ήλιου. Ο Ήλιος κατά την Hammaker αντιπροσωπεύει *«τη γενετήσια παρόρμηση του ανθρώπου να γίνει ο εαυτός του, να κατανοήσει την ύπαρξη του και να αφυπνιστεί»*

(Ψυχολογία και Αστρολογία). Συμβολίζει επίσης «τη βαθύτερη φύση του ατόμου» αλλά όχι κατ' ανάγκη την έκφραση του αλλά και «το μονοπάτι που αναζητείται (στην περίπτωση αυτή το μονοπάτι της εξατομίκευσης) και το ζώδιο στο οποίο βρίσκεται τον τρόπο με τον οποίο μπορεί κανείς να ακολουθήσει αυτό το μονοπάτι ευκολότερα.» Ο Ήλιος είναι αναφέρεται επίσης «στον τρόπο με τον οποίο μπορεί να εναρμονιστεί ο άνθρωπος με τον εαυτό του, ή να το πούμε ψυχολογικά, στο πώς μπορεί να αποκτήσει συνείδηση του συνόλου της προσωπικότητας.» ενώ παράλληλα «ο ήλιος έχει μία ενοποιητική λειτουργία για το συνειδητό τμήμα της ψυχής». Ενότητα που κατά την αναφορά του Jeff Mayo συνιστά «η επίτευξη της ενότητας και ενοποίησης διαχωρισμένων στοιχείων της ψυχής με τέτοιο τρόπο ώστε το κάθε στοιχείο να μπορεί να αποδώσει το μέγιστο του σαν αναπόσπαστο κομμάτι του συνόλου». Έτσι «αν το άτομο ακολουθήσει την ατραπό που υποδεικνύεται από τον ήλιο, είναι σε θέση να ενοποιήσει τα άλλα μέρη του ωροσκοπίου, όσο ασυμβίβαστα κι αν είναι».

Στην περίπτωση που το άτομο καταφέρει να ενεργοποιήσει τον Ήλιο του κατ' αυτό τον τρόπο επιδεικνύει κατά την Hamaker ιδιότητες Λέοντα στη συμπεριφορά του ή ιδιότητες που έχουν να κάνουν με τον πέμπτο του οίκο. Γίνεται γενναιόδωρος, ηγετικός, δημιουργικός, συγκεντρωμένος στο στόχο κι αυτά ανεξαρτήτως του ζωδίου που βρίσκεται ο ήλιος του. Στην περίπτωση όμως που η τάση αυτή εκφράζεται με δυσκολία το άτομο μπορεί να εμφανίζεται εγωιστικό, φιλόδοξο, αυταρχικό και υπερβολικά περήφανο.

Μπορεί κανείς να προβλέψει όμως ποια θα είναι αυτή η συμπεριφορά; Πολλοί θα έλεγαν ότι οι όψεις του ήλιου στο χάρτη αλλά και η φύση του ίδιου του ζωδίου «προκαθορίζει» ως ένα βαθμό αυτού του είδους την αναζήτηση του ατόμου. Υπάρχουν ωστόσο και ενστάσεις. Η στάση που κρατά το ίδιο το άτομο απέναντι στις όψεις του Ήλιου είναι πολύ σημαντικές. Ένα άτομο με αντίθεση Ήλιου – Πλούτωνα στο χάρτη του περιγράφεται από ένα παραδοσιακό αστρολόγο ως άτομο που μπλέκει σε σχέσεις εξουσίας, πατρνάρει και πατρνάρεται και ανακατεύεται σε

καταστάσεις πέρα από το νόμο. Για ένα ψυχολογικό αστρολόγο όμως ή για ένα εξελικτικό (όπως ο αγαπητός Γιάννης Καλοκύρης, αναφορές από τα σεμινάρια του οποίου χρησιμοποιώ στην ενότητα αυτή) η συμπεριφορά αυτή δεν είναι προκαθορισμένη. Με την ίδια όψη Ήλιου – Πλούτωνα μπορεί ένα άτομο να κατανοήσει πολύ απλά ότι στη ζωή του δεν μπορεί να βασίζεται στους άλλους, ότι η πορεία του θα είναι μοναχική και μέσα από αυτή την (δύσκολη βεβαίως) κατανόηση της πραγματικής μοναξιάς της ζωής να «ησυχάσει» τον εσωτερικό του κόσμο και να ενοποιήσει την προσωπικότητα του, επιδεικνύοντας όντως αρετές όπως η αυτοπεποίθηση ή η δημιουργικότητα.

Η φύση των όψεων διαφοροποιεί απλά τη στάση του ατόμου. Σε μία δύσκολη όψη το άτομο θα λάβει πιο ακραίες θέσεις. Θα θεωρεί τους άλλους συνωμότες ή θα θεωρεί ότι αντίθετα θα θεωρεί ότι είναι πολύ καλοί (πολικότητα συμπεριφοράς) και πάντως θα τοποθετείται σε μία θέση ή υπέρ ή κατά τους. Αντίθετα σε μία εύκολη όψη, το άτομο θα αποδέχεται την ίδια δυσκολία και τα ίδια βαριά γεγονότα της ζωής που φέρνει ο Πλούτωνα με μία εσωτερική αποδοχή, χωρίς να σημαίνει ότι δε θα πονά. Απλά θα αποδέχεται την αναγκαιότητα του πόνου.

Αν ο Ήλιος υποδεικνύει το Εγώ και τον εσωτερικό εαυτό μας, τότε η **Σελήνη** υποδεικνύει την προσωπικότητα μας, το προσωπείο μας, αυτό που παρουσιάζουμε προς τους άλλους. Το προσωπείο αυτό δεν έχει σχέση τόσο με τις δυνατότητες και τους περιορισμούς του σώματος (εδώ γίνεται συνήθως αναφορά στον ωροσκόπο) όσο στις επίκτητες συμπεριφορές που ασυνείδητα έχουν εγγραφεί μέσα μας από την εκπαίδευση μας ή τις επιδράσεις από την κοινοτική ομάδα στην οποία αισθανόμαστε ότι ανήκουμε. Στην ουσία η Σελήνη δείχνει τι περιμένουν οι άλλοι από μας και τι δείχνουμε για να τους ευχαριστήσουμε. Μόνο που το κάνουμε όλο αυτό υποσυνείδητα κι επειδή εκπαιδευτήκαμε να το κάνουμε. Ακόμα κι αν θέλαμε μάλιστα να το αρνηθούμε πολλές φορές δε θα μπορούσαμε να κάνουμε αλλιώς καθώς η συμπεριφορά αυτή είναι εγκατεστημένη στην ψυχή μας και όσο δυνατό Εγώ κι αν έχουμε δεν μπορούμε να

προχωρήσουμε εάν δεν έχουμε την «αποδοχή» του Γονέα μέσα μας (όπου Γονέας μία συμβολική εικόνα που αγκαλιάζει και την κοινωνική ή συναισθηματική αποδοχή). Ο,τιδήποτε κι αν κάνει το Εγώ, είναι αναγκασμένο να περάσει μέσα από τους περιορισμούς και την αποδοχή των άλλων. Εάν δεν το πράξει, οι ασυνείδητες (ή στον εξωτερικό κόσμο κοινωνικές) δυνάμεις θα εξεγερθούν και θα το αποκηρύξουν. Για να το δούμε και μέσα από άλλες εικόνες το συμβολικό άρρεν κυβερνά στο σπίτι μόνο όσο επιδεικνύει κατανόηση στις ασυνείδητες ανάγκες, την αποδοχή και τις κυκλοθυμικές διαθέσεις του θήλεος. Ή ακόμα ο ηγέτης μπορεί να υλοποιήσει τα σχέδια του μόνο αν η ομάδα του τον συνδράμει. Χωρίς αυτήν δεν μπορεί να υλοποιήσει τίποτα και εν τέλει είναι και ο ίδιος ένα τίποτα.

Αυτό δε μας οδηγεί βεβαίως στην παντοδυναμία της Σελήνης. Γιατί με τη Σελήνη αφηνόμαστε στα ρεύματα της ζωής. Δεν μπορούμε να έχουμε σκοπό και συγκρότηση. Οι ίδιες οι ομάδες αναγνωρίζουν ότι χρειάζεται να έχουν ηγέτες, διαφορετικά παλινδρομούν σε διαδικασίες και διαφωνίες για το πού θα στραφούν. Η αλληλεπίδραση Ήλιου – Σελήνης είναι διαρκής και μόνο ως δίπολο μπορεί να ιδωθεί σωστά η δράση τους στον ψυχισμό.

Με μία σωστά δομημένη Σελήνη το άτομο είναι σε θέση να υλοποιήσει, να ενταχθεί σε ένα σχέδιο, να πειθαρχήσει σε ένα σκοπό. Εάν δεν τα καταφέρνει, εμφανίζεται αναξιόπιστο, χωρίς πειθαρχία υπακοής και ένταξης σε ένα σχέδιο.

Αν με τον Ήλιο και τη Σελήνη έχουμε ήδη καλύψει το συνειδητό και το ασυνείδητο μέρος της ψυχής, τότε τι απομένει; Ποιος είναι ο ρόλος των υπολοίπων πλανητών; Εν προκειμένω του Ερμή; Ο **Ερμής** έχει αναλυθεί κι αυτός από πολλούς αστρολόγους ψυχολογικής κατεύθυνσης και μη. Η Liz Greene τον θεωρεί ως το μεγάλο συμφιλιωτή αλλά και το μεγάλο καταστροφέα επειδή συνδέει αλλά και διαχωρίζει, ενοποιεί αλλά και διχάζει. Κατά την M.E.Harding οι νοητικές διεργασίες που συμβολίζει ο Ερμής ξεκίνησαν ως οι ενστικτώδεις ικανότητες του ανθρώπου να αντιλαμβάνεται το περιβάλλον του, να ταξινομεί πληροφορίες και να τις

μεταδίδει στους άλλους ανθρώπους. Προοδευτικά, το αναλυτικό αυτό τμήμα της ψυχής (ο Αναλυτής για τους σαηεντολόγους) κλήθηκε να υποστηρίξει τη διαδικασία ανάπτυξης της συνειδητότητας (τον Ήλιο), ενώ σε πιο προχωρημένες περιπτώσεις την κατανόηση και του ασυνείδητου (Σελήνης). Ο άνθρωπος κλήθηκε να μάθει τον εαυτό του και για να το κάνει αυτό έπρεπε καταρχήν πρώτα να αυτοπαρατηρηθεί. Ο Ερμής συμβολίζει λοιπόν αυτό ακριβώς το εργαλείο αυτοπαρατήρησης αλλά και παρατήρησης του έξω κόσμου, ανάλυσης και επικοινωνίας με τους άλλους. Αν και στους περισσότερους από μας έχει συνδεθεί με τη συνείδηση, η αλήθεια είναι ότι η επικοινωνία και τα συμπεράσματα που βγάζουμε δεν είναι πάντα συνειδητά κι ο Ερμής διαθέτει κι ένα ενστικτώδες κομμάτι, που συνήθως δεν το λαμβάνουμε υπόψη.

Αν η προσωπικότητα αποτελούνταν μόνο από τον Ήλιο και τη Σελήνη θα ήταν τα πάντα πολύ εύκολα. Στην πραγματικότητα όπως είδαμε υπάρχουν κι άλλες ενστικτώδεις δυνάμεις που λειτουργούν μέσα μας, οι οποίες στην πορεία του ανθρώπου προς συνειδητοποίηση «φωτίζονται» από τον Ήλιο και ανέρχονται στη συνείδηση. Πρώτη από όλες αυτές τις δυνάμεις η ανάλυση δεδομένων, με τον Ερμή να είναι συμβολικά ο κοντινότερος στον Ήλιο (συνείδηση) πλανήτης. Στη συνέχεια έρχεται η Αφροδίτη.

Ο ρόλος της **Αφροδίτης** είναι παρόμοιος με του Ερμή αλλά σε πιο συναισθηματικό επίπεδο. Αν ο Ερμής αναλύει δεδομένα παρατήρησης και τοποθετείται συμπερασματικά, η Αφροδίτη τοποθετείται συντασσόμενη υπέρ ή κατά του συγκεκριμένου συμπεράσματος. Η Αφροδίτη είναι αυτή που παίρνει συναισθηματική θέση. Συμβολίζει εκείνες τις ενστικτώδεις συμπεριφορές του ατόμου που στα πλαίσια της κοινότητας (ή αγέλης) αποκτά μία «στάση» υπέρ ή κατά μίας κατάστασης, μίας συμπεριφοράς κάποιου μέλους, μίας απόφασης της κοινότητας. Η στάση αυτή της Αφροδίτης δρα συνήθως ενοποιητικά, καθώς οδηγεί σε έλξη με άλλα άτομα που έχουν παρόμοια «στάση». Έτσι λέμε ότι η Αφροδίτη ενώνει, αν και η αλήθεια είναι ότι η Αφροδίτη επίσης απορρίπτει και απομονώνει. Η Αφροδίτη συντάσσεται με την πλειοψηφία και απομονώνει τους αντάρτες

και τη μειοψηφία. Είναι η απαραίτητη ενστικτώδης λειτουργία που χρειάζεται για να αυξήσει η ζωή την ασφάλεια της εντασσόμενη σε μία ομάδα, αλλά και το απαραίτητο μοίρασμα του χώρου που αναγκάζεται να κάνει για τη συμβίωση αυτή. Στη συνείδηση ανέρχεται ως συνειδητή στάση ζωής, συνειδητές αξίες, πράγματα που μας αρέσουν ή δε μας αρέσουν, προτιμήσεις και απαξιώσεις. Το άτομο με σωστά δομημένη Αφροδίτη είναι σε θέση να βρίσκει λύσεις και να συμβιώνει, αναγνωρίζει και διαχειρίζεται σωστά την ανάγκη του να ενωθεί (άρα και να αρέσει για να προσελκύσει) και προβάλλει ισορροπημένα τον εαυτό του προς αυτή την κατεύθυνση. Αντίθετα η μη σωστά δομημένη Αφροδίτη οδηγεί σε προβλήματα στην εικόνα που νομίζει ότι προβάλλει το άτομο προς τα έξω, ανησυχία, αντικρουόμενα συναισθήματα απαξίωσης (δεν αξίζω) ή εγωισμού (μόνο εγώ αξίζω).

Πολικό αντίθετο της Αφροδίτης είναι ο **Άρης**. Αν η Αφροδίτη αντιπροσωπεύει την πλειοψηφία, ο Άρης είναι η μειοψηφία. Είναι το άτομο που στέκεται απέναντι στην ομάδα και προσπαθεί να προβάλλει τον εαυτό του. Όσο περισσότερο το κάνει, τόσο η πλειοψηφία απαιτεί περισσότερη συμμόρφωση. Διαμορφώνεται έτσι μία νέα πολικότητα άρρενος – θήλεος πέρα από αυτή του Ήλιου με τη Σελήνη. Ο Άρης δείχνει έτσι αντάρτης και καταστροφικός, αλλά στην πραγματικότητα είναι απαραίτητος, γιατί με αυτόν ξεκινά η διαδικασία αυτοσυνείδησης του ατόμου. Με τον Άρη ξεχωρίζουμε τον εαυτό μας από τους άλλους και ξεκινάμε τη διαδικασία να δούμε ξεχωριστά τον εαυτό μας. Νιώθουμε την παρόρμηση της εξερεύνησης, που είναι η πρώτη παρόρμηση που θα μας κάνει να κοιτάξουμε προς τα έξω για κάτι καινούριο, αλλά και προς τα μέσα για να μάθουμε τον εαυτό μας. Παράλληλα μας βοηθάει να αποβάλλουμε τα φίλτρα της συμβατικής συμπεριφοράς που προκαλεί η συμμετοχή σε μία ομάδα, ώστε να δούμε και κάτω από το πέπλο αυτό την πραγματική φύση και των άλλων και του εαυτού μας. Με την έννοια αυτή ο Άρης μας δίνει μία πρώτη ώθηση να ψάξουμε την ουσία. Η τάση αυτή βεβαίως ως η πιο μακρινή από τους προσωπικούς πλανήτες από τον Ήλιο

είναι μέχρι στιγμής και η λιγότερη συνειδητή και γι' αυτό και βγαίνει με ζωώδη τρόπο και αδιαφοροποίητη. Έχει ενδιαφέρον ωστόσο η διαχείριση του θυμού ως ενός εργαλείου συμπεριφοράς που ενεργοποιείται συνειδητά κι όχι ως αυθόρμητη ενστικτώδης έκρηξη. Θα άξιζε ίσως μία παρένθεση εδώ για να αναφερθούμε σε δασκάλους όπως ο Γκουρτζιέφ που είχαν καταφέρει να χρησιμοποιούν το θυμό ως εργαλείο συμπεριφοράς, περιγράφοντας μαρτυρίες για το πώς κατάφερναν φαινομενικά να εκρήγνυνται προκειμένου να «τιθασεύσουν» κάποιον και την επόμενη στιγμή να χαιρετίζουν έναν επισκέπτη με ευγένεια και καλοσύνη. Θα αποφύγουμε όμως τον πειρασμό για να συνεχίσουμε με τους άλλους πλανήτες.

Αν οι προσωπικοί πλανήτες συμβολίζουν «ένστικτα» που προορίζονται να ανέλθουν στη συνειδητότητα, τι συμβολίζουν οι πιο αργοί πλανήτες όπως ο Δίας ή ο Κρόνος; Οι δύο αυτοί πλανήτες συμβολίζουν πλέον τάσεις που παρουσιάζονται όμως για πρώτη φορά στο ανθρώπινο είδος κι όχι στο ζωικό βασίλειο. Ο **Δίας** αντιπροσωπεύει την αυθόρμητη τάση του ανθρώπου για πνευματική ενατένιση, για αναζήτηση του παραπάνω από τη ζωή, για αναζήτηση της ψυχής και του ηθικά καλού και κακού όπως προκύπτει από πνευματικές διδαχές κι όχι από την ανάγκη συμβίωσης και τις υλικο-κοινωνικές συνθήκες, που συμβολίζεται από την Αφροδίτη. Στην προσπάθεια για πνευματική ενατένιση, ο Δίας αναζητεί όλο και περισσότερα, συμβάλλοντας σε συνεχή επέκταση της γνώσης, της ενόρασης, της αντίληψης, των οριζόντων.

Η συνεχής επέκταση βεβαίως σημαίνει και λίγη δομή, σημαίνει και υπερβολή και ταύτιση. Ο **Κρόνος** είναι αυτός που έρχεται να ελέγξει τη διαδικασία και να δώσει στο άτομο την κατανόηση ότι οι ιδέες δεν είναι απλώς γνώση, αλλά έχουν συγκεκριμένη επίδραση στα πράγματα, συγκεκριμένες επιδράσεις και αποτελέσματα. Ο νόμος της αιτίας και του αποτελέσματος γίνεται κατανοητός μέσα από τη συμβολική μορφή του Κρόνου κι είναι αυτή η σύγκρουση της επιθυμίας με το αποτέλεσμα που επιφέρει την πρώτη ανάδυση της συνειδητότητας. Γιατί όπως λέει και η

M.E.Harding «το ένα ένστικτο εναντιώθηκε στο άλλο και το έθεσε υπό τον έλεγχο του δίνοντας έτσι έναρξη στη σύγκρουση ανάμεσα στην επιθυμία και τις αντικειμενικές καταστάσεις. Αυτή η σύγκρουση που ανάγκαζε το άτομο να διαλέξει, αν δεν ήθελε να εγκαταλειφθεί στο δισταγμό και τα αποδιοργανωτικά του αποτελέσματα, οδήγησε στη συνειδητότητα».

«Η συνειδησιακή ωρίμανση αναδύεται μόνο εξαιτίας της δυσαρέσκειας» αναφέρει πάλι η ίδια για να καταδείξει σε ψυχολογικό επίπεδο τι σημαίνει η φράση «Ο Κρόνος είναι ο μεγάλος δάσκαλος του ζωδιακού». Ο Κρόνος όμως δεν ολοκληρώνει δυστυχώς την εξέλιξη του εαυτού. Έχοντας επιτύχει μία κατάσταση συνειδητότητας και γνωρίζοντας τον πόνο και τις συγκρούσεις που ήταν απαραίτητες για να φτάσει σε αυτήν το άτομο διστάζει να αναθεωρήσει το Εγώ του, όταν προκύπτουν νέες συνθήκες και νέες πραγματικότητες. Προκύπτει έτσι η γνωστή κατάσταση συντηρητισμού και εμμονής του Κρόνου, που έρχεται να διασπάσει ο Ουρανός.

Σε παλιότερες εποχές, που ο Ουρανός ήταν απών από το πλανητικό πάνθεον το ξεπέρασμα αυτό συμβολιζόταν με το Δία, δημιουργώντας ένα τρίτο δίπολο αρσενικού – θηλυκού, όπου ο Δίας εξέφραζε τη «θηλυκή» ενατενιστική φύση για τη ζωή, τη αυθόρμητη συμπάθεια προς τη θρησκεία και τους δασκάλους, την κατανόηση προς τις ψυχικές ανάγκες των μελών μίας οικογένειας / ομάδας, ενώ ο Κρόνος την πρακτική και αυστηρή φύση του συντηρητικού «συζύγου», που επιθυμούσε να διατηρεί εξωτερικά το status quo, ανεξάρτητα από τα καλέσματα της ψυχής των ανθρώπων στην ομάδα που εκείνος ήταν επικεφαλής. Με τα τρία αυτά δίπολα (Ηλιου – Σελήνης, Άρη – Αφροδίτης και Δία – Κρόνου) λειτουργούσε η παραδοσιακή αστρολογία για την κατανόηση του εαυτού και των πραγμάτων του κόσμου.

Πώς μεταβλήθηκε όμως η θεώρηση των πραγμάτων με την είσοδο των εξωκρόνιων πλανητών και την έξοδο από το κλασικό μοντέλο της αστρολογίας; Τι σημασίες αποδόθηκαν ψυχολογικά στους εξωκρόνιους πλανήτες και τι συμβολισμοί τους ανατέθηκαν;

Ο **Ουρανός** ως ο πρώτος από τους εξωκρόνιους πλανήτες που ανακαλύφθηκε ήρθε σε εποχή αλλαγών. Περίοδο επαναστάσεων για τη Δυτική Ευρώπη (αμερικανική και γαλλική επανάσταση) συνδέθηκε με το επαναστατικό πνεύμα, τη φιλελεύθερη στάση ζωής του δυτικού κόσμου, την ανοχή και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Άλλοι μελετητές τον κατατάσσουν ως την ανώτερη οκτάβα του Ερμή, ως εκείνον δηλαδή που βάζει μπροστά την αντικειμενική γνώση, ανεξαρτήτως αν αυτή αρέσει ή δεν αρέσει στις κατεστημένες δομές. Μία δομή Ερμή ανεξάρτητη πλέον από τον Εγώ, που εισέρχεται στα πλαίσια του κατά Jung εαυτού, της εικόνας εκείνης που έχουμε δηλαδή για τον εαυτό μας, στην οποία χωράνε και οι άλλοι και οι οποίοι μπορεί κι αυτοί κάποιες φορές να έχουν δίκιο. Ή ακόμα της ομάδας, στην οποία ανήκουμε κι επιβεβαιωνόμαστε μέσα από αυτήν, συνειδητά εντασσόμενοι πλέον κι η οποία πλέον παίρνει τη θέση του Εγώ σαν το αντικείμενο υπεράσπισης και επιβίωσης. Μας ενδιαφέρει να μάθουμε πράγματα για το πώς θα επιβιώσει η ομάδα ή ψυχολογικά μιλώντας ο ευρύτερος χώρος που κινείται πλέον ο εαυτός μας (εμείς κι οι άλλοι με τους οποίους συναναστρεφόμαστε) κι όχι απλά το Εγώ.

Με τον τρόπο αυτό ο Ουρανός έρχεται να αποδομήσει τον Κρόνο, να ξεπεράσει τις δομές και να τις ανανεώσει. Κινείται με γνώμονα την ανανέωση ως αυτοσκοπό, αποταυτισμένα και κατά κάποιους εξωτερικούς παρατηρητές ψυχρά και καθόλου πονετικά. Όπως κι ο κόσμος που ζούμε άλλωστε, που περισσεύει από νόηση και ιδέες αλλά όχι τόσο από πάθος και συμπόνια. Ίσως έτσι γίνει λίγο καλύτερα κατανοητή η σύνδεση του Ουρανού με το δυτικό κόσμο, το πώς προήλθε ο δυτικός αυτός κόσμος από το ξεπέραςμα του συντηρητικού φεουδαρχισμού και έβαλε εμπρός σαν κυρίαρχο χαρακτηριστικό του την πρόοδο ως αυτοσκοπό αντί την πρόοδο για τον άνθρωπο.

Ο **Ποσειδώνας** από την άλλη εμφανίζεται ως η αντίδραση στον Ουρανό στη σημερινή εποχή. Συμβολίζει τις μαζικές ιδεολογίες, το αντίθετο του ατομικού φιλελευθερισμού, τη συμπόνια και την εμβάθυνση στα

συναισθήματα πέρα από την πρόοδο για την πρόοδο. Λογίζεται ως ανώτερη οκτάβα της Αφροδίτης, γιατί όπως και ο Ερμής βοηθάει να δούμε ότι υπάρχει κάτι πέρα από το Εγώ, μόνο που τώρα δεν το βλέπουμε νοητικά όπως με τον Ουρανό, το βλέπουμε συναισθηματικά, το πονάμε. Σε προσωπικό επίπεδο δεν κατανοούμε απλώς την ύπαρξη υποσυνείδητων δυνάμεων μέσα μας, αλλά τις νιώθουμε κιόλας, τις αισθανόμαστε. Γι' αυτό και ο Ποσειδώνας θεωρείται και πλανήτης της μύησης γιατί είναι το σημείο αυτό που το άτομο δεν καταλαβαίνει απλά την ψυχή του αλλά την αισθάνεται. Βεβαίως εάν δεν έχει περάσει πρώτα από την επίδραση του Κρόνου το άτομο δεν είναι σε θέση να ισορροπήσει σε όλα αυτά, αλλά παρασύρεται ανεξέλεγκτα σε δυνάμεις που δεν μπορεί να ελέγξει.

Κατά το Rudhyar ο Ποσειδώνας σχετίζεται περισσότερο με το Δία παρά με την Αφροδίτη. Έρχεται στο σημείο εκείνο που ο Δίας έχει ασχοληθεί με γνώση κάθε επιστητού και έχει αρχίσει να δημιουργεί την εντύπωση ότι είναι ο Μεσσίας. Η πραγματικότητα του Κρόνου είναι ένας τρόπος να προσγειωθεί, αλλά υπάρχει και ο Ποσειδώνας. Είναι αυτός που δείχνει στον υποψήφιο «Μεσσία» την τρομακτική ευρύτητα του ανθρώπινου πόνου και τον κάνει να συνειδητοποιεί πόσο ευτελής είναι η δική του προσπάθεια να αναδειχθεί ατομικά, μπροστά στο μέγεθος της ανθρώπινης ανάγκης. Είναι εκείνος που θα βάλει το διανοούμενο στην υπηρεσία του μαζικού κινήματος, το θρησκευτικό ηγέτη στην ηγεσία της κοινωνικής επανάστασης και τον ιδεολόγο στην υπηρεσία του ταξικού αγώνα.

Τελευταίος από τους εξωκρόνιους είναι ο **Πλούτωνας** χωρίς ωστόσο να είναι και λιγότερο σημαντικός. Αν ο Ουρανός συμβολίζει τη νοητική ενσωμάτωση του άλλου στον Εαυτό και ο Ποσειδώνας τη συναισθηματική, τι θα μπορούσε να ορίζει ο Πλούτωνας; Κατά τη γνώμη μου την ίδια τη φυσική ενσωμάτωση. Η σάρκα του άλλου γίνεται σάρκα δική μας και γι' αυτό ο Πλούτωνας συνδέεται με το σεξ. Τα αποκτήματα του άλλου γίνονται δικά μας, γι' αυτό και συνδέεται με τον όγδοο οίκο. Η ζωή του

ακόμα συνδέεται με τη δική μας και η μοίρα τους γίνεται κοινή στη ζωή και το θάνατο.

Στον Ουρανό ασχολούμαστε με τη νόηση και την πνευματική ενότητα (και την 3^η όψη της θεότητας θα μου επιτρέψετε τη μεταφυσική αναλογία). Στον Ποσειδώνα με τη συμπόνια και το συλλογικά δίκαιο (και άρα με τη 2^η όψη). Στον Πλούτωνα όμως ασχολούμαστε με την ύλη και τη θέληση (και άρα την 1^η όψη καθώς για τους γνωρίζοντες τα μεταφυσικά οι όψεις καθρεφτίζονται στους τρεις κόσμους κατοπτρικά).

Το άτομο που υφίσταται την επίδραση αυτού του πλανήτη δεν ξεχωρίζει πλέον το Εγώ από τον Άλλο. Είναι ένα σε κάθε επίπεδο, σε νοητικό, συναισθηματικό και φυσικό. Η απόλυτη αυτή ένωση έχει τον πολύ μεγάλο κίνδυνο της πλήρους εξαφάνισης του Εγώ μέσα στον Άλλο και γι' αυτό κι εδώ είναι απαραίτητη η προϋπαρξη της εκπαιδευτικής διαδικασίας του Κρόνου. Το δόσιμο και η ένωση πρέπει να είναι συνειδητή κι όχι ανεξέλεγκτη. Η επίδραση μας στον άλλο πρέπει να αναγνωρίζει την ύπαρξη του κι όχι να θεωρεί ότι είναι έρμαιο της δύναμης μας επάνω του, θεριεύοντας το δικό μας αίσθημα δύναμης.

Κατά την Hamaker ένας μη σωστά δομημένος Πλούτωνα οδηγεί σε σύμπλεγμα δύναμης και ταύτιση του Εγώ με αυτό. Η αίσθηση της δύναμης γίνεται αυτοσκοπός. Δε χρησιμοποιούμε τη δύναμη ως εργαλείο, αλλά ως σκοπό από μόνο του. Εδώ ερχόμαστε στα λόγια του Rudhyar που λέει ότι ο Πλούτωνα έρχεται να τιθασεύσει τον Άρη. Σκοπός της ένωσης δεν είναι η κατάκτηση όπως στον Άρη. Ο Πλούτωνα αναγνωρίζει την ύπαρξη της δύναμης και της επίδρασης που μπορούμε να έχουμε πάνω στον άλλο, αλλά την ίδια στιγμή αυτοπεριορίζεται. Επειδή κατανοεί το μέγεθος της ενέργειας γίνεται επιφυλακτικός. Επειδή γνωρίζει ότι το πυρηνικό οπλοστάσιο της ψυχής όπως και στη Γη μπορεί κάλλιστα να καταστρέψει τον κόσμο, κρατάει γερά το χαλινάρι της παρόρμησης για σύγκρουση και κατάκτηση. Εδώ είναι που ο Άρης υποτάσσεται και ελέγχεται ως εργαλείο. Με κίνδυνο πάντα όπως είπαμε την ταύτιση του Εγώ και του σκοπού της Αυτοπραγμάτωσης μέσα από την ίδια τη δύναμη.

Συμπεράσματα - Ανακεφαλαίωση

Εδώ τελειώνουμε σιγά σιγά με τις θεωρήσεις των πλανητών. Όχι βέβαια ότι τελειώνει και η μελέτη αυτών των συμβόλων. Ωστόσο η ανάλυση αυτή είναι προς το παρόν αρκετή για να μας βάλει όλους σε σκέψεις.

Πόσο μακριά όμως βρίσκεται αυτή η θεώρηση από τις αρχικές πρακτικές των Χαλδαιών ιερέων που έβλεπαν στους πλανήτες απλά σημάδια / οιωνούς ή τη θεωρία του Πλωτίνου (αλλά και του Εσωτερισμού αργότερα) που ισχυριζόταν ότι πίσω από τους πλανήτες βρίσκονταν στην πραγματικότητα ουράνιες οντότητες;

Για κάποιους πολύ μακριά για άλλους όμως και τόσο κοντά καθώς αν πράγματι η αστρολογία είναι συγχρονιστική όπως ισχυριζόμαστε και ισχύει το όπως επάνω έτσι και κάτω, τότε η συμπεριφορά των ουράνιων οντοτήτων, των πραγμάτων του έξω κόσμου και της φύσης και του δικού μας ψυχισμού γυρίζει γύρω από τους ίδιους κύκλους και δεν υπάρχει αντίφαση στην κατ' αντιπαράσταση εξέταση τους.

Δε θα πρέπει βέβαια να εξισώνουμε τις εσωτερικές ερμηνείες με τις ψυχολογικές ούτε τις ψυχολογικές με τις προβλέψεις πραγματικών γεγονότων. Κάθε αστρολογικό σύστημα έχει τη χρησιμότητα του και τη θέση του στα πράγματα. Εδώ όμως, στην αστρολογία της αναζήτησης, μας ενδιαφέρουν τα κομμάτια εκείνα που μπορούν να βοηθήσουν στην αναζήτηση του εαυτού, την εξέλιξη και την αυτοπραγμάτωση μας. Και με την έννοια αυτή είναι καλό να προχωρήσουμε στο επόμενο κομμάτι της αναζήτησης μας, στο ζήτημα του Ωροσκόπου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο: ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΩΡΟΣΚΟΠΟΥ

Ο ωροσκόπος είναι μία πολύ παρεξηγημένη έννοια στο χώρο της αστρολογίας. Είναι από τις έννοιες εκείνες που κάθε μελετητής έχει αποδώσει δικές του προεκτάσεις και έχει προτείνει δικές του ερμηνείες. Αρχικά ως ωροσκόπο ερμηνεύουμε το σημείο εκείνο που ανατέλλει στον ορίζοντα την ώρα της γέννησης μας. Σύμφωνα με την κλασσική αστρολογία το σημείο αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό, καθώς υποδηλώνει το δρόμο της ελάχιστης προσπάθειας για τον καθένα από μας στην πορεία εξέλιξης της ζωής του.

Αν κάποιος π.χ. γεννηθεί με ωροσκόπο Δίδυμο, τότε ο εύκολος τρόπος για να πετυχαίνει πράγματα στη ζωή του θα είναι μέσω της ανάλυσης, της διαπραγματεύσεως, της σύνθεσης και της αντιπαράθεσης. Θα θέλει να θέτει συγκεκριμένα ερωτήματα, αλλά θα προσπαθεί να βρίσκει και μέσες λύσεις. Θα προσεγγίζει τα πράγματα κυρίως νοητικά και θα έχει μία δυσκολία στην κατανόηση συναισθηματικών ζητημάτων ή στη συναισθηματική επικοινωνία γενικότερα.

Με βάση αυτό τον ορισμό λοιπόν ο ωροσκόπος είναι ο πιο εύκολος δρόμος, ο δρόμος που μπορούμε πιο εύκολα να φτάσουμε στο στόχο. Ποιος είναι ο στόχος όμως; Από τι καθορίζεται; Εδώ είναι που αρχίζουν τα διάφορα ερωτήματα.

Στη δυτική κοινωνία παραδοσιακά θεωρούμε ότι ο άνθρωπος επιλέγει πώς θα ζήσει τη ζωή του και επομένως λαμβάνει αποφάσεις συνειδητά. Αν και υπάρχουν ενστάσεις στο μοντέλο της συνειδητής οργάνωσης της ζωής που προέκυψαν κυρίως με την εμφάνιση της Ψυχανάλυσης, ο πυρήνας της νοοτροπίας του δυτικού ανθρώπου παραμένει στη λογική του δυτικού φιλελευθερισμού ότι ο άνθρωπος ορίζει μόνος τη μοίρα του. Γι' αυτό κι η σύγχρονη λογική της αστρολογίας δουλεύει μέσα από το δίπολο Ήλιου / Ωροσκόπου.

Στα περισσότερα περιοδικά και βιβλία που διαβάζουμε για τον ωροσκόπο ή κοιτάζουμε τις προβλέψεις παρατηρούμε ότι μας προτείνεται να κοιτάζουμε και το ζώδιο του ωροσκόπου. Οι περισσότερες αναλύσεις προσωπικότητας βασίζονται στο δίπολο αυτό και η πιο συνήθης ανάλυση προσωπικότητας ορίζει ότι ο Ήλιος δείχνει την προσωπικότητα μας, τα θέλω μας, ενώ ο ωροσκόπος τον τρόπο που θα τα αποκτήσουμε.

Το θέμα ωστόσο δεν είναι ίσως τόσο απλό όσο παρουσιάζεται στην αρχική του σύλληψη. Γιατί αλήθεια ο ωροσκόπος αποτελεί τη γραμμή της ελάχιστης προσπάθειας; Ποια είναι η πραγματική φύση του πίσω από τη λογική του «μέσου» εκπλήρωσης της προσωπικής μας θέλησης; Η αλήθεια είναι ότι ο ωροσκόπος δεν αποτελεί πλανητική θέση στο χάρτη. Και με τη έννοια αυτή δεν αποτελεί σημείο δέσμευσης ψυχικής ενέργειας ή (κατά τους μαθητές του Jung) σύμπλεγμα. Πώς γίνεται λοιπόν να περιγράφει στοιχεία συμπεριφοράς, από τη στιγμή που πίσω του δεν υπονοείται ύπαρξη αυτόνομης ψυχικής «προσωπικότητας»;

Η αλήθεια πιστεύω είναι ότι ο ωροσκόπος δεν είναι ακριβώς μία ψυχική προσωπικότητα, αλλά κυρίως μία πύλη. Η πύλη αυτή (ο Schulman την ονομάζει πύλη της συνείδησης και θα δούμε τι ακριβώς είναι αυτό, προς το παρόν ας την φανταστούμε σα μία πόρτα) είναι η πύλη μέσα από την οποία περνάνε στην προσωπικότητα μας την ώρα της γέννησης οι ενέργειες όλου του χάρτη. Όλες οι ψυχικές προσωπικότητες (πλανητικές θέσεις δηλαδή) την ώρα του χάρτη εισρέουν μέσα μας μέσα από την πύλη του ωροσκόπου.

Το γεγονός αυτό σηματοδοτεί μία πρωταρχική εγγραφή στο ωροσκόπιο του βρέφους. Γιατί για παράδειγμα αν διανοίγουμε με ένα μηχάνημα μία τάφρο σε ένα χωράφι, την ώρα που πέφτει βροχή, είναι επόμενο ότι μόλις στεγνώσει η βροχή, η τάφρος πλέον είναι σχηματισμένη και θα αποτελεί πλαίσιο ροής κάθε είδους νερού στο εξής από τη βροχή ή την άρδευση. Από τη στιγμή που εγγράφεται δηλαδή μία διαδρομή ενέργειας στο βρέφος, που ως τότε σε επίπεδο προσωπικότητας (ας αφήσουμε προς το παρόν την ψυχή) είναι γράμμα κενό (tabula rasa), το βρέφος στο εξής θα

είναι σε θέση να υποδέχεται τις συμπαντικές ενέργειες (διελεύσεις) μέσα από αυτά τα κανάλια και να τα διοχετεύει στις ψυχικές προσωπικότητες (πλανήτες) του γενέθλιου χάρτη του.

Φυσικά αυτό δε σημαίνει ότι δε θα μπορούσε θεωρητικά να ανοίξει νέα κανάλια ενέργειας, αλλά αυτό δεν είναι κάτι που γίνεται με μία απλή διαδικασία.

Με την έννοια αυτή λοιπόν ο ωροσκόπος αποτελεί την ευκολότερη διαδρομή κυκλοφορίας της συμπαντικής ενέργειας, τις γραμμές του δίσκου του πικάπ ή τα κανάλια κυκλοφορίας του ψυχικού ύδατος μέσα στην προσωπικότητα μας.

Από τα παραπάνω καταλαβαίνουμε ότι ο ωροσκόπος από μόνος του δεν έχει κάποιου είδους ψυχική ενέργεια. Επομένως δεν είναι ακριβώς σωστό αυτό που λέγεται γενικά ότι ο ωροσκόπος δείχνει ποια είναι η ψυχή μας. Βεβαίως εσωτερικοί αστρολόγοι όπως ο Leo ή η Bailey υποδείκνυαν πάντοτε ότι ο μαθητής, αυτός δηλαδή που επηρεάζεται πλέον από την ψυχή του, επικεντρώνεται στον ωροσκόπο του. Από αυτό προκύπτει συχνά η σύγχυση ότι ο ωροσκόπος μας δείχνει και την ψυχή μας. Η σύγχυση αυτή κάνει ακόμη πιο περίπλοκα τα πράγματα για τον αρχάριο σπουδαστή καθώς γίνεται σύγχυση του αιτίου και του μέσου. Αν ο ωροσκόπος είναι το μέσο για την επίτευξη των θελήσεων του Ήλιου όπως είπαμε στην αρχή, πώς γίνεται τώρα να είναι η θέληση της ψυχής; Κι εδώ έχουμε λοιπόν μία σύγχυση που απαιτεί διευκρίνιση.

Όπως είπαμε και πιο πάνω ο ωροσκόπος είναι το μονοπάτι της ελάχιστης προσπάθειας. Ως μονοπάτι τέτοιο όμως εγγράφεται μέσα στα κύτταρα μας (ο Ωροσκόπος σε μία άλλη παραλλαγή αποδίδεται στο σώμα από τους παλιούς αστρολόγους ενώ ο Ήλιος στη συνείδηση κι η Σελήνη στην ψυχή) και είναι καλώς ή κακώς η τελευταία «ταύτιση» που συνειδητοποιεί ο άνθρωπος γιατί είναι η πιο βαθιά κρυμμένη.

Σε όλες τις προσπάθειες «αυτογνωσίας» ο άνθρωπος προσπαθεί να συνειδητοποιήσει τις νοητικές του πλάνες αλλά και τις συναισθηματικές

του ταυτίσεις. Εκείνο όμως που είναι πιο δύσκολο από όλα να συνειδητοποιήσει είναι οι σωματικές του ταυτίσεις. Το γεγονός δηλαδή ότι το ίδιο το σώμα του έχει μάθει να δουλεύει με συγκεκριμένο τρόπο. Έχει ενδιαφέρον να δούμε την εμπειρία που προκύπτει στο ζήτημα αυτό από εσωτεριστικές σχολές όπως του Γκουρτζιέφ που έδιναν μεγάλη σημασία στη συνειδητοποίηση του πώς το ίδιο το σώμα μας έχει δική του προσωπικότητα και έχει μάθει να στέκεται κάπως, να κινείται κάπως και να μην υπακούει όταν του ζητούμε να κινηθεί ή να κάνει κάτι διαφορετικό.

Η αλήθεια είναι λοιπόν ότι η συνειδητοποίηση των σωματικών «μπλοκαρισμάτων», δηλαδή συγκεκριμένων τρόπων που έχουμε μάθει να κινούμαστε, στεκόμαστε και – εν τέλει – ζούμε είναι το τελευταίο συνήθως και το πιο δύσκολο στάδιο «μαθητείας». Και είναι το πιο σημαντικό, γιατί μόνο όταν φτάσουμε τόσο βαθιά στη διαδικασία του αυτοελέγχου αρχίζουμε και αγγίζουμε την ίδια την ενέργεια που κυκλοφορεί μέσα μας.

Αναπνέουμε και αλλάζουμε τη διάθεση μας, εκπνέουμε και ανεβάζουμε την αδρεναλίνη, ανεβάζουμε ή κατεβάζουμε τους καρδιακούς παλμούς και φτάνουμε γενικότερα στο έσχατο σημείο αυτοελέγχου. Με ποιο σκοπό; Κατέχοντας τον έλεγχο της ενέργειας του σώματος μας, να ελέγχουμε τη ροή της συμπαντικής ενέργειας διαμέσου του. Ελέγχοντας τον ωροσκόπο μας, ελέγχουμε το τσι μας, όπως λένε οι Κινέζοι, την αιθερική μας ενέργεια κατά τους εσωτεριστές, και δουλεύουμε απευθείας σε ενεργειακό επίπεδο.

Μόνο εφόσον κατορθώσουμε ένα τέτοιο σημείο αυτοελέγχου έχουμε τη δυνατότητα και να το αναιρέσουμε! Γιατί ποιο είναι το ζητούμενο όταν λένε οι εσωτεριστές ανατολής και δύσης ότι πρέπει να γίνουμε ένα με τη συμπαντική ενέργεια; Όταν οι ανατολικοί Master των ανατολικών πολεμικών τεχνών ζητούν από τους μαθητές τους να «αδειάσουν»; Ζητούμενο είναι η αναίρεση αυτού που μας συνέβη την ώρα που γεννηθήκαμε. Την ώρα εκείνη που δημιουργήθηκαν μέσα μας οι ψυχικές προσωπικότητες (πλανητικές θέσεις) που κυβερνούν την προσωπικότητα

μας και ανοίχθηκαν τα κανάλια μέσα από τα οποία δεχόμαστε και διοχετεύουμε σε αυτές τη συμπαντική ενέργεια, μπήκαμε και σε μία διαδικασία προσκόλλησης. Ακόμα και να θέλαμε πλέον να συλλάβουμε την συμπαντική ενέργεια με άλλο τρόπο δε θα μπορούσαμε. Έχουμε «συνηθίσει» να δουλεύουμε έτσι. Πώς θα «ξεσυνηθίσουμε» τώρα;

Πώς θα επιτύχουμε αυτό που λέει ο Rudhyar ότι τελικό ζητούμενο τελικά είναι να ξεπεράσουμε το γενέθλιο χάρτη μας και η προσωπικότητα μας να λειτουργεί ως τέλειος αγωγός του ηλεκτρισμού όντας κάθε στιγμή αυτό που ορίζουν οι πλανητικές διελεύσεις; Για να το επιτύχουμε αυτό θα πρέπει να φτάσουμε σε τόσο βάθος μέσα μας που να κατανοούμε και να ελέγχουμε ακόμη και τους βιορυθμούς μας. Κι όταν φτάσουμε εκεί, μπορούμε και να τους αναιρέσουμε. Και να ανοίξουμε τα κέντρα ενέργειας του σώματος μας, για να δέχονται ανεμπόδια τη συμπαντική ενέργεια.

Βλέπετε τα κανάλια της άρδευσης χρησιμεύουν στο πότισμα του χωραφιού, αλλά μετά από καιρό, τα θρεπτικά συστατικά αρχίζουν και παραμένουν μόνο δεξιά και αριστερά τους και το υπόλοιπο χωράφι μένει ανεκμετάλλευτο ή το χειρότερο στερεύει. Ο δρόμος που στην αρχή μας βοηθούσε να αναπτυχθούμε στην πορεία γίνεται περιορισμός, γιατί αν θέλουμε να δρομολογήσουμε την ενέργεια κάπως αλλιώς απλά δεν μπορούμε. Κι αυτό είναι ένα απαραίτητο προστάδιο «κάθαρσης» και «εξαγνισμού» ούτως ώστε να είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε ποσότητες ενέργειας πολύ μεγαλύτερες από την ψυχική ενέργεια που κουβαλάμε μέσα μας. Εάν μπούμε στη διαδικασία να δεχτούμε μεγάλες ποσότητες συμπαντικού «ηλεκτρισμού» χωρίς να μπορούμε να είμαστε αρκετά «ανοικτοί» για να αφήσουμε τον ηλεκτρισμό «να περάσει από μέσα μας» και να διοχετευτεί στο περιβάλλον, απλά θα πάθουμε «ηλεκτροπληξία». Η διαδικασία αυτή θα μας οδηγήσει απλά σε ένα ενεργειακό «βραχυκύκλωμα».

Αυτός είναι και ο λόγος λοιπόν που δίνεται τόση σημασία στον ωροσκόπο για όσους θέλουν να αποκαλούν τον εαυτό τους «μαθητή». Αυτός είναι

και ο λόγος που ο ωροσκόπος αποκαλείται πύλη της συνείδησης. Γιατί είναι το σημείο «ελέγχου» της ενέργειας που μπαίνει και βγαίνει από μέσα μας. Ο άνθρωπος που δεν είναι συνειδητοποιημένος νομίζει ότι πηγές ενέργειας είναι οι ψυχικές προσωπικότητες που κουβαλάει μέσα του (πλανητικές θέσεις) ή εκείνες οι αντίστοιχες προσωπικότητες που έχουν οι άλλοι γύρω μας.

Προοδευτικά και καθώς διευρύνεται η αυτογνωσία ο άνθρωπος διαπιστώνει ότι στο σύμπαν υπάρχουν τεράστιες ποσότητες ενέργειας που μπορούν να χρησιμοποιηθούν, όμως για να γίνει αυτό πρέπει το σώμα μας (και η προσωπικότητα μας γενικότερα) να μειώσει την ενεργειακή του αντίσταση. Είναι αδύνατο να ληφθεί αυτή η ενέργεια και να δεσμευτεί από το ίδιο μας το κορμί. Θα είναι σα να θέλουμε να κρατήσουμε μέσα μας εκατομμύρια βολτ ηλεκτρικού ρεύματος. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να τα αφήσουμε να περάσουν από μέσα μας και να φύγουν στη Γη. Αυτό είναι και το ενεργειακό νόημα τελικά όλης της υποτιθέμενης εσωτερικής μαθητείας.

Ο ωροσκόπος ως μάσκα και αυτοματοποιημένη συμπεριφορά

Τι σημαίνει όμως αυτή η «ενεργειακή» ερμηνεία του σημείου του ωροσκόπου; Είναι ο ωροσκόπος απλά το σημείο επαφής με τις ενέργειες του σύμπαντος ή σημαίνει κάτι περισσότερο; Οι περισσότεροι αστρολόγοι θεωρούν ότι ο ωροσκόπος περιγράφει κάτι παραπάνω από το δρόμο που περνάει η συμπαντική ενέργεια από μέσα μας. Περιγράφει μία «μάσκα» ενός ρόλου που υποδυόμαστε στη ζωή μας, ένα σύνολο από αυτοματοποιημένες συμπεριφορές, που όπως περιγράψαμε πιο πάνω λειτουργούν ως «ο ευκολότερος δρόμος» προκειμένου να επιτύχουμε τις επιμέρους επιθυμίες μας.

Την πύλη του ωροσκόπου δε θα τη χρησιμοποιήσει μέσα μας μόνο ο Ήλιος. Θα τη χρησιμοποιήσει κάθε ψυχική προσωπικότητα που ονομάζουμε πλανήτη και μάλιστα - σε ενδεχόμενο ανταγωνισμό με τις

άλλες – θα προσπαθήσει να τη χρησιμοποιήσει σε αποκλειστικότητα. Μέσα από τους αυτοματισμούς μας λοιπόν, κάποιες από τις ψυχικές μας προσωπικότητες θα νιώσουν πιο άνετα να εκφράζονται από τις άλλες. Αν είχαμε ωροσκόπο Δίδυμο για παράδειγμα και Αφροδίτη στο Ζυγό, θα μπορούσε να μας βολέψει πολύ στα ερωτικά μία δεδομένη «τσαχπινιά» που μας προσδίδει ο ωροσκόπος, για να υπερβαίνουμε τις συγκρούσεις, όπως θα ήθελε η Αφροδίτη. Αν είχαμε όμως παράλληλα Σελήνη στους Ιχθύς και νιώθαμε λόγω αυτής την ανάγκη να μείνουμε με τον εαυτό μας η ίδια «τσαχπινιά» του ωροσκόπου θα λειτουργούσε με κεκτημένη ταχύτητα και θα μας έδινε μία τάση να είμαστε με παρέα, παρόλο που τη στιγμή εκείνη η Σελήνη θα προτιμούσε κάτι διαφορετικό.

Η σχέση των επιμέρους ψυχικών προσωπικοτήτων με τον ωροσκόπο θα μπορούσε να υποδεικνύεται μέσω των μεταξύ τους όψεων. Με θετικές όψεις προς τον ωροσκόπο οι αυτοματισμοί που αυτός υποδεικνύει εξυπηρετούν το ζητούμενο του αιτήματος του εκάστοτε πλανήτη. Με αρνητικές όψεις, οι πλανήτες αντιμετωπίζουν δυσκολίες να συμβιβαστούν με την κεκτημένη ταχύτητα του «αμαξιού» που δεν επιταχύνει, ούτε φρενάρει όταν το θέλουμε, αλλά από την άλλη αυτό τους κάνει να είναι σε μεγαλύτερη εγρήγορση κι έτσι από μία άποψη εντείνουν την προσοχή και ξυπνούν τη συνείδηση.

Ο ωροσκόπος ως αυτοματισμός θα μπορούσε να παρομοιαστεί με ένα ηλεκτρικό κύκλωμα που έχει μάθει να ανταποδίδει αντανάκλαστικά εξωτερικά ερεθίσματα. Σχετίζεται έτσι με τις αισθήσεις, αλλά και με το κομμάτι της συμπεριφοράς ή των σχημάτων συμπεριφοράς που αναπτύσσουμε μέσα από το σχήμα «δοκιμή και λάθος». Από ψυχολογικής άποψης θα μπορούσαμε να τον θεωρήσουμε σαν συγγενή με τη διαδικασία της συμπεριφοριστικής μάθησης, των στοιχείων εκείνων της συμπεριφοράς δηλαδή που μαθαίνονται μέσα από μηχανικά σχήματα όπως δράση -> αντίδραση, κίνητρο -> δράση, δράση -> επιβράβευση, δράση -> τιμωρία.

Η μνήμη είναι αυτή που βοηθά τον ωροσκόπο να αποθηκεύσει τις προηγούμενες εμπειρίες του και να δημιουργήσει σχήματα συμπεριφοράς.

Η συμπεριφορά ωστόσο δεν είναι αποτέλεσμα μόνο του συμπεριφοριστικού μηχανισμού μάθησης. Πέρα από τη δοκιμή και το λάθος στη διαμόρφωση της συμπεριφοράς συμβάλλουν και οι επιμέρους πλανήτες, καθένας με τον τρόπο του. Ο Ήλιος ως προσωπική θέληση, ο Ερμής ως γνωστική ικανότητα αλλά και ως γνωστικά σχήματα, η Σελήνη ως περιρρέουσα οικογενειακή και φυλετική ατμόσφαιρα, ως δείγμα προτύπων που ταυτιζόμαστε ασυνείδητα, αλλά και η Αφροδίτη ως δείκτης των προτύπων εκείνων που ταυτιζόμαστε συνειδητά είναι όλοι δείκτες και παράγοντες επίδρασης στην προσωπική μας συμπεριφορά.

Είναι λάθος να θεωρούμε δηλαδή ότι υπάρχει ένας και μοναδικός δείκτης που να δικαιολογεί τη συμπεριφορά μας. Η μοναδικότητα του ωροσκόπου έγκειται απλά στον τρόπο που διαμορφώνει τα δικά του σχήματα. Ο τρόπος αυτός έχει να κάνει όπως είπαμε πιο πάνω με την αλληλεπίδραση με τον έξω κόσμο. Ενώ δηλαδή οι εσωτερικές ψυχικές προσωπικότητες επεξεργάζονται δεδομένα εσωτερικά, ο ωροσκόπος δημιουργεί σχήματα αντίδρασης σε απευθείας αλληλεπίδραση με τον εξωτερικό κόσμο και με αυτή την έννοια τον ταυτίσαμε εδώ με το μηχανισμό μάθησης μέσω του αντικειμενικού βιώματος.

Ωροσκόπος και Μεσουράνημα

Είναι πολύ ενδιαφέρον να δούμε με ποιο μηχανισμό διαμορφώνεται αυτός ο ρόλος που «φοράμε» στην καθημερινότητα μας και πώς σχετίζεται έμμεσα με ένα άλλο σημείο – ενεργειακή πύλη στο γενέθλιο χάρτη μας που είναι το Μεσουράνημα. Το Μεσουράνημα έχει χαρακτηριστεί κι αυτό όπως κι ο Ωροσκόπος με πολλά ονόματα και του έχουν αποδοθεί πολλές σημασίες.

Κατά το Rudhyar είναι η πύλη εξέλιξης από ένα επίπεδο αυτογνωσίας στο επόμενο. Είναι η νέα πιο βελτιωμένη σύνθεση της προσωπικότητας μας. Για την Hammaker από την άλλη είναι το σημείο του ιδανικού Εγώ, το σημείο που το παιδί δηλαδή φαντάζεται πώς θα ήθελε να είναι. Ως τέτοιο σημείο, ωθεί τον άνθρωπο προς την προσωπική του εξέλιξη και θεωρείται το σημείο της μέγιστης προσωπικής του ανάπτυξης. Υπό την έννοια αυτή ταυτίζεται με την καριέρα και την κοινωνική καταξίωση.

Σημαντικό ωστόσο είναι να κατανοήσουμε ότι το Μεσουράνημα υποδηλώνει τη βέλτιστη εξέλιξη όπως την αντιλαμβάνεται το Εγώ. Κατά την ψυχολογία του Jung μετά το Εγώ υπάρχει και κάτι περισσότερο, υπάρχει ο Εαυτός. Ο Εαυτός είναι εκείνη η ψυχολογική κατάσταση που αποδεχόμαστε όλες τις πλευρές του εαυτού μας και μάλιστα ως μέρος μίας συνολικότερης δημιουργίας, χωρίς να επιθυμούμε να απωθήσουμε πλευρές μας που θεωρούμε «κακές». Έτσι στην κατάσταση του Εαυτού έχουμε ψυχολογική ενότητα κι όχι διαίρεση μεταξύ πλευρών που μας αρέσουν και άλλων που δε μας αρέσουν.

Για κάποιους που βλέπουν τα πράγματα πιο μεταφυσικά η κατάσταση του Εαυτού μπορεί να είναι αυτή που αποδεχόμαστε ότι ο Θεός (ή η Φύση) μας έκανε να είμαστε έτσι όπως είμαστε και αυτό είναι κάτι που δεν πρέπει να το παλεύουμε, αλλά να το αποδεχτούμε. Η κατάσταση του Εαυτού λοιπόν είναι μία κατάσταση αποδοχής του Είμαι όπως αυτό είναι και παράλληλα αποδοχής των άλλων όπως αυτοί είναι, όλοι μέρος μίας ευρύτερης ενότητας, της Δημιουργίας, χωρίς να υπάρχει ανάγκη Να Γίνουμε είτε εμείς είτε Οι Άλλοι κάτι άλλο από αυτό που είναι.

Από ενεργειακής, εσωτεριστικής πλευράς ο Εαυτός αντιστοιχεί στην κατάσταση εκείνη που δεχόμαστε να περνούν από μέσα μας όλες οι συμπαντικές ενέργειες χωρίς να τις μπλοκάρουμε. Μία κατάσταση ελεύθερης ροής, όπου γινόμαστε ένα με το Σύμπαν. Μία κατάσταση που λειτουργούμε μαζί με τους άλλους ως μέρος του Όλου και που μας θυμίζει περισσότερο τον Ωροσκόπο ή τουλάχιστον ένα τέτοιο Ωροσκόπο που να

έχουμε μάθει να τον χρησιμοποιούμε συνειδητά, ανοιγόμενοι προς το Σύμπαν.

Αντίθετα το Μεσουράνημα είναι το τι μπορούμε να πετύχουμε μόνοι μας χωρίς τη βοήθεια του Σύμπαντος. Αυτό που μπορούμε να «δηλώσουμε» προς τους άλλους ή και το Σύμπαν ότι έχουμε καταφέρει και που μας ξεχωρίζει ατομικά από όλους τους άλλους. Είναι το καλύτερο δυνατό που μπορούμε να πετύχουμε ατομικά, χωρίς Ένωση, βασιζόμενοι αποκλειστικά στο Εγώ, αλλά σε ένα Εγώ που έχουμε καταφέρει και το έχουμε φτάσει στο βέλτιστο σημείο του.

Καμπαλλιστικά ο Ωροσκόπος αντιστοιχείται στον Πατέρα και το Μεσουράνημα στον Υιό κι αυτό έχει ένα βαθύ συμβολισμό, καθώς ο Υιός κουβαλάει μέσα του την επιθυμία να τα κάνει όλα εκείνος καλύτερα από τον Πατέρα ή στο τέλος να αντικαταστήσει τον Πατέρα. Πολλοί μύθοι από την αρχαιότητα όπως ο μύθος του Όσιρι ή αυτός του Δία και του Κρόνου δείχνουν πώς ο Υιός επιθυμεί κατά βάθος να ανατρέψει τον Πατέρα. Έτσι ο Υιός γίνεται μία δύναμη ανατροπής, μία δύναμη αμφισβήτησης, μία δύναμη Εγωισμού. Μία δύναμη που φαίνεται πάντως στο τέλος να υπερνικά γιατί φέρνει το Νέο και το Καινούριο και το περισσότερο Εξελιγμένο.

Αυτό το περισσότερο εξελιγμένο πολλές σχολές το αναγνωρίζουν σαν το ιδανικό Εγώ ή σαν αυτό που λέμε Ανώτερο Εαυτό. Ο Ανώτερος Εαυτός που συζητάμε εδώ όμως είναι κάτι άλλο από την Ένωση με το Πνεύμα που αναφέρουν οι Εσωτεριστές ή την χριστιανική Ένωση με το Θεό. Μία τέτοια Ένωση θα ταίριαζε περισσότερο σε μία συνειδητή βίωση του Ωροσκόπου μέσα από την οποία θα ενωνόμαστε με το Σύμπαν.

Ο Ανώτερος Εαυτός που υπονοείται εδώ είναι το ανώτερο σημείο που μπορούμε να φτάσουμε βασισμένοι στην επέκταση του Εγώ μας. Αν η συμπαντική ενέργεια χρησιμοποιεί τον Ωροσκόπο ως πύλη για να εγγράψει το σώμα από πάνω προς τα κάτω, η Εγωική πλευρά χρησιμοποιεί το Μεσουράνημα για να επιχειρήσει ως άλλος Υιός ή Ώρος

μία από κάτω προς τα πάνω επικοινωνία με τον (ή αντικατάσταση του) Πατέρα.

Υπό την έννοια αυτή είναι δύναμη ανατρεπτική, δύναμη αμφισβήτησης και εν τέλει υπό μία έννοια «σατανική» (εξ' ου και η σύνδεση του Κρόνου με το Σατανά στις παλιότερες διδασκαλίες, αν και παρακάτω θα δούμε το Σατανά και σε μία άλλη μορφή από αυτή που έχουμε γνωρίσει). Είναι ενδιαφέρον ίσως να ξαναδούμε στο σημείο αυτό το ζώδιο του Αιγόκερω και να ξανασκεφτούμε την απόλυτη σύνδεση του με τη Συντήρηση και την Παράδοση. Όπως λέει κι ο καθηγητής και συνάδελφος αστρολόγος Κος Χρήστος Παίζης για τον Αιγόκερω, το ζώδιο αυτό έχει δύο πρόσωπα όπως έχει κι ο Ιανός.

Η διαφοροποίηση που κάναμε παραπάνω για την πορεία της ενέργειας από κάτω προς τα πάνω όταν ενεργοποιείται το Μεσουράνημα είναι πολύ σημαντική γιατί όπως θα δούμε πιο κάτω αυτό που για το Εγώ είναι Εξέλιξη για την κατερχόμενη Συνείδηση μπορεί στην αρχή τουλάχιστον να είναι Περιορισμός.

Στο τελικό στάδιο εξέλιξης του ανθρώπου η κίνηση πρέπει να λειτουργεί και προς τις δύο κατευθύνσεις. Κι αυτό γιατί μόνο έτσι συνεχίζει και κυλάει ο τροχός της ζωής. Θα δούμε παρακάτω με περισσότερες λεπτομέρειες που στηρίζεται και αυτός ο ισχυρισμός.

Αν λοιπόν το Μεσουράνημα είναι το σημείο της βέλτιστης εκδήλωσης του Εγώ, είναι και το σημείο της μέγιστης εξωστρέφειας και γι' αυτό το Μεσουράνημα θεωρείται και το σημείο της μέγιστης εκδήλωσης, το σημείο δηλαδή που είμαστε τελείως εκτός από τον εαυτό μας και στραμμένοι προς τον έξω κόσμο και στην ύλη. Αντίθετα στον Ωροσκόπο βρισκόμαστε στο σημείο της ισορροπίας και βλέπουμε με το ένα μάτι τον κόσμο της εκδήλωσης πάνω από τον ορίζοντα και με το άλλο μάτι τον εσωτερικό μας κόσμο κάτω από αυτόν.

Ωροσκόπος και Ναδίρ

Αν θα θέλαμε μάλιστα να βρούμε ποιο είναι το αντίθετο της μέγιστης εκδήλωσης, θα μπορούσαμε να ανατρέξουμε στο Ναδίρ. Το Ναδίρ είναι αντίθετα από το Μεσουράνημα το απόλυτο Μέσα, εκείνο το σημείο δηλαδή που δε θα θέλαμε (το Εγώ δε θα ήθελε δηλαδή) με τίποτα να εξωτερικεύσει. Ωστόσο, αν κάποιος στέκεται στον Ωροσκόπο και θέλει να ανακαλύψει τον εαυτό του, θα πρέπει πέρα από το «να κάνει» πράγματα στη ζωή του και «να αποδεχτεί» αυτά που έχουν γίνει «πριν από αυτόν».

Θα πρέπει να συμφιλιωθεί με αυτό που είναι ως αποτέλεσμα ενεργειών που έχουν κάνει άλλοι γι' αυτόν στο παρελθόν. Να αποδεχτεί γονείς, εκπαίδευση και πράγματα που τον έχουν επηρεάσει και είναι μέρος του εαυτού του. Έτσι θα έχει κλειστά πίσω του τα μέτωπα για να μπορέσει να κάνει πράγματα στη ζωή του. Χωρίς υγιή βάση στον τέταρτο οίκο, είναι δύσκολη η εξέλιξη του Εγώ. Αν δεν ξέρω ποιος είμαι, πώς θα καταλάβω τι θέλω να γίνω; Αν δεν ξέρω από πού έρχομαι πώς θα ξέρω πού θέλω να πάω;

Η πολικότητα Ναδίρ – Μεσουρανήματος είναι ο πιο σημαντικός άξονας εκδήλωσης στο ωροσκόπιο των περισσότερων ανθρώπων και παίζει το πιο σημαντικό ρόλο - στην αρχή τουλάχιστον και όσο ο άνθρωπος λειτουργεί μόνο με το Εγώ – για την έναρξη της διαδικασίας της αυτογνωσίας. Επειδή όμως η ζωή και η συνείδηση σύμφωνα με τους εσωτεριστές λειτουργούν σε διαφορετικά επίπεδα ο άξονας του ωροσκόπου – κατερχόμενου είναι κάθετος στον άξονα Ναδίρ – Μεσουρανήματος.

Από τους δύο αυτούς κάθετους άξονες το μεγαλύτερο κομμάτι της ζωής μας το περνάμε αγωνιζόμενοι στον άξονα Ναδίρ – Μεσουρανήματος, παλεύοντας μεταξύ του ιδανικού Εγώ και αυτών που θέλουμε να κρύψουμε από τους άλλους, αρνούμενοι το εσωτερικό κέντρο μας και ταυτιζόμενοι με το έξω, επενδύοντας στην κοινωνική αναγνώριση αντί να έχουμε από μόνοι μας επίγνωση της προσωπικής μας αξίας.

Σε όλο αυτό το διάστημα ο Ωροσκόπος λειτουργεί όπως έχουμε περιγράψει παραπάνω από την αρχή του κεφαλαίου. Ως ένας μηχανισμός αλληλεπίδρασης με τον Έξω Κόσμο και παραγωγής αυτοματοποιημένης συμπεριφοράς. Ο μηχανισμός αυτός λειτουργεί παράλληλα με το μηχανισμό Εγώ – Ναδίρ και παράγει συμπεριφορά, αλλά λειτουργεί μηχανικά, καθώς εμείς δεν έχουμε επικεντρώσει την προσοχή μας πάνω σε αυτόν και την επικεντρώνουμε όλη πάνω στον άξονα του Μεσουρανήματος. Δεν έχουμε επίγνωση δηλαδή της διαδικασίας, δεν έχουμε συνείδηση της.

Γι' αυτό και ο Ωροσκόπος ως τώρα θεωρείται ως μηχανισμός παραγωγής αυτοματοποιημένης συμπεριφοράς. Από τη στιγμή όμως που θα στρέψουμε τη συνείδηση μας στον Ωροσκόπο, ο Ωροσκόπος γίνεται κάτι άλλο. Γίνεται ο δρόμος που μας έχει δοθεί από το Σύμπαν για να επικοινωνούμε μαζί του, αλλά και με τους άλλους ανθρώπους γύρω μας.

Μέσω της εγγραφής την ώρα της γέννησης μας, έχουμε χαραχθεί μοναδικά και μπορούμε ή να δούμε αυτή την χάραξη ως ασφυκτικό πλαίσιο από το οποίο πρέπει να ξεφύγουμε ή σαν ένα άλλο εαυτό που κάνει του κεφαλιού του και δε μας ακούει ή να την αποδεχτούμε ως ένα δώρο από το Σύμπαν και να το πάρουμε απόφαση ότι έτσι συμβαίνει να λειτουργούμε και να αρχίσουμε να συμπαθούμε τον τρόπο που ανταποκρινόμαστε στους άλλους.

Με την αποδοχή και την πτώση των αντιστάσεων, ο Ωροσκόπος γίνεται πιο ανοικτός και μπορεί να δεχθεί καλύτερα τις ενέργειες του Σύμπαντος. Παράλληλα καθώς οι άμυνες του Εγώ προοδευτικά εκλείπουν, η παλινδρόμηση μεταξύ επιτυχίας και αποτυχίας, ύλης και παρελθόντος, Μεσουρανήματος και Ναδίρ μειώνεται και προοδευτικά μαθαίνουμε να ισορροπούμε πάνω στον άξονα του Ωροσκόπου.

Αυτός ο τρόπος είναι το «Θέλημα του Θεού», η «Οδός» που θα ήθελε να ακολουθήσουμε. Και είναι στο λεγόμενο «στάδιο του μαθητή», όταν αρχίζουμε και εξετάζουμε τα σχήματα της συμπεριφοράς μας, όταν

αρχίζουμε και σκαλίζουμε τις σωματικοποιημένες μνήμες μας και πειραματιζόμαστε ενεργειακά με το σώμα που αρχίζει και ξυπνάει και αυτή η άλλου τύπου συνείδηση, η συνείδηση του οριζόντιου άξονα του Ωροσκοπίου.

Η συνείδηση αυτή είναι η συνείδηση της Ένωσης μας με το Σύμπαν, των μηχανισμών που λαμβάνουμε ενέργεια και τη διοχετεύουμε. Εκεί, είναι που αποκτούμε επίγνωση και του Άλλου ως τελικού αποδέκτη της ενέργειας που παίρνουμε από το Σύμπαν.

Ως τότε ο Άλλος - όπως υποδηλώνεται από την ακμή του κατερχόμενου - έρχεται απλά σε αντιπαραβολή με αυτό που είμαστε εμείς και συμβολίζει έναν μονοπάτι αντίθετο από αυτό που έχουμε επιλέξει εμείς ένα μονοπάτι που ενδεχομένως δε θα μπορέσουμε να πάρουμε ποτέ. Μάλιστα, επειδή η συνείδηση μας δεν είναι επικεντρωμένη στον οριζόντιο άξονα, όπως ο Άλλος προσπαθεί να επικοινωνήσει μαζί μας, μας δημιουργεί μία ενόχληση, εμφανίζεται ως Εχθρός.

Έτσι αυτόν τον Άλλο - όσο δεν είμαστε σε θέση να με κάποιο τρόπο να απλώσουμε το χέρι και να του μεταφέρουμε την ενέργεια που παίρνουμε από το Σύμπαν - μαθαίνουμε να τον μισούμε. Ο Ron Hubbard, ιδρυτής της Σαηντολογίας λέει ότι αν δεν μπορούμε να επικοινωνήσουμε με τον Άλλο, δεν μπορούμε να έχουμε και Στοργή.

Επειδή όμως η Επίγνωση μέσα μας θέλει να επικοινωνήσει (παρόλο που εμείς δεν έχουμε στραμμένη την προσοχή μας επάνω της για να το ξέρουμε) πλάθει ένα φαξίμιλι (μία σκεπτομορφή θα λέγαμε εμείς) και επικοινωνεί με αυτήν. Αυτός είναι στην πραγματικότητα κι ο μηχανισμός της προβολής, καθώς μέσω αυτής δεν επικοινωνούμε πραγματικά με τον Άλλο, αλλά με ένα σχήμα γι' αυτόν που έχουμε φτιάξει μέσα μας. Και η συνείδηση μας παύει να είναι αντικειμενική και γίνεται υποκειμενική. Και βέβαια στο τέλος μη μπορώντας τελικά να βρούμε ένα πραγματικό Άλλο για να επικοινωνήσουμε, μένουμε με τη συνεχή αναζήτηση του ανθρώπου που θα μας συμπληρώσει.

Ο 7^{ος} οίκος κατ' αυτό τον τρόπο δείχνει αρχικά αυτό που ο ωροσκόπος δεν μπορεί να κατακτήσει και μέσω της αντιδιαστολής του με τον Εαυτό μας ωθεί σε διαχωρισμό του Εαυτού από τον Άλλο και τελικά σε επίγνωση του τι είναι ο Εαυτός. Έτσι η εμφάνιση των Φανερών Εχθρών, που αντιστοιχούν στον 7^ο οίκο είναι χρήσιμη, γιατί μας αναγκάζει να στρέψουμε την προσοχή μας στον άξονα του Ωροσκόπου.

Με την ενεργοποίηση του οριζώντιου άξονα της συνείδησης η πορεία της ζωής μας διαφοροποιείται κι αρχίζουμε να λειτουργούμε παράλληλα τόσο στο επίπεδο της εκδήλωσης (Ναδίρ – Μεσουράνημα) όσο και στο επίπεδο της Συνείδησης. Μαθαίνουμε να αφήνουμε την ενέργεια του Σύμπαντος να περνά από μέσα μας και να μεταδίδεται προς τον άλλο και ο έβδομος οίκος γίνεται ο σύντροφος μας. Τότε η επικοινωνία ωθεί στην ένωση και τη στοργή. Και η στοργή στη συμβίωση. Έτσι ο έβδομος οίκος γίνεται το συμπληρωματικό μας.

Συνοψίζοντας τα παραπάνω θα λέγαμε πως ο κάθετος άξονας του ωροσκοπίου περιέχει αυτό που ονομάζουμε Εκδήλωση ή Ζωή και εκπροσωπεί τη δράση της προσωπικότητας και την προσπάθεια της να φτάσει από κάτω προς τα πάνω, ενώ ο οριζόντιος άξονας περιέχει αυτό που ονομάζουμε Συνείδηση (του Εαυτού) ή της Συμπαντικής ή Φυσικής ή Θείας ενέργειας καθώς αυτή εισέρχεται από έξω ή - αν τη θεωρήσουμε πνευματική - κατέρχεται από το Σύμπαν.

Η ενέργεια αυτή ρέει μέσα μας μέσα από τον Ωροσκόπο και μέσω ημών προσπαθεί να επικοινωνήσει με τον Άλλο και να οδηγήσει στην Ένωση με αυτόν.

Ο μηχανισμός της Συνείδησης και της Ζωής

Έχοντας αντιστοιχίσει τον Ωροσκόπο στη Συνείδηση και το Μεσουράνημα στη Ζωή, απομένει τώρα να κατανοήσουμε το μηχανισμό αλληλεπίδρασης των δύο, ο οποίος δυστυχώς για μας δεν είναι τόσο απλός όσο νομίζουμε. Ζωή και Συνείδηση για τους εσωτεριστές λειτουργούν σε κάθετα μεταξύ

τους επίπεδα και η επιλογή του συμβολισμού του σταυρού δεν είναι τυχαία. Έχει επιλεγεί γιατί όντως η αλληλεπίδραση έχει μία τέτοια συμβολική μορφή.

Όπως όταν πετάξουμε ένα πετραδάκι σε μία λίμνη, προκαλούμε κυματισμούς κάθετους προς την κίνηση της πέτρας, έτσι και η συνείδηση, όταν κινείται και «δρα» προκαλεί έμμεσα αποτελέσματα (side effects) στην ύλη και τη ζωή και όχι άμεσα όπως νομίζουμε. Αλλά, ταυτόχρονα ισχύει και το αντίθετο. Τα αποτελέσματα της ζωής μας δημιουργούν κι αυτά αλλαγές σε επίπεδο συνείδησης, αλλαγές που δε σχετίζονται πάντα απευθείας με το θέμα.

Ο μηχανισμός της κάθετης αλληλεπίδρασης είναι ένα πολύ σημαντικό σημείο για την κατανόηση του τρόπου που αλληλοεπηρεάζονται συνείδηση και ζωή. Είναι πολύ σημαντικός γιατί μας εξηγεί γιατί οι πράξεις μας προκαλούν π.χ. τη ζήλεια και το φθόνο ανθρώπων που δεν περιμέναμε, γιατί τα γεγονότα όταν ξεκινούμε να κάνουμε κάτι από ένα σημείο και μετά δείχνουν να παίρνουν δική τους ζωή και να γίνονται ανεξέλεγκτα.

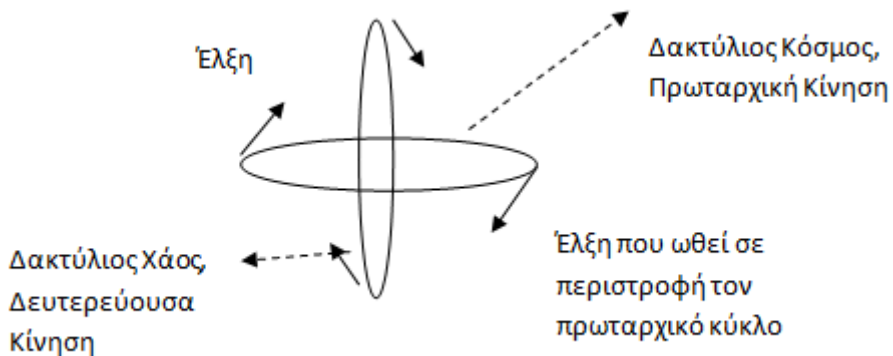
Ο μηχανισμός της κάθετης επίδρασης είναι και ο λόγος που δεν μπορούμε να εξηγήσουμε την επίδραση της συνείδησης πάνω στην ύλη (ή το αντίστροφο) με τους νόμους της φυσικής. Είναι κατά την προσωπική μου άποψη και ο λόγος που επιλέγουμε ως εξήγηση για την ύπαρξη της αστρολογικής επίδρασης το φαινόμενο του συγχρονισμού.

Η Dion Fortune στο βιβλίο της Κοσμικό Δόγμα γράφει για την αρχή του κόσμου.

«Η πρώτη εκδήλωση είναι ένα ρεύμα στο διάστημα» ... «Όταν το διάστημα κινείται, λειτουργούν δύο δυνάμεις: α) Η δύναμη που προκαλεί την κίνηση του»... «και β) η δύναμη η οποία μέχρι τώρα το προκαλούσε να μην κινείται. ... Επομένως η κίνηση αναχαιτίζεται ελαφρά. Γι' αυτό δεν υπάρχει τίποτα αντίστοιχο της ευθείας γραμμής στον Κόσμο. Όλη η κίνηση, λοιπόν, έχει στην προβολή της μία ελαφριά καμπύλη. Επομένως προοδευτικά

επιστρέφει στο σημείο από όπου ξεκίνησε και σχηματίζει ένα περιδινιζόμενο δακτύλιο». «Η περιδίνηση στο ένα επίπεδο συνεχίζεται μέχρις ότου οι τάσεις που παράγει προκαλούν μία νέα κίνηση και τότε σχηματίζεται ένα νέο ρεύμα στο διάστημα, σε **ορθή γωνία** προς το πρώτο».

«Για αμέτρητους αιώνες τα δύο αυτά επίπεδα περιδινίζονται σε ορθή γωνία το ένα προς το άλλο» ... «Όταν το μεγαλύτερο έχει αποκτήσει την ίδια ταχύτητα με το μικρότερο και αρχαιότερο αρχίζει να έλκει μία ορισμένη όψη του, με συνέπεια ο αρχαιότερος κύκλος (στυμ: Πατέρας) να έλκεται από το νεότερο (στυμ:Υιός).»... «Αυτοί οι κύκλοι έλκουν και απωθούν αμοιβαία ο ένας τον άλλο» ... «μπορείτε να φανταστείτε την επάνω επιφάνεια του ... πρώτου κύκλου να ανυψώνεται προς τη συμπληρωματική της όψη στο δεύτερο κύκλο, ενώ η κάτω επιφάνεια... πιέζει προς τα κάτω. Έτσι έχετε μία δεύτερη κίνηση που μεταδίνεται στον περιδινιζόμενο δίσκο.»

«Όταν αυτή η δευτερεύουσα κίνηση έχει συμπληρώσει τον πρώτο της γύρο κι έχει εγκαθιδρύσει τη σταθερή της περιστροφή, ο νέος Κόσμος έρχεται σε ύπαρξη». «Η δευτερεύουσα περιδίνηση της πρώτης περιφέρειας είναι ο Αδιαπέραστος Δακτύλιος»... «είναι ο κυματοθραύστης που φράζει την ώθηση της δύναμης του Κόσμου, είναι εκείνο που αντιστέκεται, που από μόνο του καθιστά δυνατή την επίτευξη της ορμής,

και μπορείτε να το ονομάσετε Δακτύλιο – Χάος (το Πρωταρχικό Κακό).» ... «Η έλξη του Δακτύλιου – Χάος έθεσε το Δακτύλιο –Κόσμο στη δεύτερη κίνηση του»... «Επομένως κατά βάση, εκείνο που προσφέρει στον Κόσμο τη δυνατότητα να υπάρχει είναι το Πρωταρχικό Κακό». ...

« Το Κακό με αυτή την έννοια είναι μόνο η αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα στα δύο ρεύματα, που σχηματίζουν μεταξύ τους ορθή γωνία»... « το Κακό εκπροσωπεί τον περιορισμό, δηλαδή το στοιχείο του πεπερασμένου και επομένως συγκεντρώνει.»... « Όταν η θέση αυτή αντιστρέφεται οπότε γίνεται μία απόπειρα να λειτουργήσουν ενεργητικά οι δυνάμεις του Δακτυλίου – Χάους, τότε το κακό εμφανίζεται με την κοινή έννοια του όρου.»

Οι παραπάνω αναφορές περιέχουν μέσα τους τόσες αλήθειες που θα χρειαζόνταν ίσως αρκετά βιβλία για να τις αναλύσει κανείς. Τι να πρωτοξετάσει κανείς; Το αρχικό σχήμα δράσης – αντίδρασης, που μετατρέπει την όποια πρωταρχική μας κίνηση από ευθεία σε περιστροφή; Την επεξήγηση ότι όταν η περιστροφή αυτή ως σχήμα συμπεριφοράς εγκαθιδρυθεί σταθερά και επαναληφθεί επαρκώς, δρα ως ποσοτική συσσώρευση που δημιουργεί ένα νέο ποιοτικό αποτέλεσμα (ως τέτοιο εννοείται εδώ η κάθετη κίνηση);

Ή το γεγονός ότι κάθε εγκαθιδρυμένο σχήμα κυκλικής κίνησης περιέχει και το σπόρο της καταστροφής του μέσω της έλξης του Δακτύλιου Χάους που η ίδια έχει δημιουργήσει; Θυμίζει ίσως η τελευταία θέση την άποψη του διαλεκτικού υλισμού ότι το περιθώριο που δημιουργείται κάθε φορά στην κοινωνία από τις συνθήκες παραγωγής ενός συστήματος είναι και αυτό που το ανατρέπει, κι όχι οι άμεσα εμπλεκόμενες ανταγωνιστικές τάξεις, που μέσω της αντίθεσης τους το συντηρούν, η φαινομενική αντίθεση ΔΕΝ είναι η αντίθεση που θα ανατρέψει το σύστημα, αλλά είναι «τα απόνερα του συστήματος» που θα το επιδιώξουν.

Το σίγουρο είναι ότι οι απόψεις αυτές μας δείχνουν ότι το επόμενο βήμα για να δημιουργηθεί ένας Κόσμος - μετά το γνωστό σχήμα δράσης –

αντίδρασης, που δημιουργεί την αρχική Κίνηση - είναι η δημιουργία μίας δευτερεύουσας κίνησης. Η δευτερεύουσα κίνηση που δημιουργείται στο περιβάλλον από την έναρξη της αρχικής διαμάχης λειτουργεί σε **ορθή γωνία** σε σχέση με την αρχική κίνηση και στόχος της είναι ο Περιορισμός της αρχικής κίνησης.

Με την έννοια αυτή ενέχει τη θέση Κακού αλλά παράλληλα είναι και αυτό που μετατρέπει το Δύο σε Τέσσερα, ώστε στη συνέχεια το περιστρεφόμενο Τέσσερα να δημιουργήσει ένα Κόσμο. Αυτός είναι και ο βαθύτερος συμβολισμός του περιστρεφόμενου Τροχού της Ζωής ή ακόμα και της – ταλαιπωρημένης κατά τα άλλα από τους Ναζιστές – Σβάστικας (που δεν είναι παρά ένας περιστρεφόμενος σταυρός, που συμβολίζει τη «γυροσκοπική» κίνηση του κόσμου).

Όσο κι αν μας φαίνεται παράξενο για να σχηματιστεί η ζωή δεν αρκεί η πρωταρχική Διαμάχη (δράση – αντίδραση), αλλά χρειάζεται και η προσπάθεια περιορισμού της. Η Ζωή είναι αποτέλεσμα και των δύο κι όχι μόνο της Αρχικής Κίνησης. Η Αρχική Κίνηση είναι υπεύθυνη μόνο για τη διαιώνιση της ύπαρξης του Αιτίου, όχι όμως και του Αποτελέσματος.

Για το λόγο αυτό ως άξονα της Ζωής ή της Εκδήλωσης στο Ωροσκόπιο υιοθετούμε τον άξονα του περιορισμού κι όχι τον άξονα της πρωταρχικής Κίνησης όπως θα υπέθετε αρχικά κανείς. Κι αυτό αν και φαίνεται αντιφατικό σε σχέση με όσα είπαμε (ότι π.χ. το Μεσουράνημα είναι το σημείο της μέγιστης εκδήλωσης) στην πραγματικότητα δεν είναι γιατί η πρωταρχική Κίνηση δε δημιουργεί ζωή με την αριστοτελική έννοια καθώς δε δίνει Μορφή.

Δημιουργεί μόνο «εν δυνάμει» ζωή κι αυτό δίνει ίσως και μία άλλη διάσταση στην έννοια της σποράς που έχουμε μάθει να συνδέουμε με το ζώδιο του Κριού, καθώς ο σπόρος (πνευματικός ή υλικός) αντικατοπτρίζει τη γέννηση ενός πλήθους δυνατών πιθανοτήτων κι όχι τη γέννηση της τελικής μορφής. Στο χώρο της ύλης για παράδειγμα ο σπόρος του φυτού περιέχει μέσα του ένα πλήθος από δυνατότητες κι όχι την τελική μορφή

του φυτού. Κάτι αντίστοιχο ισχύει και με το ανθρώπινο DNA (κάπως έτσι θα μπορούσε να ιδωθεί και η αρχική εγχάραξη του ωροσκόπου που είδαμε στην αρχή του κεφαλαίου).

Ο άξονας του Ωροσκόπου λοιπόν ως άξονας της Συνείδησης είναι η πρωταρχική μας κίνηση, το ξεκίνημα της δημιουργίας πιθανοτήτων, η έναρξη της προσπάθειας για τη δημιουργία ζωής. Αλλά η ζωή αυτή θα αποκτήσει συμβολικά μορφή μετά από εννιά μήνες (δηλαδή εννιά ζώδια ή οίκους) και θα έρθει σε εκδήλωση στο Μεσουράνημα, πράγμα που δίνει και μία άλλη εξήγηση στο γιατί το Μεσουράνημα θεωρείται από την μεσαιωνική αστρολογία ως εκπρόσωπος της μητέρας (αργότερα στην αστική κοινωνία τον ίδιο ρόλο της δημιουργίας «μορφών» βρέθηκε να εκπροσωπεί κι ο πατέρας βέβαια μέσω της κοινωνικής δράσης του και σε αντιπαράβολή με την αποτραβηγμένη στο σπίτι μητέρα).

Η έννοια της Μορφής είναι αντίθετα συνυφασμένη με τον άξονα του Μεσουρανήματος. Ο άξονας αυτός μας περιορίζει στα καθημερινά αλλά μας αναγκάζει να δώσουμε στα πράγματα «σχήμα». Υπό την έννοια αυτή συνδέεται με τον Κρόνο, που είναι και κυβερνήτης του Μεσουρανήματος, και ο οποίος μας δείχνει τις δύο πλευρές του «Κακού». Καταρχήν ως εκπρόσωπος της 3^{ης} ακτίνας αλλά και ως εκπρόσωπος της 3^{ης} σφαίρας στο Καμπαλλιστικό Δέντρο της Ζωής αντιπροσωπεύει την οργάνωση της ζωής και με αυτή την έννοια είναι αυτός που δίνει τον παράγοντα «σχήμα» για να διαμορφωθεί η ζωή. Από την άλλη συνδέεται παραδοσιακά και με το Σατανά, αυτόν δηλαδή που, ενώ ξεκίνησε ως σύμβουλος του Θεού, υπεύθυνος να αξιολογεί την πρόοδο των ανθρώπων (έτσι εμφανίζεται στην αρχή στην Παλαιά Διαθήκη) στη συνέχεια πίστεψε ότι δε χρειάζεται το Θεό και μπορεί να κυβερνήσει μόνος του. Συμβολικά αυτό θα μπορούσε να παραλληλιστεί με πολλές εικόνες:

- ως αποκοπή του κόσμου από το Θεό (από τη σφαίρα του Μπίνα και κάτω αρχίζει ο χώρος της εκδήλωσης, κι εδώ υποδηλώνεται μία φραγή ενεργειακής ροής μεταξύ της εκδήλωσης και του θείου).

- ως απόφαση του Σατανά ότι προτιμά να είναι κύριος των επί της Γης αφήνοντας τον Ουρανό στο Θεό.
- κ.ά.

Αστρολογικά ωστόσο η απόφαση αυτή θα μπορούσε να αντιστοιχηθεί και στη ως δυσκολία κατανόησης από μέρους του Κρόνου ότι η αλλαγή είναι μέρος της ζωής και η επιθυμία του να ξεφύγει από το ρόλο του «να ορίζει τις συνέπειες» και να μπει στο ρόλο του «να ορίζει τις αιτίες».

Ο ρόλος του Κρόνου (που θα μπορούσαμε να τον αντιστοιχίσουμε στο ρόλο του προϊσταμένου) θα πρέπει να είναι πάντα «αμυντικός», οργανωτικός και να αρκείται στον έλεγχο και τη σωστή εφαρμογή των ιδεών, των πρωτοβουλιών και των δράσεων της ομάδας ή να δρομολογεί τις κατευθύνσεις της διοίκησης. Όχι να απονεκρώνει την ομάδα από ζωή ή να φράζει το πέρασμα της πληροφορίας από πάνω προς τα κάτω και αντιστρόφως. Στη λειτουργία ενός κακού προϊσταμένου βλέπουμε και την κακή λειτουργία του Κρόνου.

Αν και στην αστρολογία ο Κρόνος θεωρείται αρσενικός πλανήτης, στο Δέντρο της Ζωής κυβερνά τη θηλυκή στήλη. Η θηλυκή στήλη είναι η στήλη της Δύναμης γιατί περιορίζει, ενώ η αρσενική ονομάζεται στήλη του Ελέους και είναι αρσενική, επειδή επεκτείνει.

Αυτή η αλληλεπίδραση απεικονίζεται και συμβολικά με την αντιπαράθεση του Κρόνου με το Δία που κατά τον Leo εμπλέκεται στην ενεργειακή υπόσταση (αύρα) του Ωροσκόπου και μας βοηθά να κατανοήσουμε ακόμα καλύτερα το συμβολισμό της αντίθεσης Επέκταση / Κίνηση – Αντίθεση / Περιορισμός που σχηματίζει τον υλικό κόσμο που βλέπουμε γύρω μας.

Συμπεράσματα - Ανακεφαλαίωση

Ο σταυρός του Ωροσκοπίου λοιπόν είναι ένα σύμβολο με μεγάλο βάθος και μπορεί κανείς να διαλογίζεται επ' άπειρον πάνω σε αυτόν και να ανακαλύπτει νεότερους συμβολισμούς. Μέσα από αυτόν μπορούμε να

αρχίσουμε να κατανοούμε κάτι περισσότερο από την αρχική εικόνα του Ωροσκόπου ως αποτυπώματος της συμπαντικής ενέργειας στο σώμα μας. Τον κατανοούμε ως μέρος μίας αρχικής αντίθεσης Κίνησης – Περιορισμού ή Ωροσκόπου – Μεσουρανήματος. Μέσα από αυτή την αρχική αντίθεση τίθεται σε κίνηση ο μηχανισμός χτισίματος ενός σχήματος συμπεριφοράς μέσα από μία διαδικασία που έχουμε μάθει να αναγνωρίζουμε ως σύστημα των οίκων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο: ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΟΙΚΩΝ

Το σύστημα των οίκων θα μπορούσε καταρχήν να μην αντιπροσωπεύει τίποτα παραπάνω από μία συμβολική διαίρεση - σε δώδεκα στάδια - της περιστροφής των δύο κάθετων αξόνων της ζωής όπως τους είδαμε στο προηγούμενο κεφάλαιο. Αυτός ο συμβολισμός μας δίνει ένα σύστημα ερμηνείας που στην ουσία μας δείχνει πώς ξεκινώντας από την ασηματοποίητη πιθανότητα του Είμαι στον ωροσκόπο οικοδομούνται τα σχήματα συμπεριφοράς, που οδηγούν στο Γίνομαι Μορφή του Μεσουρανήματος.

Από την άλλη όμως καθώς οι περισσότεροι από μας δεν έχουν συνείδηση του Ωροσκόπου το σχήμα αυτό μας δείχνει και πώς εκπέμπεται ασυνείδητα η μάσκα της συμπεριφοράς μας στους άλλους ανθρώπους και εισπράττουμε ως αντίδραση σε αυτήν την επιβράβευση ή την τιμωρία του Μεσουρανήματος. Έτσι μέσα από ένα συμπεριφοριστικό σχήμα μάθησης αναδεικνύεται η λειτουργικότητα του ωροσκόπου ως ρόλου που αναλαμβάνουμε να παίζουμε στο οικογενειακό σύστημα ή ενδεχομένως ευρύτερα στο κάθε επιμέρους σύστημα που εντασσόμαστε στη ζωή μας (εργασία, συμμετοχή σε ομάδες, κλπ).

Σύμφωνα με τις συστημικές προσεγγίσεις της ψυχολογίας κάθε ένας από μας λειτουργεί μέσα σε ένα βασικό σύστημα, το οικογενειακό, ένα σύστημα με το οποίο αλληλεπιδρά και μέσω αυτής της αλληλεπίδρασης διαμορφώνει ένα ρόλο που θα διατηρήσει στη συνέχεια στη ζωή και σε άλλα συστήματα στα οποία θα ενταχθεί. Πώς διαμορφώνεται αυτός ο ρόλος μέσα από την αλληλεπίδραση με τους γύρω μας και καθώς μέσω δράσης και αντίδρασης αποκτούμε επίγνωση των αυτοματισμών μας και των επιδράσεων που ασκούν στους άλλους;.

Μία σχετική προσέγγιση στο ζήτημα των οίκων έχει γίνει στο παρελθόν κι από το γράφοντα σε δημοσίευση στο **Myhoroscope.gr** με τίτλο «*Το Ωροσκόπιο της Αυτοπραγμάτωσης*». Αξίζει να σταχυολογήσουμε μερικές παραγράφους, έχοντας υπόψη ότι η συγκεκριμένη θέαση αφορά τον

τρόπο που βλέπει τα πράγματα η κατερχόμενη ενέργεια της συνείδησης κι όχι η εγδική ενέργεια της ζωής.

«Η ψυχολογική εξέλιξη του ατόμου ξεκινά και αναπτύσσεται τα πρώτα χρόνια της ζωής του σε μόνιμη αντιδιαστολή με το Μεσουράνημα. Με τη γέννηση του κιόλας το άτομο βιώνει το πρώτο αρχετυπικό τετράγωνο της ζωής του, το τετράγωνο Ωροσκόπου – Μεσουρανήματος. Είναι η πρώτη ένδειξη ότι κανείς ως έχει έρθει στον κόσμο δεν είναι αποδεκτός και πρέπει να γίνει κάτι άλλο. Με τον τρόπο αυτό συμβαίνει η πρώτη αλλοτρίωση στον ψυχισμό του ατόμου, η πρώτη αποξένωση από αυτό που είναι και προσπάθεια να γίνει κάτι διαφορετικό. Η σύγκρουση είναι εσωτερική (τετράγωνο) αλλά μέσα από την εξέλιξη του ψυχισμού θα έρθει η στιγμή που θα εκδηλωθεί και ανοιχτά (αντίθεση).

Ξεκινώντας ωστόσο από το πρώτο τετράγωνο το άτομο αισθάνεται την ανάγκη να αντιδράσει στην πρώτη αυτή σύγκρουση που αντιμετωπίζει. Έτσι μετατοπίζει τη συνείδηση του στους οίκους για να διαμορφώσει καταρχήν στον 2ο οίκο την εικόνα αυτού που θα πρέπει να γίνει, για να υπερβεί τη σύγκρουση. Στο 2ο οίκο διαμορφώνει έτσι τη συνειδητή απόφαση, τη θέση της ζωής του, όπως λέει και η Συνδιαλεκτική Ανάλυση. Η θέση αυτή είναι τέτοια που να συνεργάζεται και να συνυπάρχει αρμονικά με την άποψη του Μεσουρανήματος (τρίγωνο 2ου, 10ου οίκου) και θα ακολουθήσει το άτομο σε όλη την υπόλοιπη ζωή του (στο σημείο αυτό εμφανίζεται άλλο ένα ενδιαφέρον δίπολο μεταξύ του Είμαι/Ωροσκόπου και του Γίνομαι/Δευτέρου Οίκου).

Μετατοπίζοντας την εστίαση της συνείδησης του στον 3ο οίκο το άτομο φτάνει στη λεπτή θέση να δοκιμάζει προσεκτικά τη θέση ζωής του σε σχέση με το Μεσουράνημα. Δοκιμάζει τις αντοχές της (γωνία χιαστί) και προσπαθεί να προχωρήσει τη θέση του με σκοπό την ξεκάθαρη ανάδειξη των αντιθέσεων που έχει με το Μεσουράνημα. Αυτό συμβαίνει πλέον στον 4ο οίκο κι εκεί γίνεται πλέον φανερό (αντίθεση) και ξεκάθαρο τι είναι επιτρεπτό από το Μεσουράνημα και τι όχι και το άτομο μαθαίνει τι

επιτρέπεται να δείχνει προς τα έξω και τι πρέπει να κρύβει και να κρατά μόνο για τον εαυτό του (4ος οίκος).

Με την πάροδο του χρόνου στον ψυχισμό του ατόμου αρχίζει να αναδεικνύεται η αξία της θέσης του Ήλιου καθώς και η σημασία του 5ου οίκου στην οικοδόμηση του Εγώ. Το άτομο αρχίζει και διαχωρίζει τη θέση του από το Μεσουράνημα, αναγνωρίζει όμως και το γεγονός ότι η επίτευξη των ατομικών του στόχων περνά από την αποδοχή - έστω κατά μέρος - των προσδοκιών που έχει το περιβάλλον, η εργασία, οι γονείς από αυτό. Έτσι ο πρώτος συμβιβασμός στη ζωή του ατόμου έχει να κάνει με το συνδυασμό Ήλιου και Μεσουρανήματος (συνδυασμοί που αξίζει να αναπτυχθούν σε ένα ξεχωριστό άρθρο).

Στην ηλικία της νεότητας το άτομο χαρακτηρίζεται ισχυρά από τις επιδράσεις του συνδυασμού αυτού και προσπαθεί να βρίσκει διαρκώς ένα συμβιβασμό μεταξύ του Ήλιου / 5ου οίκου του και του Μεσουρανήματος του. Παράλληλα με τη συνειδητή του ζωή έχουν όμως ήδη αρχίσουν να αναπτύσσονται και οι οίκοι του ασυνείδητου. Από την ηλικία των δύο ετών ήδη με τη διαμόρφωση της βασικής θέσης της ζωής το άτομο απωθεί στον 8ο οίκο του όλα εκείνα τα πράγματα που τρέμει και φοβάται, αλλά και όλα τα τραύματα που το ανάγκασαν να υιοθετήσει τη βασική του θέση. Διαμορφώνει επίσης – ας μην ξεχνάμε – τη βασική σεξουαλική του θέση.

Με τη δραστηριοποίηση του 3ου οίκου ανοίγονται και οι προοπτικές του 9ου οίκου και το παιδί αναζητά δασκάλους, προσωπικότητες να ταυτιστεί και κάνει όνειρα για το τι θα γίνει όταν μεγαλώσει.

Με τη μετατόπιση της συνείδησης στον 4ο οίκο το άτομο κλείνει τον πρώτο κύκλο συνειδητών και ασυνείδητων αποκρυσταλλώσεων. Μέσα από τις αντιπαραθέσεις των οίκων το άτομο γίνεται στην ουσία του δυαδικό. Η δυαδικότητα αυτή όμως προκύπτει από την ανάγκη της επιβίωσης. Η αρχική επιβολή του Μεσουρανήματος ήταν τόσο καταλυτική που το άτομο ήταν υποχρεωμένο να προσαρμοστεί στις καταστάσεις της ζωής του.

Στη συνέχεια την περίοδο της νεότητας, το δυαδικό αυτό μοντέλο συντηρείται από τις πρακτικές ανάγκες του νέου ανθρώπου. Επαγγελματική κατοχύρωση, σπουδές, γάμος και οικογένεια απαιτούν συγκέντρωση και συνειδητές προσπάθειες και απώθηση των πλευρών που χαρακτηρίζονται «παιδικές». Με τη μετατόπιση της συνείδησης στον 6ο οίκο το άτομο κατανοεί την έννοια της υπηρεσίας κι ότι για να πετύχει τους στόχους που έβαλε στο 2ο οίκο και που επιβάλλει το Μεσουράνημα χρειάζεται να προσφέρει κάτι από τον εαυτό του.

Εφόσον το άτομο βρει το δρόμο του και επιτύχει την εκπλήρωση των βασικών βιοτικών του αναγκών (πράγμα που συμβαίνει συνήθως μετά την πρώτη επιστροφή του Κρόνου) η κατάσταση στον ψυχισμό του ατόμου αρχίζει να αλλάζει. Εμφανίζονται πλέον νέες ανάγκες και στον ψυχολογικό χάρτη του ατόμου αρχίζει να ξεχωρίζει η ανάγκη για αυτοπραγμάτωση. Προκειμένου να ικανοποιήσει αυτή την ανάγκη αρχίζει να αναδύεται ο ωροσκόπος.

Ο ωροσκόπος την περίοδο αυτή αρχίζει και αναδύεται, όχι σαν αυτόματη συμπεριφορά, καθώς αυτή προϋπάρχει και λειτουργεί αλλά σαν συνειδητό ψυχολογικό αίτημα έκφρασης του «Ποιος Είμαι». Κι επειδή το «Ποιος Είμαι» καθορίζεται πάντα σε σχέση με τον Άλλο, ο άξονας 1ου – 7ου οίκου αρχίζει να δραστηριοποιείται.

Στο σημείο αυτό της ζωής το άτομο αρχίζει και συνειδητοποιεί την αλλοτρίωση που υπέστη από τη γέννηση του. Γνωρίζει πια ότι ο εαυτός του δεν ταυτίζεται με τα όσα του επέβαλλαν άλλοι να ονειρεύεται, με την εργασία που τον παρότρυναν να κάνει ή με το ιδανικό ζωής που του έχουν παρουσιάσει. Με την προσαρμογή του όλα αυτά τα χρόνια έχει πετύχει πλέον την επιβίωση του αλλά δεν έχει καταφέρει να είναι ο εαυτός του. Μετά από όλα αυτά τα χρόνια υπάρχει μία πλευρά μέσα του που ζητά να αναδειχθεί και να βγει προς τα έξω κάνοντας μία ψυχολογική δήλωση προς το Άλλο, μπαίνοντας σε αντιδιαστολή με αυτό και ορίζοντας το ποιος είναι ο Εαυτός του.

Η δήλωση αυτή γίνεται μέσω του σημείου του Ωροσκόπου. Ο Ωροσκόπος αναδεικνύεται προς το περιβάλλον ζητώντας την αποδοχή από το Άλλο (7ος οίκος) πια κι όχι από το Πρέπει (Μεσουράνημα). Το άτομο δεν αλλοτριώνεται πλέον με το «Πρέπει» του Μεσουρανήματος αλλά αυτοκαθορίζεται με το «Εγώ Είμαι» του Ωροσκόπου. Ο Εαυτός που δηλώνεται μέσα από τον Ωροσκόπο ενοποιεί την προσωπικότητα, καθώς υπερβαίνει την αντίθεση Μεσουρανήματος και 4ου οίκου και σε συνεργασία με το Εγώ (5ος οίκος) αναδεικνύει την ατομικότητα του ατόμου.

Στην καθημερινότητα αυτό υποδηλώνεται με ωριμότητα της συμπεριφοράς, αποδοχή των αδυναμιών μας, μία μεγαλύτερη ανοχή προς το διαφορετικό και μία αποδοχή της πλευράς του εαυτού μας που μέχρι τώρα δε θέλαμε να ακούσουμε (π.χ. ο άνδρας αποδέχεται το δάκρυ κι η γυναίκα το θυμό). Ο Ωροσκόπος ενοποιεί την προσωπικότητα και ωριμάζει τη συμπεριφορά. Παράλληλα όμως διατυπώνει ένα αίτημα για να εκδηλωθεί προς τα έξω. Ζητά την αποδοχή του Άλλου μετατοπίζοντας την προσοχή της συνείδησης στον άξονα 1ου – 7ου οίκου.

Έτσι η ωρίμανση του χαρακτήρα μπορεί να ιδωθεί σα μία σταδιακή μετατόπιση της προσοχής, που ενώ κατά τη διάρκεια της νεότητας δούλευε πάνω στον άξονα δέκατου – τέταρτου, προοδευτικά ενεργοποίησε τον άξονα πέμπτου – ενδέκατου και τελικά εστιάζεται πάνω στον άξονα πρώτου – έβδομου.

Τι θα είχαμε να σχολιάσουμε σε μία τέτοια περιγραφή; Προσωπικά εντύπωση μου κάνει η μεγάλη αντιστροφή σε σχέση με την αρχική περιγραφή της Fortune για το Δακτύλιο Χάος. Το πώς δηλαδή στη ζωή μας η αρχική ώθηση του Ωροσκόπου τίθεται σε λογοκρισία και η άρνηση της το Μεσουράνημα μας επιβάλλεται προοδευτικά από τις συνθήκες ως το Ιδανικό της ζωής. Το πώς η εγωική πλευρά μας (ή η σκληρή πραγματικότητα) μας κάνει προοδευτικά να χάνουμε την επαφή με τις συμπαντικές ενέργειες που έχουμε μικροί και εν τέλει δρα περιοριστικά πάνω στη συνείδηση της λειτουργίας του ωροσκόπου.

Το πώς προοδευτικά η συνείδηση κάνει τις πρώτες της «συμφωνίες» και αποδέχεται την πραγματικότητα (πράγμα αποδεκτό ευρέως σήμερα καθώς κύριο συστατικό του φυσιολογικού ψυχισμού σύμφωνα με την ψυχολογία είναι η ικανότητα προσαρμογής) και αρχίζει και η ίδια να επικεντρώνει την προσοχή στο Εγώ. Το πώς η συνείδηση ξεκινά να ταυτίζεται με την ύλη και αποδέχεται ως ιδανικό αυτό ακριβώς που την αλλοτριώνει. Αυτή είναι η μεγάλη ταύτιση και η μεγάλη πλάνη. Και η αντιστροφή της μας επιτρέπει να αποστασιοποιηθούμε από τον άξονα της Ύλης και να επικεντρωθούμε στον άξονα της Συνείδησης.

Σημαίνει όμως αυτό την καταδίκη του Μεσουρανήματος; Όχι βέβαια. Σκοπός της εξέλιξης του ισορροπημένου ανθρώπου δεν είναι η άρνηση της ζωής, αλλά η ανάπτυξη της δυνατότητας να λειτουργεί κανείς και στους δύο άξονες. Να αναπτύσσεται ως ιδανικό Εγώ αλλά να αφήνεται και στις συμπαντικές ενέργειες. Να επικεντρώνεται στο κέντρο του χάρτη κατά τον Rudhyar. Με μοιρασμένη την προσοχή και στις δυο κατευθύνσεις.

Οι οίκοι ως θεατρικό πλαίσιο ανάπτυξης του ωροσκόπου

Εκτός από την ενεργειακή θεώρηση του ωροσκόπου όπως είπαμε και στην προηγούμενη ενότητα υπάρχει και η συστημική θεώρηση που θεωρεί το σύστημα των οίκων ένα θεατρικό σκηνικό μέσα στο οποίο ζει και αναπτύσσεται αλληλεπιδρώντας με το άμεσο περιβάλλον ο ωροσκόπος, καλούμενος ή ενίοτε πιεζόμενος από αυτήν την αλληλεπίδραση να υιοθετήσει ένα συγκεκριμένο ρόλο, που να προσφέρει κάποια συγκεκριμένη «υπηρεσία» στο οικογενειακό θεατρικό σύστημα. Μέσα από αυτή την αλληλεπίδραση αναδεικνύονται παράλληλα κι οι διέξοδοι ανάπτυξης που επιτρέπει η οικογένεια στο παιδί αλλά και το πώς επιδρά το ίδιο το παιδί στο οικογενειακό σύστημα.

Η θεώρηση του συστήματος των οίκων μοιάζει λίγο με τη θεώρηση που αποδίδει στους οίκους η ωριαία αστρολογία. Οι οίκοι δεν είναι απλές καταστάσεις ζωής όπως μαθαίνουμε στην κλασική αστρολογία. Είναι

πρόσωπα που ζουν και κινούνται γύρω μας και ιδιότητες των οποίων μπορούμε να αναδείξουμε αν τους συσχετίσουμε με τους κυβερνήτες τους και τη θέση τους στο χάρτη. Ίσως να μη συνδέονται όλοι οι οίκοι με πρόσωπα αλλά σίγουρα οι περισσότεροι μπορούν.

- Ο πρώτος οίκος είμαστε εμείς, όπως είμαστε τώρα στο παρόν.
- Ο δεύτερος δείχνει το μέλλον, το τι θα γίνουμε.
- Ο τρίτος είναι ο αδελφός κι ο γείτονας
- Ο τέταρτος - σύμφωνα με την μεσαιωνική αστρολογία - είναι ο πατέρας
- Ο πέμπτος το παιδί μας, αλλά κι ο εραστής
- Ο έκτος ο συνάδελφος στη δουλειά αλλά και το ζώακι στο σπίτι
- Ο έβδομος είναι ο σύζυγος ή ο συνεργάτης ή ο φανερός ανταγωνιστής, ο γιατρός ή ο αστρολόγος αλλά και ο κλέφτης
- Ο ένατος ο κληρικός ή ο δάσκαλος
- Ο δέκατος ο διευθυντής, ο βασιλιάς αλλά και – σύμφωνα με τη μεσαιωνική αστρολογία - η μητέρα
- Ο ενδέκατος είναι οι φίλοι και οι παρέες
- Ο δωδέκατος οι κρυφοί εχθροί αλλά και όσοι έχουν ή κινούνται μυστικά

Αποκαλυπτική όμως για την ερμηνεία του συστήματος των οίκων είναι και η αρχαιοελληνική θεώρηση του συστήματος που απέδιδε στους οίκους τις παρακάτω ιδιότητες:

- 1^{ος} οίκος: Ανατολή ή Ερωτών
- 2^{ος} οίκος: Αναφορά
- 3^{ος} οίκος: Θεά
- 4^{ος} οίκος: Υπόγειον
- 5^{ος} οίκος: Καλή τύχη
- 6^{ος} οίκος: Κακή τύχη
- 7^{ος} οίκος: Δύσις
- 8^{ος} οίκος: Επικαταφορά
- 9^{ος} οίκος: Θεός

10^{ος}: Μεσουράνημα

11^{ος} οίκος: Αγαθός Δαίμων

12^{ος} οίκος: Κακός Δαίμων

Κι αν νομίζουμε ότι το πράγμα σταματά εδώ θα αρκούσε να εμπλουτίσουμε το σύστημα με τα αποτελέσματα των παράγωγων οίκων. Έτσι:

Ο πρώτος οίκος είμαστε εμείς αλλά και:

- η σύζυγος του εχθρού μας (έβδομος του έβδομου μας)
- ο εχθρός του συζύγου μας
- ο γιατρός του συζύγου μας
- η μητέρα του πατέρα μας (10^{ος} του τέταρτου μας) δηλαδή η γιαγιά μας
- ο πατέρας της μητέρας μας (4^{ος} του δέκατου μας) δηλαδή ο παππούς μας
- Η αδελφή ενός φίλου (τρίτος του ενδέκατου)

Ομοίως κι οι άλλοι οίκοι παίρνουν επιπρόσθετες αντιστοιχίες. Για παράδειγμα:

- Ο έκτος οίκος σαν ο αδελφός του πατέρα, δηλαδή ο θείος
- Ο ενδέκατος ως ο αδελφός της μητέρας
- Ο όγδοος ως υποστηρικτής του εχθρού μας
- Ο ένατος ως ο αδελφός της συζύγου, δηλαδή ο κουνιάδος

Τι προκύπτει λοιπόν από αυτές τις αντιστοιχίες; Μπορούμε να συμπεράνουμε κάποια πράγματα σχετικά με την οικογένεια μας; Μπορούμε να αναπαραστήσουμε τις σχέσεις που λειτουργούν στο οικογενειακό μας σύστημα και που αναγκάζουν τα μέλη της οικογένειας μας να υιοθετούν συγκεκριμένους ρόλους – προσωπεία και συμπεριφορές στη μεταξύ τους αλληλεπίδραση;

Απαντήσεις δίνουν ίσως κάποιες θεραπευτικές μέθοδοι που ήδη συνδυάζουν την Συστημική Αναπαράσταση και τη Δραματοθεραπεία ως

μεθόδους οικογενειακής θεραπείας με τον αστρολογικό χάρτη. Αναγνωρίζοντας στο σύνολο του χάρτη το ρόλο του συστήματος στο οποίο ανήκουμε, ενώ η θέση του ωροσκόπου συμβολίζει το ρόλο που εμείς έχουμε καταλήξει – ή μας έχει αφήσει - μετά από διαπραγμάτευση με το σύστημα να υποδυθούμε.

Είναι όμως μόνο αυτή η προσέγγιση που συνδέει την ψυχοθεραπεία με τον αστρολογικό χάρτη; Σίγουρα όχι. Υπάρχουν κι άλλες προσεγγίσεις που αντιστοιχούν ψυχοθεραπευτικά μοντέλα στο σύνολο ενός αστρολογικού γενέθλιου χάρτη. Η προσέγγιση που κάναμε για παράδειγμα στην ιστοσελίδα <http://newAgeAstrology.forumotion.com> το Νοέμβριο του 2009 στο άρθρο «στο άρθρο η Ωριαία Αστρολογία και το Άτομο στην Κατάσταση» περιγράφει:

«ο Ωροσκόπος στην περίπτωση του αστρολογικού χάρτη συμβολίζει την «κατάσταση». Είναι η κατάσταση εκείνη στην οποία βρισκόμαστε και την οποία καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε μέσα από τον αστρολογικό χάρτη. Σύμφωνα με την προσέγγιση του "Ατόμου στην Κατάσταση» η κατάσταση που συμβολίζει ο Ωροσκόπος έχει ένα ορισμένο βαθμό «ανεξαρτησίας» από την υποκειμενικότητα του καθενός μας. Με άλλα λόγια στον αστρολογικό χάρτη δημιουργείται ένα δίπολο. Από τη μία το άτομο, που αφορά ο χάρτης κι από την άλλη η κατάσταση που έχει να αντιμετωπίσει.

Η άποψη περί «ανεξαρτησίας» του Ωροσκόπου από την υποκειμενικότητα που υποδηλώνουν οι πλανητικές επιδράσεις στον αστρολογικό χάρτη δε θα φανεί κι ιδιαίτερα ξένη σε όσους μελετητές της αστρολογίας εξετάζουν τελευταία και πάλι τις αρχαίες ελληνιστικές διδασκαλίες ή χρησιμοποιούν στην πράξη για αρκετό καιρό την ωριαία ή την επιλεκτική αστρολογία. Η χρήση αυτών των μεθόδων αστρολογικής πρόβλεψης έχει σαν αποτέλεσμα πολλές φορές να συμφιλιωνόμαστε με την ιδέα ενός «μοιραίου» ωροσκόπου ή ενός «τυχαίου» ωροσκόπου και γενικότερα να ερχόμαστε κοντύτερα στην ιδέα ότι η «στιγμή» που συμβαίνει ένα γεγονός έχει τη δική της σημασία, ανεξάρτητα της ψυχосύνθεσης του ερωτώντος.

Στους υπόλοιπους από μας όμως που έχουμε συνηθίσει να αναλύουμε ψυχολογικά ένα χάρτη η άποψη αυτή δεν είναι και τόσο αυτονόητη. Μήπως άλλωστε κι ο Ωροσκόπος δεν είναι ενταγμένος στο σύστημα της υποκειμενικότητας του χάρτη μέσω των γνωστών ερμηνειών της προβολής που κάνουν οι γιουνγκιανοί αστρολόγοι χρησιμοποιώντας τον άξονα 1ου – 7ου σε ένα χάρτη;

Η απάντηση είναι ότι η υποκειμενική αυτή προσέγγιση είναι αρκετά ικανοποιητική στην περίπτωση του γενέθλιου χάρτη, δεν είναι όμως αρκούτως ικανοποιητική στην περίπτωση των ωριαίων ή επιλεκτικών χαρτών.

Στις περιπτώσεις δηλαδή που ο ωροσκόπος καθίσταται μία «τυχαία» χρονική στιγμή, θα πρέπει αναγκαστικά να ανεξαρτητοποιείται από την υποκειμενικότητα του γενέθλιου χάρτη και να αντιμετωπίζεται μαζί με το χάρτη συνολικά ως ένα ανεξάρτητο «θέμα», μία «κατάσταση».

Βεβαίως η κατάσταση αυτή δεν είναι πλήρως ανεξάρτητη από την επιλογή μας. Σε πολλούς ωριαίους ή επιλεκτικούς χάρτες θα δούμε ωροσκόπους ερώτησης που κάνουν κάποια όψη με κάποιον από τους βασικούς πλανήτες του γενέθλιου χάρτη του ερωτώντα. Αυτό υποδεικνύει ότι ο ερωτών «επιλέγει» να «συνδιαλλαγεί» με την «κατάσταση» σε ορισμένες χρονικές στιγμές που η δική του συνείδηση ή κάποιο μέρος του ψυχισμού του τον ωθεί προς αυτή την κατεύθυνση.

Ο ωροσκόπος λοιπόν σε αυτή την περίπτωση θα μπορούσε να ιδωθεί σαν η χρονική εκείνη στιγμή που το άτομο «επιλέγει» να στραφεί προς τα έξω, επιλέγει να συνδιαλλαγεί με τους άλλους, επιλέγει να έρθει σε διάλογο με την «κατάσταση». Μέσα από την επιλογή του αυτή ο ερωτών δίνει κάποια στοιχεία υποκειμενικότητας στην κατάσταση, με την έννοια ότι την αντιμετωπίζει μέσα από ένα φίλτρο. Ωστόσο η κατάσταση παραμένει ξεχωριστή και έχει ένα ορισμένο βαθμό αντικειμενικότητας και ανεξαρτησίας από τον ερωτώντα.

Δημιουργείται λοιπόν όπως είπαμε και πριν ένα δίπολο στον ωριαίο ή τον επιλεκτικό χάρτη, όπου από τη μία έχουμε τον ωροσκόπο (αλλά και κατ' επέκταση την οικοθεσία) που συμβολίζει την «κατάσταση» που βρίσκεται το άτομο, έστω κι αν αυτή την κατάσταση το άτομο την αντιλαμβάνεται σε κάποιο βαθμό υποκειμενικά μέσα από τα φίλτρα του δικού του γενέθλιου χάρτη (εφόσον βλέπουμε να έχει αυτός κάποια συνάφεια με τον ωροσκόπο επιλογής) κι από την άλλη βρίσκεται ο ίδιος ο ερωτών ως υποκειμενική οντότητα, η οποία συμβολικά θα μπορούσαμε να πούμε ότι συμβολίζεται από τον κυβερνήτη του ωροσκόπου ή εν πάσει περιπτώσει τον πλανήτη εκείνον που αν ακολουθήσουμε όλους τους γνωστούς κανόνες δυνάμεων αναδεικνύεται ως εκπρόσωπος του ερωτώντα.

Τη διττή σχέση αυτή μεταξύ Ωροσκόπου και Κυβερνήτη δεν την ανακαλύπτουμε βεβαίως εμείς σήμερα με αυτή την προσέγγιση. Είναι μία προσέγγιση κλασσική και χρησιμοποιήθηκε ιδιαίτερα στο παρελθόν. Στη μεσαιωνική αστρολογία για παράδειγμα ο Ωροσκόπος θεωρούνταν ένδειξη του σώματος του ερωτώντα (σώμα που αντιδρά κατά κανόνα μηχανιστικά σε εξωτερικές επιδράσεις) ενώ ο κυβερνήτης θεωρούνταν ο νους του ερωτώντα (και άρα εκείνος που υπόκειται κυρίως στους παράγοντες υποκειμενικότητας).

Σε τι θα μπορούσε όμως πρακτικά να μας βοηθήσει η αντιμετώπιση αυτή στην ερμηνεία ενός ωριαίου ή ενός επιλεκτικού χάρτη; Η απάντηση είναι ότι μέσα από αυτή τη μέθοδο έχουμε τη δυνατότητα να αναλύσουμε το χάρτη ως αλληλεπίδραση ενός διπόλου, όπου από τη μία έχουμε τον κυβερνήτη του χάρτη με τις δυνάμεις ή τις αδυναμίες του και από την άλλη την κατάσταση που συμβολίζεται από τον ωροσκόπο και την οικοθεσία. Οι δύο αυτοί παράγοντες έρχονται σε μία ορισμένη αλληλεπίδραση μέσω των όψεων του κυβερνήτη είτε με τον ωροσκόπο είτε με τους κυβερνήτες των οίκων.

Μελετώντας τις όψεις αυτές μπορούμε να κατανοήσουμε τη «θέση» του ατόμου σε μία κατάσταση και να τον συμβουλέψουμε να προχωρήσει σε δράση «μέσα» σε αυτή την κατάσταση που βρίσκεται. Έχοντας μάλιστα τη

δυνατότητα να διαχωρίσουμε σε κάποιο βαθμό την κατάσταση από τον ερωτώντα, μπορούμε να εξηγήσουμε και σε εκείνον πιο καθαρά την «κατάσταση» αλλά και την υποκειμενική στάση που βλέπουμε να έχει υιοθετήσει εκείνος. Φέρνοντας στην επιφάνεια αυτό το δίπολο, δίνουμε τη δυνατότητα στον ερωτώντα να αναγνωρίσει και τις αλληλεπιδράσεις που έχει με αυτό το περιβάλλον και να λάβει τις τελικές του αποφάσεις για την εξέλιξη της υπόθεσης.

Καταλήγοντας θα μπορούσε να ρωτήσει κανείς «μα, καλά, και τι διαφορά έχει αυτή η προσέγγιση από τη συστημική θεώρηση ενός ωριαίου χάρτη;». Η απάντηση είναι ότι η συστημική προσέγγιση είναι περισσότερο σφαιρική και λιγότερο πολωμένη μεταξύ του υποκειμένου και της κατάστασης, όπως επίσης και το γεγονός ότι η συστημική προσέγγιση αναγνωρίζει στον ωροσκόπο και τον κυβερνήτη συνολικά, το «ρόλο», που συνειδητά ή ασυνείδητα καλείται να παίξει ο ερωτών σε ένα σύστημα. Στην ουσία θα λέγαμε ότι η συστημική προσέγγιση βλέπει το συνολικό χάρτη σαν την «κατάσταση» και το πακέτο ωροσκόπου/ κυβερνήτη ως το άτομο ως «ρόλο» μέσα σε αυτήν. Έτσι ο ωροσκόπος ως επιλεχθείσα στιγμή του χάρτη είναι στην ουσία αποτέλεσμα συνειδητής ή ασυνείδητης «συμφωνίας» του ερωτώντα με το «σύστημα» που βρίσκεται στο να υιοθετήσει το «ρόλο» αυτό και να συμπεριφερθεί όπως αυτός ορίζει.

Αντίθετα η ψυχοκοινωνική προσέγγιση διαχωρίζει τον ωροσκόπο από τον κυβερνήτη, δίνοντας στον κυβερνήτη περισσότερα στοιχεία υποκειμενικότητας και στον ωροσκόπο (και την οικοθεσία) περισσότερα στοιχεία αντικειμενικότητας. Οι δε υπόλοιποι πλανήτες δεν είναι ακριβώς «ρόλοι» όπως στη συστημική προσέγγιση, αλλά τα σημεία συνάφειας (μέσω των όψεων) μεταξύ της υποκειμενικότητας του κυβερνήτη με την αντικειμενικότητα του ωροσκόπου και της οικοθεσίας.

Σε ένα ωριαίο χάρτη με ωροσκόπο Διδύμους και κυβερνήτη Ερμή στον Τοξότη στον 7ο οίκο για παράδειγμα η συστημική προσέγγιση θα απέδιδε στο άτομο ένα ρόλο Διδύμου (είναι αυτός που βάζει τα δύσκολα ερωτήματα σε μία κατάσταση) με Ερμή στον Τοξότη, δηλαδή με ένα τρόπο

τοξοτίσιο, απότομο ίσως αλλά και ειλικρινή και διορατικό. Οι όψεις του Ερμή με τον Δία θα αντιμετωπίζοντας ως αλληλεπίδραση αυτού του ρόλου του ερωτώντα με το ρόλο του συζύγου ή του συνεργάτη.

Αντίθετα στην ψυχοκοινωνική αντιμετώπιση ο ερωτών θα ήταν ο Ερμής στον Τοξότη και θα ήταν ένας άνθρωπος ειλικρινής και διορατικός. Όμως στη συγκεκριμένη περίπτωση θα θεωρούνταν ότι έχει βρεθεί σε μία κατάσταση που πρέπει να συμπεριφερθεί σα Δίδυμος, δηλαδή να θέσει ερωτήματα (χωρίς να δώσει απαντήσεις, όπως κάνει συνήθως ο Τοξότης) ή να κάνει συμβιβασμούς (αντί να πάρει απόλυτες θέσεις όπως ο Τοξότης).

Βλέπουμε λοιπόν τη διαφορά στην προσέγγιση και στο πώς αντιμετωπίζουν η συστημική θεωρία και η ψυχοκοινωνική θεωρία το χάρτη αντίστοιχα.

Στην πράξη βεβαίως θα πρέπει να πούμε ότι όταν ευρίσκονται συνάφειες μεταξύ του ωροσκόπου και του γενέθλιου χάρτη του ερωτώντα (αν π.χ. ο ερωτών είναι Δίδυμος ή έχει ωροσκόπο Διδύμους) η ανεξαρτησία της «κατάστασης» μειώνεται σημαντικά και τα δύο συστήματα συγκλίνουν στην ερμηνεία τους, καθώς ο επιλεγθείς ωροσκόπος δεν είναι «τυχαίος» αλλά περιέχει σε μεγάλο βαθμό επίδραση της υποκειμενικότητας του ερωτώντα.»

Συμπεράσματα – Ανακεφαλαίωση

Μέσα από όλα αυτά διαπιστώνει κανείς βεβαίως πόσο βαθιά και πόσο μακριά μπορεί να πάει η χρήση του γενέθλιου αστρολογικού χάρτη ως εργαλείου αυτοανάλυσης και θεραπείας. Αλλά και ως εργαλείο ανάλυσης ενός οικογενειακού ή άλλου ομαδικού συστήματος. Γι' αυτό και η ανάλυση της οικοθεσίας είναι πολύ σημαντική καθώς μπορεί να δημιουργήσει ρόλους, που αναλαμβάνουν να παίξουν σε διάφορες καταστάσεις τα διάφορα πρόσωπα/πλανήτες που φιλοξενούνται σε ένα γενέθλιο χάρτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο : Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΟΨΕΩΝ

Ιστορικά οι όψεις λέγεται ότι πρωτοχρησιμοποιήθηκαν στην αιγυπτιακή αστρολογία των ελληνιστικών χρόνων. Οι Αιγύπτιοι της εποχής – που δεν ήταν βέβαιοι οι γνωστοί Αιγύπτιοι των πυραμίδων που ξέρουμε αλλά μάλλον οι ελληνιστές αιγύπτιοι της εποχής της Κλεοπάτρας - επηρεασμένοι κυρίως από τη πυθαγόρεια θεωρία των αριθμών και έχοντας πάρει στους πρόσφατους αιώνες και το ζωδιακό κύκλο από τους Βαβυλώνιους λέγεται ότι εφάρμοσαν πρώτοι τη θεωρία των όψεων. Μαρτυρίες γι' αυτό εμφανίζονται σε αποσπάσματα ιστορικών έργων της εποχής που αποδίδουν τις όψεις στην αιγυπτιακή αστρολογία, αλλά το σίγουρο είναι ότι δεν έχουμε χειροπιαστά ονόματα και διευθύνσεις.

Τη στιγμή που συμβαίνει μία όψη έχουμε μία γωνιακή απόσταση μεταξύ δύο πλανητών που σχετίζεται με κάποιο υποπολλαπλάσιο του κύκλου. Όταν οι δύο πλανήτες είναι διαφορετικής κατηγορίας ο πιο βαρύς πλανήτης ενεργεί, ενώ ο πιο γρήγορος χρωματίζεται και ακολουθεί. Θα μπορούσαμε να ερμηνεύσουμε την όψη σαν μία έμμεση τοποθέτηση του γρήγορου πλανήτη στο ζώδιο που κυβερνά ο πιο αργός. Π.χ. μία όψη Σελήνης – Κρόνου θα μπορούσε να περιγραφεί σα θέση της Σελήνης στον Αιγόκερω).

Αυτά τα αποτελέσματα λόγω της μοναδικότητας των συνδυασμών μεταξύ των δέκα πλανητών καταλήγουν να περιγράφουν μία μοναδική – τελικά – προσωπικότητα, η οποία έρχεται στον κόσμο τη στιγμή της γέννησης, καθώς η στατιστική πιθανότητα επανάληψης των ίδιων όψεων από τους ίδιους πλανήτες στις ίδιες θέσεις είναι απειροελάχιστη.

Ο λόγος που εξετάζουμε τις γωνιακές αποστάσεις μεταξύ πλανητών είναι γιατί πιστεύουμε ότι περιγράφουν το δυναμικό ενός πλανήτη σε ένα υψηλότερο επίπεδο από αυτό του ζωδίου και του οίκου στο οποίο βρίσκεται. Όπως οι ηθοποιοί στο θέατρο, έτσι και οι πλανήτες πέρα από το ρόλο που έχουν να παίζουν και το σκηνικό, διαμορφώνουν τη γενική

εικόνα της παράστασης κι από τη μεταξύ τους χημεία (δεν είναι λίγες οι φορές που πάμε να δούμε μία παράσταση για τη χημεία των πρωταγωνιστών.

Όψεις λέμε ότι σχηματίζουν μεταξύ τους όχι μόνο οι πλανήτες, αλλά και διάφορα σημεία στο χάρτη (Ωροσκόπος, Μεσουράνημα, Δεσμοί Σελήνης, κλπ). Ωστόσο στο στάδιο που είμαστε θα επιμείνουμε κυρίως στις όψεις που σχηματίζονται μεταξύ των πλανητών. Αυτές άλλωστε είναι και οι πιο σημαντικές. Στην πορεία του θα δούμε ίσως παραδείγματα όπου θα φαίνεται πώς οι όψεις που σχηματίζονται με τα σημεία στο χάρτη είναι περισσότερο μονόπλευρες, δηλαδή περιγράφουν κυρίως τη ροή ενέργειας από τον πλανήτη προς το σημείο. Ενώ στις όψεις που θα εξετάσουμε εδώ, η ροή αυτή είναι αμφίπλευρη και από και προς τον κάθε πλανήτη.

Ειδικού τύπου θεωρούνται επίσης και οι όψεις (κυρίως σύνοδοι) με τους Απλανείς αστέρες, ωστόσο επειδή οι Απλανείς αστέρες δεν είναι μέρος αυτού του βιβλίου θα αποφύγουμε την ανάπτυξη κι αυτού του θέματος. Θα πούμε απλά ότι στις περιπτώσεις συνόδου, θεωρείται ότι οι Απλανείς αστέρες χρωματίζουν τον πλανήτη που επηρεάζουν, χωρίς να λαμβάνουν όμως ενέργεια από αυτόν.

Οι όψεις υπολογίζονται σε μοίρες καθώς η προβολή τους γίνεται στην εκλειπτική που έχει το φαινομενικό σχήμα ενός κύκλου 360 μοιρών.

Όσον αφορά την ερμηνεία τους η σύγχρονη άποψη για τις όψεις είναι ότι κάθε τύπος όψης μπορεί να έχει δύο πλευρές: οι έντονες όψεις (ή δυσαρμονικές) μπορεί να φέρνουν δυσκολίες αλλά και ευκαιρίες για σημαντικό πρόοδο, ενώ οι εύκολες (ή αρμονικές) όψεις φέρνουν εύκολες συνθήκες, που οδηγούν όμως σε αδράνεια και έλλειψη προόδου. Ο ορισμός αυτός μας δείχνει ότι η όψη είναι κάτι δυναμικό που δουλεύεται από το άτομο. Αντίθετα η κλασσική άποψη της αστρολογίας για τις όψεις είναι ότι χωρίζονται σε αρμονικές και δυσαρμονικές με τις πρώτες να φέρνουν ευχάριστα και τις δεύτερες δυσάρεστα γεγονότα.

Ο αριθμητικός διαχωρισμός των όψεων είναι σημαντικός γιατί αποδίδει μία σημασία στην όψη, ανεξάρτητα ποιοι πλανήτες συμμετέχουν και σε ποια ζώδια ή οίκους είναι. Οι όψεις αυτές προκύπτουν από τη διαίρεση του ζωδιακού κύκλου σε ίσα τμήματα. Τα βασικά χαρακτηριστικά των όψεων με βάση την αριθμολογική τους διάσταση είναι τα εξής:

Πρώτος Αριθμός	Μοίρες	Όψη	Ερμηνεία
1	0°	Σύνοδος	Ενότητα, συγχώνευση
2	180°	Διάμετρος	Διαχωρισμός, προβολή, αντίθεση, ισορροπία
3	120°	Τρίγωνο	Συνεργασία, αρμονία
4	90°	Τετράγωνο	Σύγκρουση εσωτερική, δυσκολίες, προκλήσεις
5	72°	Πεντάγωνο	Φαντασία, δημιουργικότητα, Ταλέντο
6	60°	Εξάγωνο	Ανάπτυξη, ικανοτήτων, σύνθεση μέσω εργατικότητας
8	45°	Ημιτετράγωνο	Το ήμισυ του τετραγώνου, δίνει δυσκολίες και προκλήσεις
12	30°	Ημιεξάγωνο	Το ήμισυ του εξαγώνου, αλλά θεωρείται όψη αμηχανίας

Όσotόσο θα πρέπει να πούμε ότι όλες οι όψεις δε γεννήθηκαν ιστορικά όλες την ίδια εποχή. Αυτές που ίσχυαν εξ αρχής είναι ο κύριες ή πτολεμαϊκές όψεις που θα δούμε και στη συνέχεια. Οι δευτερεύουσες όψεις προστέθηκαν σταδιακά στη συνέχεια, ενώ έπρεπε να φτάσουμε στον Κέπλερ, για να καταγραφεί μία συστηματική διαδικασία διαίρεσης του κύκλου με όλους τους δυνατούς αριθμούς. Η διαδικασία αυτή επέτρεψε στον Κέπλερ να προσθέσει όψεις στην Αστρολογία, που δεν υπήρχαν ως τότε, όπως ήταν το πεντάγωνο.

Ο τρόπος που προσεγγίζουμε την ερμηνεία των όψεων έχει πάλι να κάνει με τη χρήση λέξεων κλειδιών. Προσπαθούμε δηλαδή να συνδυάσουμε τις λέξεις κλειδιά των δύο πλανητών παράλληλα με τη σημασία της ίδιας της όψης. Και σε αυτό το ζήτημα υπάρχουν γενικότερα δύο προσεγγίσεις στην ερμηνεία. Άλλοι αστρολόγοι πιστεύουν ότι είναι πρωτεύουσα η ερμηνεία της σχέσης των δύο πλανητών κι ότι έρχεται σε δεύτερη μοίρα το σε ποια

ζώδια ανήκουν, ενώ άλλοι θεωρούν ότι οι ποιότητες των ζωδίων είναι πιο ισχυρές και οι όψεις έχουν δευτερεύοντα ρόλο.

Οι πιο συνηθισμένες πτολεμαϊκές όψεις με βάση αυτό το πλαίσιο είναι οι εξής:

- **Σύνοδος:** Στη σύνοδο οι δύο πλανήτες προσπαθούν να συνταιριάξουν τις ιδιότητες τους και το αν το αποτέλεσμα θα είναι θετικό ή αρνητικό εξαρτάται από το αν μπορούν να συνεργαστούν. Αν οι δύο πλανήτες βρίσκονται σε διαφορετικά ζώδια, η ισχύς της δεν είναι και τόσο μεγάλη. Εάν ένας χάρτης έχει συνόδους, αυτό δείχνει δύναμη στον άνθρωπο και ικανότητα να στηριχτεί στις δικές του δυνάμεις.
- **Αντίθεση:** Στην αντίθεση έχουμε δύο πλανήτες σε απόσταση 180 μοιρών μεταξύ τους. Η αντίθεση είναι μία όψη εκδήλωσης των πραγμάτων. Για κάθε πράγμα φαίνεται και το αντίθετο του. Τα δύο αντίθετα συγκρούονται μεταξύ τους προσπαθώντας το ένα να επιβληθεί στο άλλο.
- **Τρίγωνο:** Στο τρίγωνο έχουμε δύο πλανήτες σε απόσταση 120 μοιρών μεταξύ τους. Η ερμηνεία του τριγώνου σχετίζεται με την ευχέρεια ροής της ενέργειας μεταξύ δύο πλανητών. Σημαντικό ρόλο στην ερμηνεία τους παίζει το στοιχείο που τα συνδέει. Το τρίγωνο της φωτιάς θεωρείται ότι προωθεί τον ενθουσιασμό και την έμπνευση, το τρίγωνο της γης το ρεαλισμό και την κατανόηση του πώς συμβαίνουν τα πράγματα στη ζωή, το τρίγωνο του αέρα δίνει ευχέρεια στην έκφραση και τη σκέψη, ενώ το τρίγωνο του νερού στη συναισθηματική κατανόηση και την καλλιτεχνική δημιουργικότητα.
- **Τετράγωνο:** Στο τετράγωνο δύο πλανήτες είναι σε απόσταση 90 μοιρών μεταξύ τους. Στην όψη αυτή το άτομο καλείται να υπερβεί μία πρόκληση, καθώς τα στοιχεία που συνδέονται μέσω του τετραγώνου είναι συνήθως ασύμβατα. Για να κατανοήσουμε καλύτερα τη φύση του τετραγώνου μπορούμε να φανταστούμε τη σχέση μεταξύ του Κριού και του ζωδίου του Καρκίνου ή του Αιγόκερω. Τα δύο ζώδια

βρίσκονται σε διαφορετικό στοιχείο (και μάλιστα ασύμβατο) και δυσκολεύονται να συνεργαστούν μεταξύ τους.

Παρόλα αυτά το άτομο μπορεί χρησιμοποιώντας την ποιότητα που συνδέει τα δύο ζώδια να υπερβεί την πρόκληση. Εάν για παράδειγμα το τετράγωνο γίνεται σε παρορμητικά ζώδια, το άτομο ξεπερνά την πρόκληση, παίρνοντας κάποια πρωτοβουλία, κάνοντας ένα βήμα μπροστά. Αν γίνεται σε σταθερή ποιότητα, αντιμετωπίζει την πρόκληση με υπομονή και στωικά, ενώ, αν γίνεται σε μεταβλητή, την αντιμετωπίζει με κάποιου είδους συμβιβασμό ή ευελιξία.

- **Εξάγωνο:** Στο εξάγωνο έχουμε δύο πλανήτες σε όψη 60 μοιρών μεταξύ τους. Το εξάγωνο είναι μία όψη δημιουργική. Προσπαθεί να συνδυάσει δύο στοιχεία που δεν ανήκουν στο ίδιο ζώδιο, αλλά έχουν κάποιες προοπτικές συμβατότητας. Στην αρχή υπάρχει κάποια σύγκρουση όταν έρχονται σε επαφή αυτοί οι δύο πλανήτες, αλλά προοδευτικά μαθαίνουν να συνεργάζονται. Με το εξάγωνο το άτομο αποκτά ικανότητες και εξελίσσεται από πλευράς δεξιοτήτων.

Όψεις και Ψυχολογική Αστρολογία

Οι βασικές αυτές όψεις όμως δεν ερμηνεύονται μόνο από πλευράς συμπεριφοράς. Στην ψυχολογική αστρολογία παίρνουν άλλη σημασία που γίνεται πιο αυτογνωσιακή. Έτσι για παράδειγμα:

- Η **αντίθεση** έχει ερμηνευτεί ψυχολογικά και σαν η κατεξοχήν όψη της προβολής. Είναι πολύ σπάνιο ένα άτομο που έχει αντίθεση στο χάρτη του να μην έχει γύρω του άτομα που να συσχετίζονται με το ένα από τα δύο ζώδια της αντίθεσης. Ο μηχανισμός της προβολής εδώ λέει ότι το άτομο δεν μπορεί να ισορροπήσει τις δύο αντίρροπες δυνάμεις μέσα του κι έτσι προβάλλει τη μία από τις δύο σε κάποιο κοντινό του πρόσωπο, συνήθως το σύντροφο του.
- Το **τετράγωνο** είναι μία όψη περισσότερο εσωτερική παρά εξωτερική. Έχει να κάνει με εσωτερικά διλήμματα και επιλογές που θα πρέπει να κάνουμε, για να δώσουμε βάρος στη μία ή την άλλη πλευρά του εαυτού μας.

Όταν οι δύο πλευρές αυτές είναι ισοδύναμες, ψυχικά, τότε ο ένας πλανήτης μπορεί να βγαίνει στην καθημερινότητα μας στη μορφή μίας σχέσης ή δραστηριότητας και ο άλλος στη μορφή μιας άλλης που φαίνεται παντελώς άσχετη με την πρώτη (π.χ. το πρωί υπάλληλος τραπέζης και το βράδυ τραγουδίστρια).

Αν όμως οι δύο πλευρές της όψης δεν είναι ισοδύναμες (π.χ. ο ένας πλανήτης είναι «αδύναμος», όπως η Σελήνη κι ο άλλος «βαρύς» όπως ο Πλούτωνας), τότε μπορεί να παρουσιάζεται εδώ ο μηχανισμός άμυνας της υπερανάπληρωσης. Με το μηχανισμό αυτό, η «αδύναμη» πλευρά, μην μπορώντας να εκφραστεί στο πεδίο της, επειδή καταπιέζεται από τον βαρύ πλανήτη, αποφασίζει να δράσει στο απέναντι ζώδιο και οίκο, γιατί εκεί κρίνει ότι θα έχει περισσότερο «χώρο» να εκφραστεί.

Έτσι παρατηρούμε άτομα του ζωδίου του Καρκίνου για παράδειγμα, που έχουμε όμως τετράγωνο Ήλιου/Πλούτωνα να φέρονται συχνά σαν Αιγόκεροι ή άτομα του ζωδίου του Κριού να φέρονται συχνά σαν Ζυγοί (ή και το αντίστροφο).

Την πρακτική αυτή την έχει υιοθετήσει και αναπτύξει ιδιαίτερα η λεγόμενη **εξελικτική αστρολογία** (του Jeff Green), η οποία μάλιστα έχει γενικεύσει τον κανόνα και ισχυρίζεται ότι δεν μπορεί κανείς να πει με σιγουριά πλέον ότι κανείς είναι Κριός ή Ζυγός, αλλά περισσότερο θα έπρεπε να λέει ότι είναι Κριο-ζυγός. Δίνει δηλαδή έμφαση στα δίπολα και όχι στα μεμονωμένα ζώδια.

Όψεις και Εσωτερική Αστρολογία

Μεταφυσικά οι όψεις έχουν επίσης ένα ιδιαίτερο νόημα, που αξίζει να εξεταστεί. Κατά μία άποψη για παράδειγμα οι λεγόμενες ευνοϊκές όψεις, δηλαδή τα τρίγωνα θα μπορούσαν να λογιστούν ως αυτό που ονομάζεται στην εσωτερική φιλοσοφία «**ποιότητες**», δηλαδή αξίες που μπορεί να εκφράσει ένας άνθρωπος με ευκολία και είναι ορατές στο περιβάλλον του.

Τέτοιες αξίες θα μπορούσαν να είναι γενναιότητα, θάρρος, δικαιοσύνη, τιμιότητα, αξιοπρέπεια, κλπ.

Η σύνδεση αυτή δεν είναι αυθαίρετη, αλλά σχετίζεται συμβολικά και με τον αριθμό τρία, τον αριθμό δηλαδή που σχετίζεται συμβολικά με το ανώτερο κομμάτι του εαυτού μας από τη μεταφυσική.

Το βασικό χαρακτηριστικό για ένα πράγμα, για να χαρακτηριστεί «**ποιότητα**» είναι να μην είναι κάτι μετρήσιμο, αλλά κάτι που κανείς μπορεί να θεωρηθεί ή ότι το έχει ή όχι. Στη μεταφυσική προσέγγιση του κόσμου θεωρείται ότι δεν ανήκει στο φυσικό επίπεδο, αλλά στο αστρικό, εκδηλώνει δηλαδή μία συγκεκριμένη «**συχνότητα**» ενέργειας, έναν «**τόνο**», παρά μία συγκεκριμένη «**ποσότητα**» ενέργειας. Λειτουργεί επίσης πιο «**λεπτοφυώς**», χωρίς να «**κραυγάζει**».

Αντίθετα οι πιο «**σκληρές**» όψεις, δηλαδή τα τετράγωνα, σχετίζονται με τον αριθμό 4, που παραδοσιακά ελέγχει το φυσικό πεδίο. Γι' αυτό θεωρούνται ότι είναι «**ποσοτικές**» όψεις, εξελίσσουν δηλαδή στον άνθρωπο «**ικανότητες**», οι οποίες ξεκινούν από ένα ορισμένο ύψος και φτάνουν καθώς μεγαλώνει και αποκτά εμπειρίες σε ένα άλλο ύψος. Εδώ οι ικανότητες, είναι μετρήσιμες, βαθμολογούνται αλλά και συγκρίνονται μεταξύ τους. Έτσι λέμε ότι κάποιος είναι «**πιο**» γρήγορος από έναν άλλο, ή «**πιο**» έξυπνος.

Σκοπός των τετραγώνων βέβαια είναι κάποια στιγμή να γίνουν τρίγωνα. Η ποσότητα και η αντιμετώπιση των κρίσεων να οδηγήσει σε ένα ποιοτικό άλμα κι έτσι ένας άνθρωπος να έχει πλέον στην επόμενη εμφάνιση του στο φυσικό κόσμο «**έμφυτη**» μία ικανότητα που χρειάστηκε προσπάθεια να αναπτύξει στις προηγούμενες επισκέψεις του. Αντίθετα μία «**ποιότητα**» είναι μεν έμφυτη, αλλά κάποια στιγμή στη ζωή, θα χρειαστεί να περάσει από μία πρόκληση, να αξιολογηθεί, αν αξίζει να διατηρηθεί ή πρέπει να απολεσθεί.

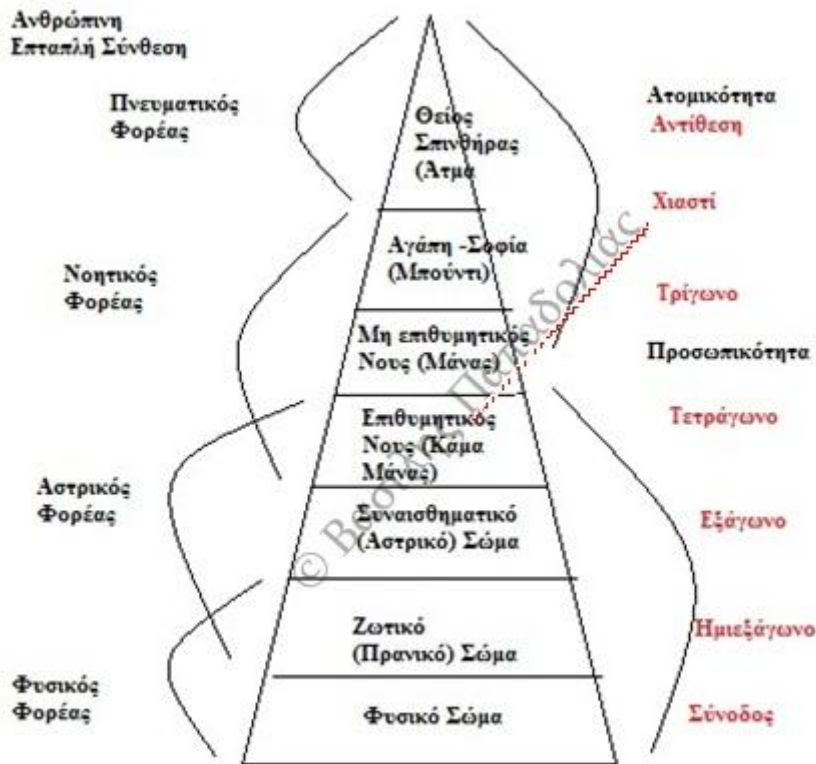
Η εξέλιξη αυτή συμβολίζεται από την μετατροπή των όψεων στον προοδευτικό χάρτη του ατόμου από τρίγωνα σε τετράγωνα και το

ανάποδο. Δηλαδή μία όψη τριγώνου σε ένα γενέθλιο χάρτη πολύ συχνά εξελίσσεται στον προοδευτικό του χάρτη σε τετράγωνο, αλλά και το αντίστροφο. Αυτές οι περίοδοι είναι περίοδοι μεταφυσικών προκλήσεων για το άτομο, εξετάσεων ή επιβραβεύσεων, για τις οποίες θα πρέπει να είναι σε εγρήγορση και να προσέχει.

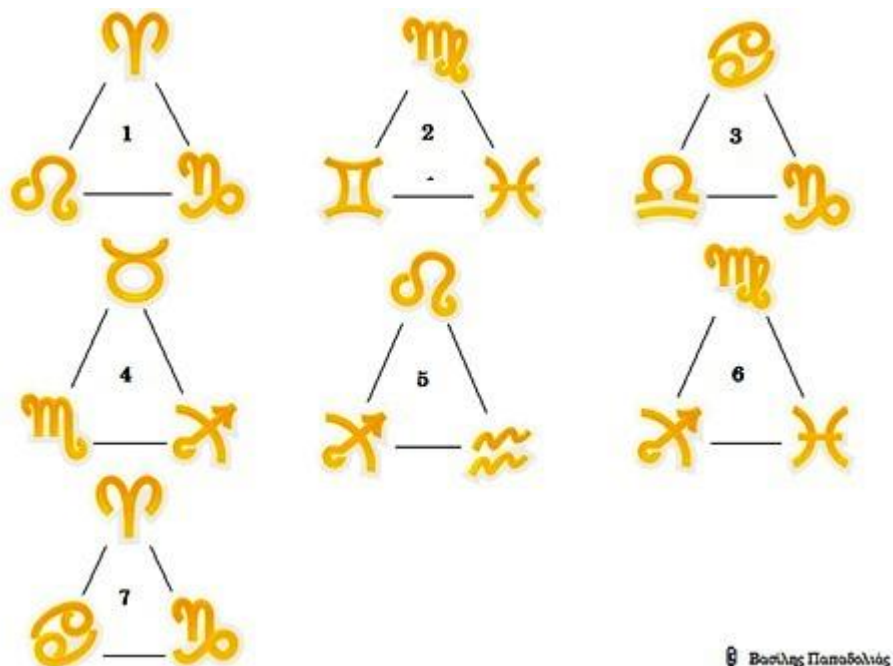
Εκτός της παραπάνω προσέγγισης όμως αξίζει να πούμε ότι οι όψεις συνδέθηκαν στις αρχές του αιώνα στο κομμάτι της Εσωτερικής Αστρολογίας και με τον αριθμό 7. Ο Alan Leo για παράδειγμα στην Εσωτερική Αστρολογία συνδέει τις επτά βασικές όψεις με τα επτά πεδία ύπαρξης του ανθρώπου:

- Η **σύνοδος** φαίνεται να συνδέεται με το κατώτερο πεδίο ύπαρξης του ανθρώπου, το πεδίο της συγχώνευσης.
- Η **αντίθεση** φαίνεται να συνδέεται με το ανώτερο κέντρο του άτμα, του πεδίου του θείου σπινθήρα, δηλαδή της πρωταρχικής εκδήλωσης και του πρωταρχικού διαχωρισμού.
- Το **τρίγωνο** φαίνεται να συνδέεται με την ανώτερη νοημοσύνη και το ανώτερο μάνας.
- Το **τετράγωνο** φαίνεται να συνδέεται με την κατώτερη νοημοσύνη και το κάτω μάνας.
- Το **εξάγωνο** φαίνεται να λειτουργεί περισσότερο με τη συμπαθητική ή αντιπαθητική πλευρά του αστρικού πεδίου.
- Το **ημιεξάγωνο** φαίνεται να συνδέεται περισσότερο με το αιθερικό πεδίο, το πεδίο της λεπτοφυούς ενέργειας δηλαδή που δεν είμαι εμφανής στην καθημερινότητα και χρειάζεται ιδιαίτερες ικανότητες να ανιχνευτεί.
- Ενώ η όψη **χιαστί** φαίνεται να λειτουργεί στο βουδικό πεδίο της σιωπηλής αγάπης και κατανόησης, εξίσου λεπτοφυούς για μας που δρούμε περισσότερο νοητικά.

Τα παραπάνω θα μπορούσε να τα δει κανείς καλύτερα και στο επόμενο σχήμα:

Από μία άλλη άποψη οι όψεις θα μπορούσαν να συνδεθούν και με τις επτά ακτίνες. Εκεί βεβαίως αποκαλύπτονται άλλες συνάφειες, καθώς δεν υπάρχει μία απευθείας αντιστοιχία όψεων και ακτίνων. Εάν εξετάσει κανείς όμως παραστατικά τα τρίγωνα των ακτίνων, όπως φαίνονται στο επόμενο σχήμα καταλήγει σε κάποια συμπεράσματα:

1. Όλες οι ακτίνες πλην της 1^{ης} περιέχουν μία τουλάχιστον αντίθεση μεταξύ ζωδίων. Η 1^η ακτίνα είναι η μόνη που δεν περιέχει κάποια αντίθεση, άρα θα μπορούσε να συνάγει κανείς ότι η αντίθεση «γεννάται» μετά την εκδήλωση του 2^{ου} λόγου.
2. Η 1^η ακτίνα περιέχει τις όψεις Τετράγωνο, Τρίγωνο και Χιαστί. Επομένως η συγχώνευση αυτών των όψεων σε ένα χάρτη ίσως μπορεί να αποδώσει χαρακτηριστικά 1^{ης} ακτίνας.
3. Όλες οι ακτίνες εκτός της 1^{ης} της 4^{ης} και της 5^{ης} περιέχουν ένα σχηματισμό που στην αστρολογία ονομάζεται ΤΑΥ τετράγωνο. Αυτό μας κάνει να καταλαβαίνουμε ότι η ποιότητα αυτών των ακτίνων εκφράζεται μέσα από «σκληρά» γεγονότα.
4. Αντίθετα η 5^η ακτίνα είναι η μόνη που έχει σαν σχηματισμό μία διευκολυνόμενη αντίθεση. Συνεπώς είναι η μόνη ακτίνα που μπορεί να εκφραστεί και μέσα από δημιουργικά γεγονότα, όχι μέσα από κρίσεις.

5. Η 1^η και η 5^η ακτίνα περιέχουν όψη χιαστί, δείχνοντας ακριβώς πόσο δύσκολα αυτές οι ακτίνες εκφράζονται ή γίνονται κατανοητές σήμερα στον κόσμο, καθώς είναι αρκετά λεπτοφυείς για τα δικά μας μέτρα.
6. Η 1^η ακτίνα εντέλει περιέχει και εύκολες και δύσκολες και λεπτοφυείς όψεις, δείχνοντας ότι μπορεί να εκφράζεται στον κόσμο άλλοτε μέσα από σκληρά κι άλλοτε μέσα από δημιουργικά γεγονότα.

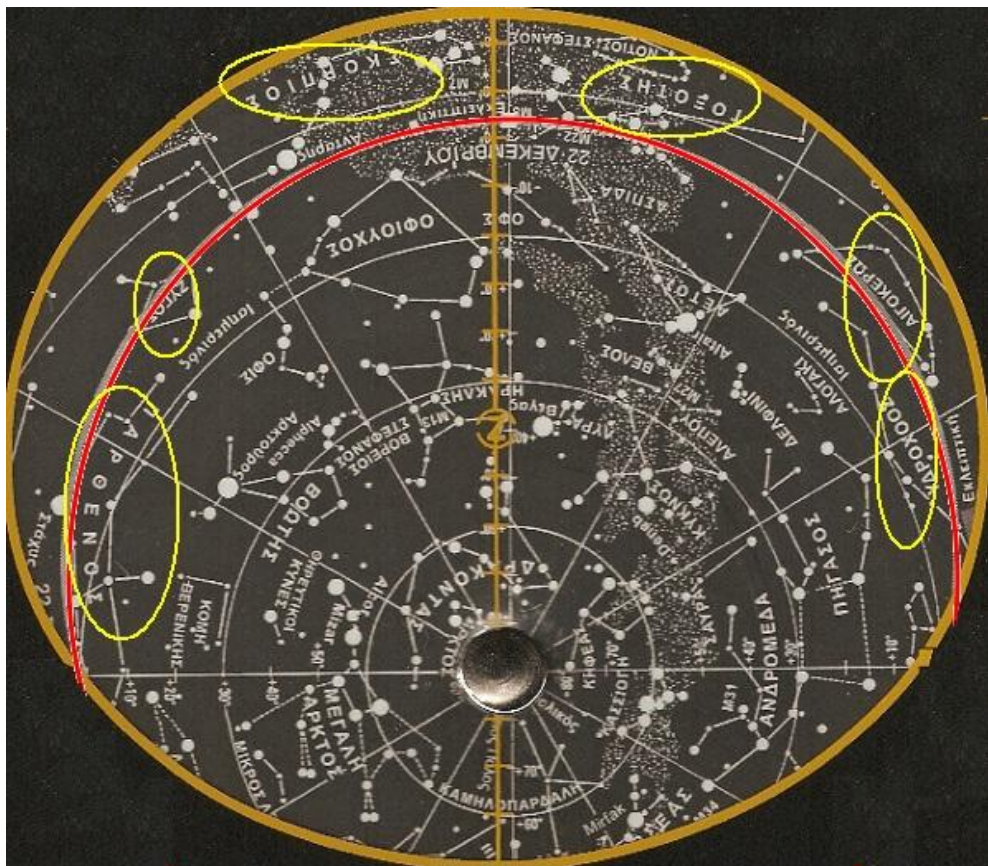
Μ' άλλα λόγια βλέπουμε ότι οι όψεις μπορεί να έχουν πολύ μεγάλη σημασία τόσο για την κατανόηση του εαυτού από ψυχολογικής πλευράς όσο και για την ενατένιση κάποιων καταστάσεων ύπαρξης πέρα από την ανθρωπίνη, που είναι κομμάτι της εσωτερικής φιλοσοφίας.

Η αρχαιελληνική σημασία των Όψεων

Στην αρχαία ελληνική αστρολογία Όψη σημαίνει Το να βλέπω. Δύο πλανήτες σε Όψη λοιπόν είναι δύο πλανήτες που βλέπουν ο ένας τον άλλον. Για μας που ζούμε στη σημερινή σύγχρονη εποχή η έννοια Το να βλέπει ο ένας τον άλλο δε λέει πολλά πράγματα, όμως η αρχαία αστρολογία βασιζόταν ιδιαίτερα στην αστρονομία και σε αυτά που πραγματικά έβλεπε ο αστρολόγος στον Ουρανό κάθε απόγευμα ή ξημερώματα που έβγαινε να παρατηρήσει το ουράνιο στερέωμα.

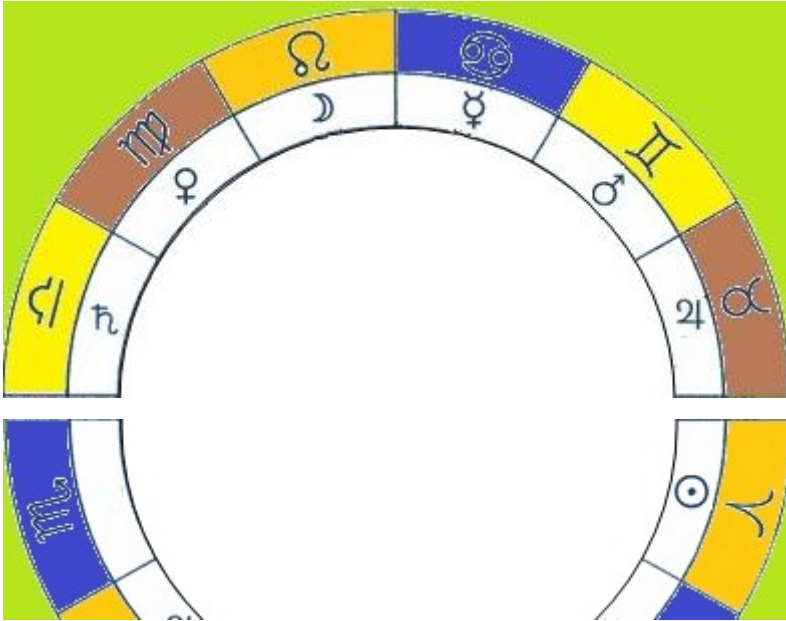
Τι σημαίνει λοιπόν δύο πλανήτες έβλεπαν ο ένας τον άλλον; Σημαίνει ότι έμεναν αρκετό καιρό στον ουρανό, ώστε να προλάβουν να έχουν ο ένας οπτική επαφή με τον άλλον και να ανταλλάξουν ενέργειες. Και ποιοι πλανήτες δεν είχαν όψη μεταξύ τους; Αυτοί που δεν προλάβαιναν να δουν ο ένας τον άλλον, γιατί εξαφανίζονταν σύντομα από το ουράνιο στερέωμα, ο ένας από τους δύο.

Ας το δούμε λοιπόν με ένα παράδειγμα. Στο παρακάτω σχήμα βλέπουμε πώς αντίκριζε ο αστρολόγος της αρχαίας εποχής το ουράνιο στερέωμα.

Στην εικόνα αυτή παρατηρούμε τους ζωδιακούς αστερισμούς να βρίσκονται σε ημικύκλια για να τους ξεχωρίζουμε καλύτερα, ενώ διαμέσου των αστερισμών η ελλειπτική γραμμή συμβολίζει την τροχιά του Ήλιου που διατρέχει το ζωδιακό. Σκορπισμένα στην Ουρανόσφαιρα είναι και στίγματα φωτεινά που συμβολίζουμε αστέρια αλλά και πλανήτες.

Εάν δούμε το σχήμα αυτό σε πιο αφηρημένη μορφή, ίσως δούμε να μοιάζει με το πιο κάτω σχήμα των ζωδιακών αστερισμών.

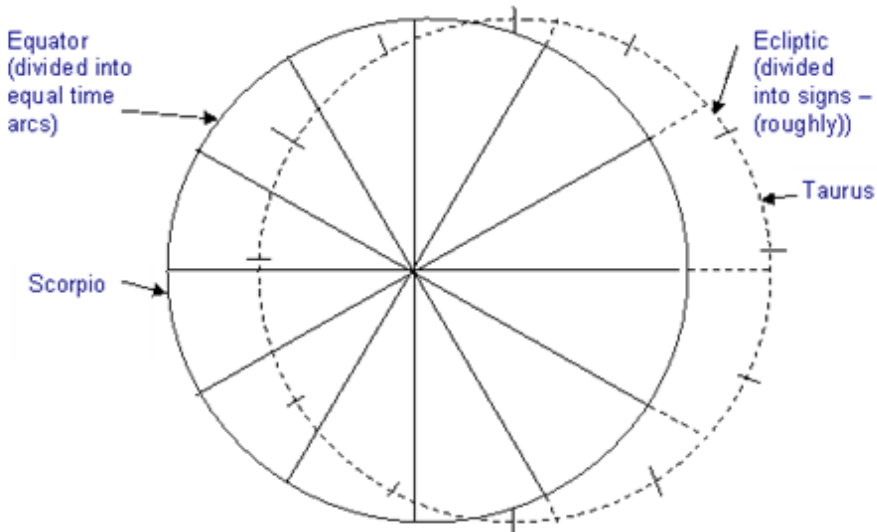
Στο σχήμα αυτό υποθέτουμε ότι βλέπουμε μόνο οκτώ ζώδια, αυτά που βρίσκονται επάνω από τον ορίζοντα, όπως περίπου φαίνονται και από την ουρανόσφαιρα που προηγήθηκε. Η τοποθέτηση του ζωδιακού βεβαίως είναι ανάποδα, καθώς στην ουρανόσφαιρα κοιτάζουμε προς το Βορρά (άρα η Ανατολή είναι δεξιά), ενώ στην Αστρολογία παραδοσιακά κοιτάζουμε (όπως οι Χαλδαίοι Αστρολόγοι) προς το Νότο (η Ανατολή δηλαδή είναι αριστερά). Ο Κρόνος αριστερά βρίσκεται στο Ζυγό, ακολουθεί η Αφροδίτη στην Παρθένο, η Σελήνη στο Λέοντα, ο Ερμής στον Καρκίνο, ο Άρης στους Διδύμους και ο Δίας στον Ταύρο. Από τους πλανήτες αυτούς λοιπόν ο Κρόνος και ο Δίας βρίσκονται πολύ κοντά στα σημεία ανατολής και δύσης. Ο Κρόνος μόλις έχει ανατείλει και ο Δίας πολύ σύντομα θα δύσει.

Στη σύγχρονη αστρολογία οι δύο πλανήτες αυτοί θα λέγαμε ότι έχουν όψη 150 μοιρών, αλλά στην αρχαία ελληνική οι πλανήτες αυτοί δε θεωρούνταν ότι είχαν κάποια – κύρια όπως λεγόταν – όψη, καθώς δεν είχαν τον απαιτούμενο χρόνο να «δουν» ο ένας τον άλλο στο στερέωμα. Ομοίως και οι πλανήτες που ήταν σε διαδοχικά ζώδια πορεύονταν στην ουσία μαζί

στην κίνηση τους, επομένως δεν είχαν την ευκαιρία να αποκαταστήσουν «οπτική επαφή», παρά μόνο εφόσον «συγκρούονταν» δημιουργώντας μία όψη συνόδου. Αντίθετα η Αφροδίτη και ο Άρης στο χάρτη σχημάτιζαν όψη, καθώς θεωρούνταν ότι είχαν επαρκή χρόνο να «δουν» ο ένας τον άλλο. Ομοίως και η Αφροδίτη με το Δία, παρόλο που ο Δίας πήγαινε στη Δύση του, γιατί είχαν ήδη «ιδωθεί» εδώ και κάποιο διάστημα, που η Αφροδίτη είχε ήδη ανατείλει. Η έννοια του χρόνου λοιπόν ήταν κρίσιμης σημασίας για το χαρακτηρισμό μιας γωνίας μεταξύ δύο πλανητών ως όψης. Κι αυτό το βλέπουμε και σε ένα άλλο παράδειγμα, τις γωνίες μεταξύ ζωδίων σύντομης ή μακριάς ανόδου.

Είναι ίσως δύσκολο να εξηγηθεί στα πλαίσια τι ακριβώς είναι τα ζώδια σύντομης ή μακριάς ανόδου, ωστόσο με δυο λόγια θα μπορούσαμε να πούμε ότι τα ζώδια δεν παίρνουν στο Βόρειο και το Νότιο Ημισφαίριο τον ίδιο χρόνο για να ανατείλουν. Δε φαίνονται δηλαδή να κινούνται με την ίδια ταχύτητα. Ο λόγος είναι ότι παρακολουθούμε υπό γωνία το ζωδιακό κι έτσι ένα ζώδιο φαίνεται να παίρνει πιο πολύ χρόνο να περάσει από μπροστά μας κι ένα άλλο λιγότερο. Μία προσπάθεια να το αναπαραστήσουμε αυτό φαίνεται στο αμέσως επόμενο σχήμα. Εδώ ο αριστερός κύκλος είναι ο κύκλος του παρατηρητή και κάθε κομμάτι του κύκλου συμβολίζει χρόνο διάρκειας δύο ωρών. Αντίθετα διάστικτος κύκλος συμβολίζει απόσταση, που μετριέται σε ζώδια.

Δεδομένου ότι οι δύο κύκλοι δεν εφάπτονται ο ένας με τον άλλο, με απλά λόγια δηλαδή ο Ήλιος δεν κινείται κεντραρισμένα ακριβώς μπροστά μας, αλλά η κίνηση του γίνεται υπό μία ελαφριά γωνία προς τα δεξιά (ή αριστερά στο Νότιο Ημισφαίριο), κάποια τμήματα της κίνησης φαίνεται να τρέχουν πιο γρήγορα και κάποια πιο αργά. Ή, για να το πούμε ανάποδα, σε κάποια από τα δίωρα του παρατηρητή φαίνεται να χωράει ολόκληρο ζώδιο, σε κάποια άλλα λιγότερο από ολόκληρο και σε κάποια άλλα ολόκληρο ζώδιο και μέρος κι από ένα άλλο.

Έτσι άλλες ώρες την ημέρα βλέπουμε μόνο ένα ζώδιο να περνάει από μπροστά μας σε ένα δίωρο, άλλες ώρες περνάει το δίωρο και το ζώδιο ακόμη δεν έχει περάσει ολόκληρο κι άλλες ώρες μέσα στο δίωρο έχει ήδη μπει και περνάει από μπροστά μας και το επόμενο ζώδιο. Το γεγονός αυτό ήταν γνωστό και στους αρχαίους αστρολόγους όπως δείχνει και η αναφορά αρχαίου αστρολόγου στο μαθητή του για τις διάρκειες εμφάνισης σε λεπτά της ανατολής του κάθε ζωδίου:

Κριός	:	12:00
Ταύρος	:	13:20
Δίδυμοι	:	14:08
Καρκίνος	:	14:24
Λέων	:	14:08
Παρθένος	:	13:20
Ζυγός	:	12:00
Σκορπιός	:	10:40
Τοξότης	:	09:52
Αιγόκερως	:	09:36
Υδροχόος	:	09:52
Ιχθείς	:	10:40

Η παράθεση αυτή μας δείχνει ότι γνώριζαν από τότε ότι τα ζώδια κοντά στον Καρκίνο έμεναν πιο πολύ ώρα στο στερέωμα κατά την ανατολή, ενώ τα ζώδια κοντά στον Αιγόκερω λιγότερο. Πράγμα που πρακτικά για μας που είμαστε στο Βόρειο Ημισφαίριο σημαίνει οι Ωροσκόποι κοντά στον Καρκίνο είναι πιο συχνοί στατιστικά, παρά οι Ωροσκόποι κοντά στον Αιγόκερω.

Για τους αρχαίους αστρολόγους όμως – και για τους μεσαιωνικούς αργότερα που διάβασαν τα γραπτά τους – τα ζώδια σύντομης και μακριάς ανόδου (στην προκειμένη περίπτωση σύντομης είναι τα ζώδια κοντά στον Αιγόκερω και μακριάς τα ζώδια κοντά στον Καρκίνο) έπαιζαν ρόλο και στον καθορισμό της ποιότητας της όψης που είχαν τα ζώδια μεταξύ τους.

Αυτό συνέβαινε βέβαια, γιατί οι αρχαίοι αστρολόγοι όριζαν τις όψεις λίγο διαφορετικά από τον τρόπο που τις ορίζουμε εμείς σήμερα. Μη έχοντας ίσως και τα κατάλληλα όργανα αστρονομικής μέτρησης, δεν ήταν εύκολο να καθορίσουν τις μοίρες που βρισκόταν κάθε πλανήτης. Έτσι καθόριζαν αν δύο πλανήτες είναι σε τετράγωνο, βλέποντας απλά αν τα ζώδια που βρίσκονταν έκαναν τετράγωνο μεταξύ τους, απείχαν δηλαδή κατά τρία ζώδια.

Έτσι αν ο Ερμής βρισκόταν στους Διδύμους και η Σελήνη στην Παρθένο, έκαναν τετράγωνο, ανεξάρτητα σε ποιες μοίρες βρίσκονταν, λογική που έχει διατηρήσει έως σήμερα και η Ινδική Αστρολογία. Με τη λογική αυτή λοιπόν ήταν πολύ απλούστερα τα πράγματα για τον υπολογισμό των όψεων και δε χρειαζόνταν ανοχές και ακριβής μέτρηση των γωνιακών θέσεων.

Αυτό που παρατηρούμε όμως σε κάποιους συγγραφείς όπως ο Γουίλλιαμ Λίλλυ που επηρεάστηκε προφανώς και από αρχαίους αστρολόγους, είναι ότι στον υπολογισμό των όψεων λάμβαναν υπόψη τους και το αν τα ζώδια που βρίσκονταν οι πλανήτες ήταν σύντομης ή μακριάς ανόδου. Έτσι στα σύντομης ανόδου ζώδια, μπορεί να θεωρούσαν ως τετράγωνο μία όψη που κανονικά σήμερα θα ονομάζαμε τρίγωνο, ενώ αντίθετα στα μακριάς

ανόδου ζώδια μπορεί να θεωρούσαν τρίγωνο μία όψη που σήμερα θα ονομάζαμε τετράγωνο.

Κι αυτό γιατί είχαν χρονική αντίληψη των όψεων περισσότερο κι όχι χωρική όπως έχουμε εμείς σήμερα.

Συμπεράσματα – Ανακεφαλαίωση

Από τη μελέτη πιο πάνω βλέπουμε ότι οι όψεις ως σύστημα σχέσεων των πλανητών υπήρξε από αρχαιότατων χρόνων και πήρε τη σημασία της μέσα από διαφορετικά κλειδιά ερμηνείας του κόσμου. Άλλοτε από την αστρονομική θέση των πλανητών, άλλοτε από την πυθαγόρεια σημασία των αριθμών η επιστήμη των όψεων είναι στην πραγματικότητα η επιστήμη των σχέσεων όπως εκφράζεται μέσα από την αστρολογία. Και υπό αυτή την έννοια αξίζει να μελετάται σε βάθος και με προσοχή.

ΜΕΡΟΣ II

Προχωρώντας στην αναζήτηση

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΖΩΔΙΑΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ

Έχοντας εξετάσει τα βασικά δομικά στοιχεία ενός αστρολογικού χάρτη, δηλαδή τα ζώδια, τους πλανήτες και τους οίκους, μένει να αγγίξουμε τώρα και κάποια ζητήματα πιο προχωρημένα. Να αρχίσουμε να ψάχνουμε εκεί που άλλοι αστρολόγοι ίσως ως τώρα δεν έψαξαν ή δεν πειραματίστηκαν. Ή αν έψαξαν και πειραματίστηκαν, δεν έδωσαν τόση έμφαση και δεν διέδωσαν όσο ίσως θα μπορούσαν τις νεωτεριστικές τους απόψεις. Να πάμε λοιπόν σε κάπως πιο απάτητα μονοπάτια και να δούμε αν μπορούμε κάποια πράγματα που θεωρούμε δεδομένα στην Αστρολογία, αν μπορούμε να τα δούμε αλλιώς.

Ένα από αυτά τα ζητήματα της Αστρολογίας που αξίζει να μελετήσουμε είναι ο ζωδιακός. Ήδη αναφέραμε στο 1^ο κεφάλαιο του βιβλίου το ζήτημα του ζωδιακού κύκλου και πώς η Επιστήμη από την πλευρά της απορρίπτει την Αστρολογία επειδή βασίζεται σε ένα μη πραγματικό μοντέλο του Ουρανού. Στα πλαίσια αυτά πολλοί αστρολόγοι τα τελευταία χρόνια άρχισαν να αμφισβητούν την εγκυρότητα του τροπικού ζωδιακού και να μελετούν την αστρολογία μέσα από το λεγόμενο **αστρικό ζωδιακό** ή ζωδιακό που λαμβάνει υπόψη του τη μετάπτωση.

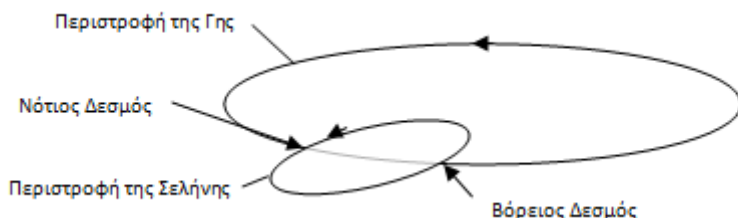
Αν όμως η μελέτη του αστρικού ζωδιακού αμφισβητεί την εγκυρότητα του τροπικού ζωδιακού, δεν παύει ωστόσο ο αστρικός ζωδιακός να είναι κι αυτός ένα σταθερό σύστημα αναφοράς και μάλιστα ένα σύστημα που «δείχνει» πιο επιστημονικό από αυτό του τροπικού ζωδιακού, αφού δεν αφορά κάποιον γενικόλογα ορισμένο «κύκλο εποχών», αλλά ένα συγκεκριμένο σύνολο αστερισμών σε συγκεκριμένες θέσεις στο ουράνιο στερέωμα.

Τα πράγματα όμως αρχίζουν και ξεφεύγουν κάπως όταν αρχίσουμε και διαπιστώνουμε ότι δεν έχουμε στη διάθεση μας μόνο αυτά τα δύο είδη ζωδιακών. Τι θα λέγατε όμως να πειραματιστούμε και με μία άλλη προσέγγιση που να είναι ακόμη πιο ρηξικέλευθη και να βγαίνει ακόμα

περισσότερο από τις λογικές που έχουμε συνηθίσει στην Αστρολογία; Ας αποσυνδέσουμε τελείως το ζωδιακό από την έναρξη του ετήσιου κύκλου της ισημερίας αλλά κι από τη λογική των αστερισμών κι ας χρησιμοποιήσουμε ένα άλλο ζωδιακό που έχει σαν σημείο αναφοράς (έναρξης) ένα άλλο αστρονομικό σημείο στο Σύμπαν. Ούτε τον αστερισμό του Κριού, αλλά ούτε και το σημείο της Εαρινής Ισημερίας.

Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι ο λεγόμενος **Δρακωνικός Ζωδιακός**. Ο Δρακωνικός Ζωδιακός Κύκλος είναι ένας διαφορετικός ζωδιακός κύκλος που αλλάζει συνεχώς βάσει της κίνησης της Σελήνης γύρω από τη Γη. Χρησιμοποιεί ως σημείο έναρξης (σημείο 0 του Κριού) δηλαδή το σημείο που τέμνεται η τροχιά της Σελήνης γύρω από τη Γη με την τροχιά της Γης γύρω από τον Ήλιο. Σημείο που οι πιο προχωρημένοι στην Αστρολογία γνωρίζουν ότι ονομάζουμε Βόρειο Δεσμό.

Στο σχήμα που ακολουθεί φαίνεται καλύτερα ποιο είναι το σημείο αυτό για να το καταλάβει ο αναγνώστης.

Ας ισχυριστούμε λοιπόν ότι ο ζωδιακός δε θα ξεκινάει πλέον από τον αστερισμό του Κριού, ούτε από το σημείο ισημερίας. Θα ξεκινάει από το σημείου του Βόρειου Δεσμού. Εκεί θα είναι το σημείο έναρξης, ο «Κριός» δηλαδή, κι εκεί θα αποδίδονται όλα αυτά τα χαρακτηριστικά που έχουμε συνηθίσει να αποδίδουμε στο ζώδιο του Κριού.

Αυθαίρετη παραδοχή; Αντιεπιστημονική στάση; Τουναντίον. Γιατί θα ισχυριστούμε ευθύς αμέσως και θα το καταδείξουμε με χάρτες, ότι συντάσσοντας τους χάρτες με αυτόν τον ζωδιακό, όχι μόνο δεν πέφτουμε έξω στις ερμηνείες μας, αλλά καταφέρνουμε να περιγράψουμε εξίσου τον

χαρακτήρα ενός ατόμου ενδεχομένως βλέποντας το από άλλη οπτική γωνία.

Ας πάρουμε για παράδειγμα το χάρτη του κυρίου Χ. Ο κανονικός γενέθλιος χάρτης του δείχνει κάποια χαρακτηριστικά, τα οποία έχουν επιδειχθεί στη ζωή του με τον άλφα ή βήτα τρόπο. Ανάγκη για επαγγελματική καταξίωση (Άρης στο Μεσουράνημα), δυσκολίες στις συνεργασίες (άξονας Κρόνου/Ποσειδώνα στον άξονα 1-7), δυσκολία συγκράτησης συναισθημάτων σε στιγμές έντασης (αντίθεση Άρη/Σελήνης), κλπ.

Κάποια στοιχεία του χάρτη όμως που δεν φαίνονται πολύ καθαρά και θα θεωρούνταν στην κλασική αστρολογία δευτερεύουσες όψεις, αναδεικνύονται καλύτερα, εάν συντάξουμε το χάρτη με το δρακωνικό ζωδιακό και προσπαθήσουμε να κάνουμε τη συναστρία του με τον γενέθλιο χάρτη. Τέτοια χαρακτηριστικά είναι η όψη ενάμισι τετραγώνου Άρη/Ηλίου ή το ημιτετράγωνο Σελήνης/Πλούτωνα.

Αυτές οι όψεις που κανονικά θα ήταν δευτερεύουσες στη συναστρία του δρακωνικού χάρτη με τον γενέθλιο αναδεικνύονται πρωταγωνιστικές, καθώς εμφανίζεται να γίνεται όψη τετραγώνου Άρη/Ηλίου (αντί απλά ενάμισι τετράγωνο), ενώ παράλληλα γίνεται και ακριβής όψη συνόδου Σελήνης/Πλούτωνα (αντί για ένα απλό ημιτετράγωνο).

Inner Wheel

X

Natal Chart

26 Jun 1971, 4Δ 3°

3:15 am EET -2:00

thessaloniki, Greece

40°N38' 022"E56'

Geocentric

Tropical

Placidus

True Node

Outer Wheel

X

Natal Chart

26 Jun 1971, 4Δ 3°

3:15 am EET -2:00

thessaloniki, Greece

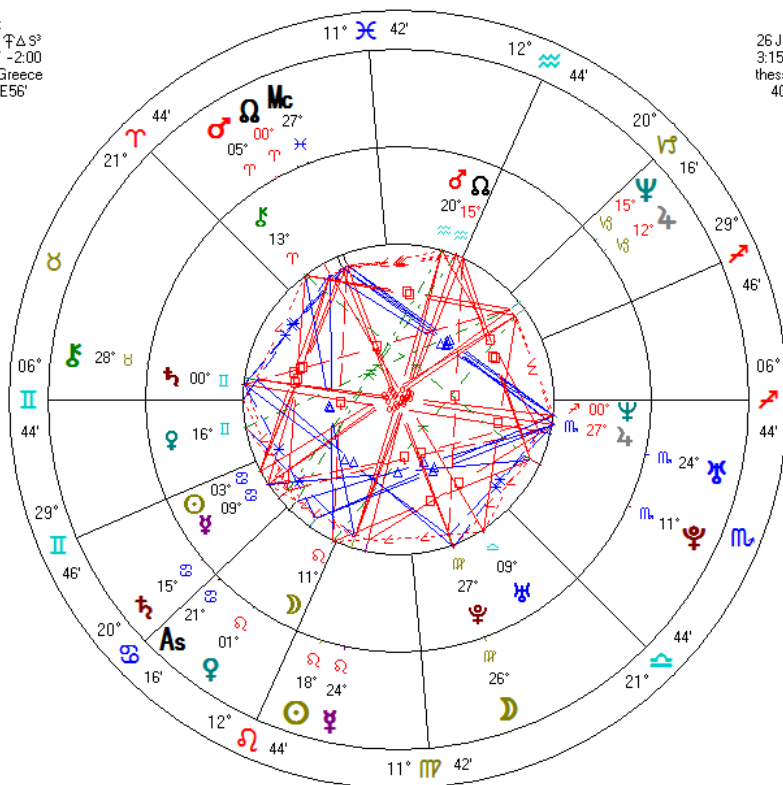
40°N38' 022"E56'

Geocentric

Draconic

Placidus

True Node

Επιπλέον δραστηριότητες όπως η ίδρυση ομάδων και ομίλων που έμμεσα θα συνάγονταν από τον γενέθλιο χάρτη, εδώ φαίνονται ξεκάθαρα από την θέση του Άρη και του Βόρειου Δεσμού του Δρακωνικού χάρτη στο γενέθλιο 11^ο οίκο.

Αλλά και οι συνεχείς αλλαγές στο περιβάλλον εργασίας αναδεικνύονται από τη θέση του Ουρανού και του Πλούτωνα του Δρακωνικό χάρτη (εξωτερικός κύκλος) στον γενέθλιο 6^ο οίκο (εσωτερικός χάρτης).

Ο Κρόνος του Δρακωνικού χάρτη στο 2^ο γενέθλιο οίκο (δυσκολία στα οικονομικά), αλλά και Ήλιος/Ερμής στον 4^ο οίκο (διάθεση εργασίας στο σπίτι ή σε ιδιωτικό χώρο) είναι άλλα δύο σημεία ενδιαφέροντος.

Σημείωση: Για την ιστορία να αναφέρουμε ότι για να δείτε το δικό σας δρακωνικό χάρτη, βρίσκετε απλά τη θέση του Βόρειου Δεσμού στο χάρτη σας, βλέπετε πόσες μοίρες απέχει από την 0 μοίρα του Κριού και μετά αφαιρείτε ή προσθέτετε από όλους τους πλανήτες αυτό το διάστημα.

Για παράδειγμα αν ο Βόρειος Δεσμός είναι στις 20 μοίρες του Υδροχόου, απέχει 40 μοίρες από την 0 μοίρα του Κριού (άλλες 10 για να φτάσει στη 0 μοίρα των Ιχθύων κι άλλες 30 μοίρες που καλύπτει το ζώδιο των Ιχθύων). Άρα για να φτάσετε στην 0 μοίρα του Κριού πρέπει να προσθέσετε 40 μοίρες.

Για να μετατρέψετε τώρα τη θέση π.χ. του Ήλιου σας στο δρακωνικό ζωδιακό θα πρέπει να προσθέσετε αντιστοίχως 40 μοίρες. Αν π.χ. ο Ήλιος σας είναι στις 15 μοίρες του Κριού, θα προσθέσετε 40 μοίρες κι αυτός θα έρθει στις 25 μοίρες του Ταύρου. Ομοίως θα πράξετε και με τους άλλους πλανήτες του χάρτη, όπως και με τις μοίρες του Ωροσκόπου και των ακμών των οίκων. Σημειώστε για να είστε σίγουροι ότι δεν κάνατε λάθος, ότι στο δρακωνικό χάρτη ο Βόρειος Δεσμός πρέπει πάντοτε να είναι στην 0 μοίρα του Κριού.

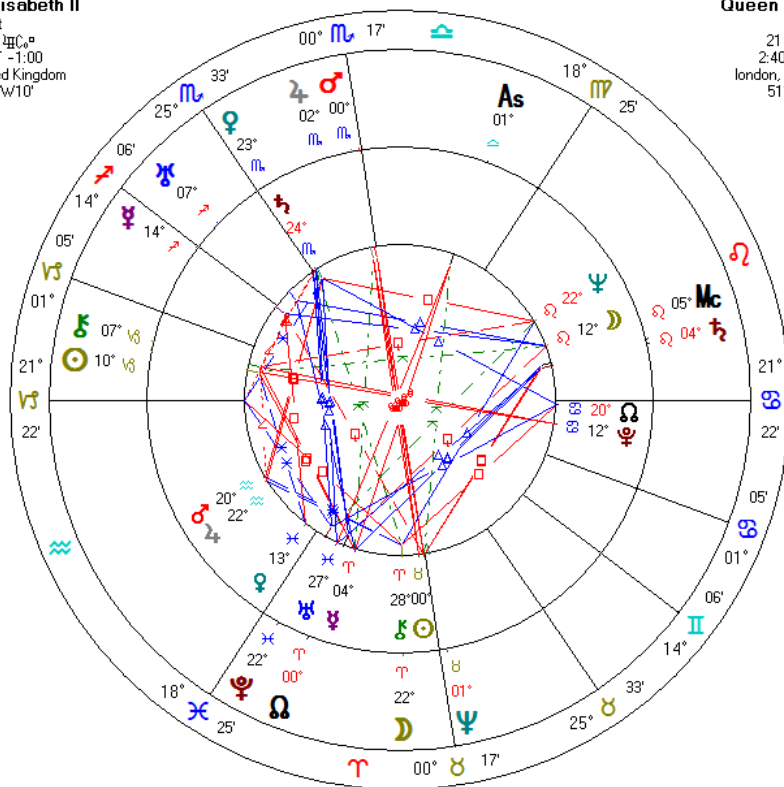
Σημειώστε επίσης ότι στις όψεις μεταξύ των δύο χαρτών είναι καλό να μην δίνετε ανοχή πάνω από 1,5 μοίρα.

Τι μας λέει λοιπόν αυτή η μελέτη ως τώρα; Εξετάζοντας τον ίδιο χάρτη και χρησιμοποιώντας έναν άλλο ζωδιακό, όχι μόνο δεν βρίσκουμε κάτι λάθος, αλλά αναδεικνύονται πλευρές του γενέθλιου χάρτη, που βρίσκονταν σε δεύτερο πλάνο και δεν φαίνονταν να έχουν πρωταγωνιστική σημασία.

Ας δούμε ένα δεύτερο παράδειγμα. Ας πάρουμε το χάρτη της Βασίλισσας Ελισάβετ.

Inner Wheel
Queen Elisabeth II
Natal Chart
21 Apr 1926, 04:40
2:40 am BST -1:00
London, United Kingdom
51°N30' 000"W10'
Geocentric
Tropical
Placidus
True Node

Outer Wheel
Queen Elisabeth II
Natal Chart
21 Apr 1926, 04:40
2:40 am BST -1:00
London, United Kingdom
51°N30' 000"W10'
Geocentric
Draconic
Placidus
True Node

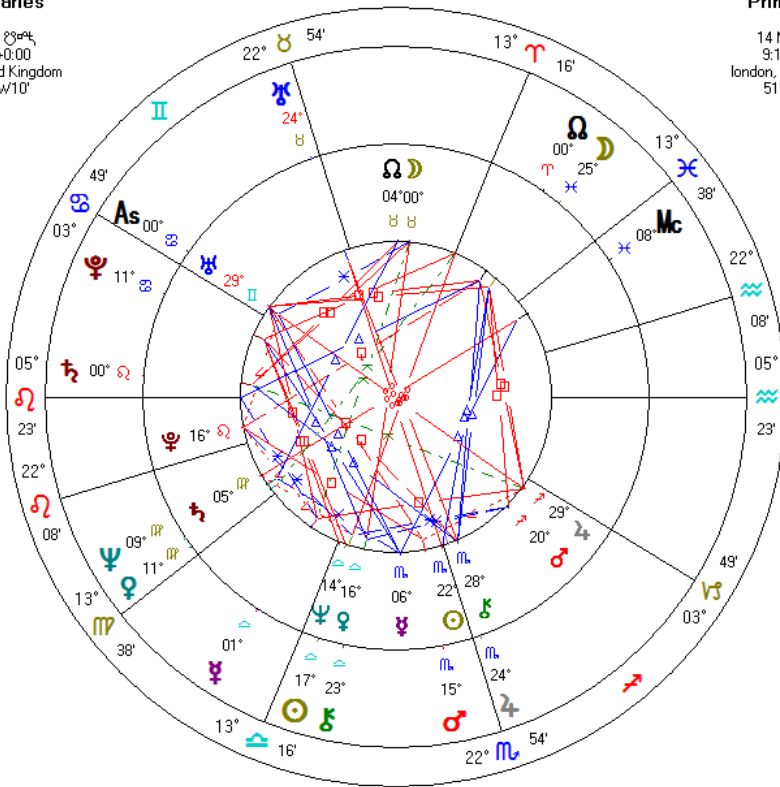
Συγκρίνοντας τον δρακωνικό χάρτη με τον γενέθλιο βλέπουμε μία σύνοδο Αφροδίτης/Κρόνου που χαρακτηρίζει όντως τη συμπεριφορά της Βασίλισσας και που δεν φαίνεται από την ευγενική Αφροδίτη στους Ιχθύς. Ομοίως ο χάρτης μας δίνει μία αντίθεση ακριβείας μεταξύ δρακωνικού Άρη και γενέθλιου Ήλιου που στον κανονικό γενέθλιο δεν είναι εμφανής.

Ακόμη περισσότερο ενδιαφέρον όμως έχει η κατάσταση εάν παρεμβάλλουμε στην εξίσωση και τον χάρτη του γιου της Βασίλισσας του πρίγκιπα Κάρολου.

Ο χάρτης του Καρόλου εάν συγκριθεί με το δρακωνικό του δίνει ήδη κάποιες πληροφορίες που γνωρίζουμε από χέρι.

Inner Wheel
Prince Charles
Natal Chart
 14 Nov 1948, 8⁵⁴h
 9:14 pm UT +0:00
 London, United Kingdom
 51°N30' 000"W10'
Geocentric
Tropical
Placidus
True Node

Outer Wheel
Prince Charles
Natal Chart
 14 Nov 1948, 8⁵⁴h
 9:14 pm UT +0:00
 London, United Kingdom
 51°N30' 000"W10'
Geocentric
Draconic
Placidus
True Node

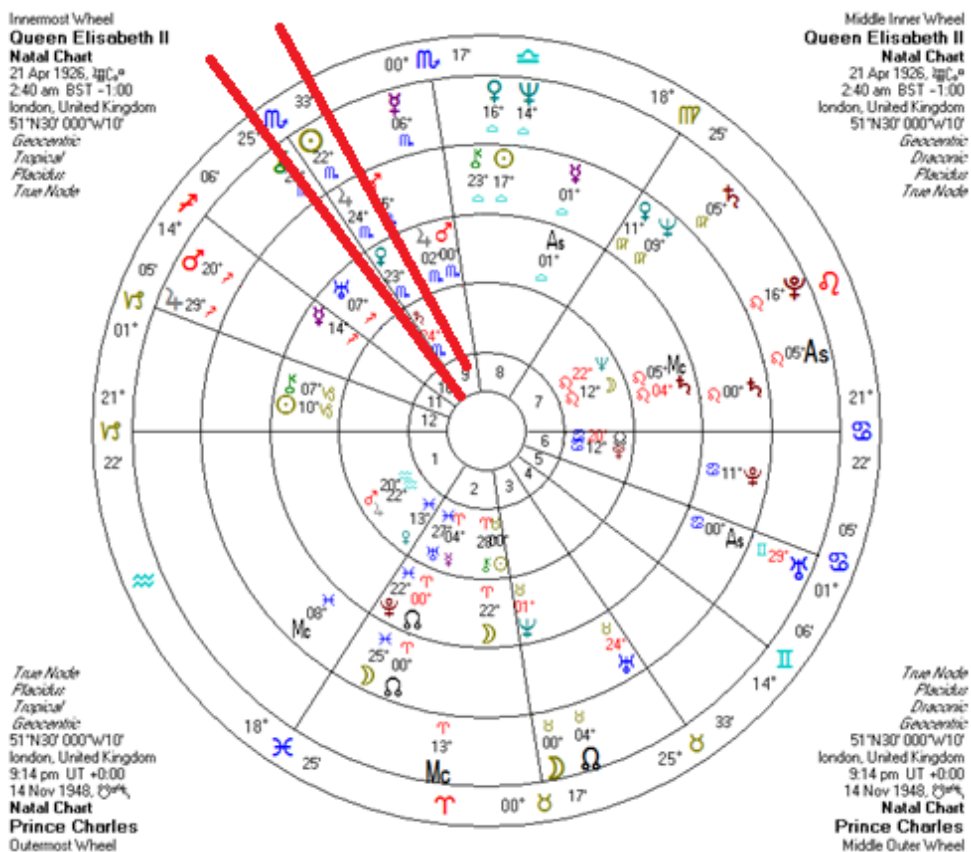

Αν παίρναμε κατά γράμμα το γενέθλιο, θα ψάχναμε να βρούμε ακόμη τον ραδιούργο Σκορπιό που έχει εκμεταλλευτεί τη βασιλική καταγωγή του για να πάρει εξουσία. Αντ' αυτού στη συναστρία με το δραγώνιο βλέπουμε έναν δρακωνικό Ήλιο στο Ζυγό σε σύνοδο με τον γενέθλιο Ποσειδώνα που ποσώς ενδιαφέρεται για εξουσία και ζει σε ένα δικό του κόσμο ονειρεμένων σχέσεων με τις απογοητεύσεις και τις αποτυχίες που είχε και έχει στον τομέα γάμος και οικογένεια.

Την ίδια στιγμή έχουμε και τη σύνοδο Δία από Δρακωνικό χάρτη με το γενέθλιο Ήλιο που τον προφυλάσσει από τις κακοτοπιές και κάπως πάντα φαίνεται να περνάει αβρόχοις ποσοί από τις δυσκολίες.

Αν δούμε όμως τη συναστρία του γενέθλιου χάρτη του Καρόλου με το δρακωνικό της Βασίλισσας εκεί πλέον οι συμπτώσεις είναι σκανδαλώδεις.

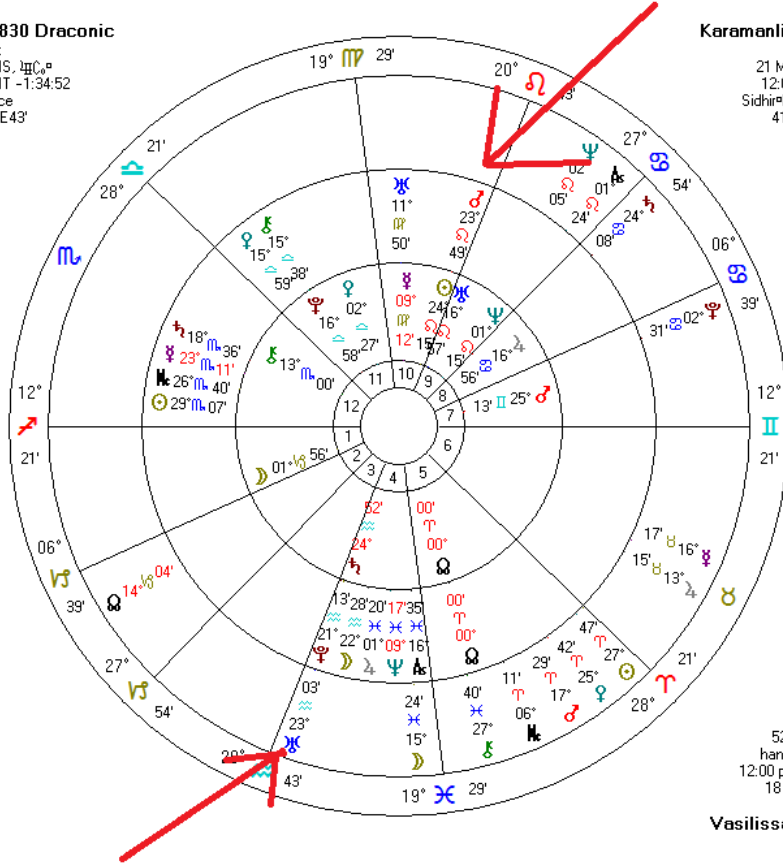
Η τετραπλή σύνοδος του δρακωνικού Δία και του γενέθλιου Ήλιου του Καρόλου με τη δρακωνική Αφροδίτη και το γενέθλιο Κρόνο της Βασίλισσας μόνο τυχαία δεν μπορεί να είναι όσον αφορά τη σχέση τους και την (πολλοί θα έλεγαν καρμική) αλληλεξάρτηση τους στην αγγλική βασιλεία.

Είναι μόνο αυτά τα παραδείγματα που μας δείχνουν ότι δουλεύει η σχέση μεταξύ του γενέθλιου με το δρακωνικό χάρτη; Όχι, βέβαια... Μερικά ακόμη τέτοια παραδείγματα δείχνουμε στην επόμενη σελίδα, χωρίς περαιτέρω σχολιασμούς, για όσους γνωρίζουν την ανάγνωση γενέθλιου χάρτη.

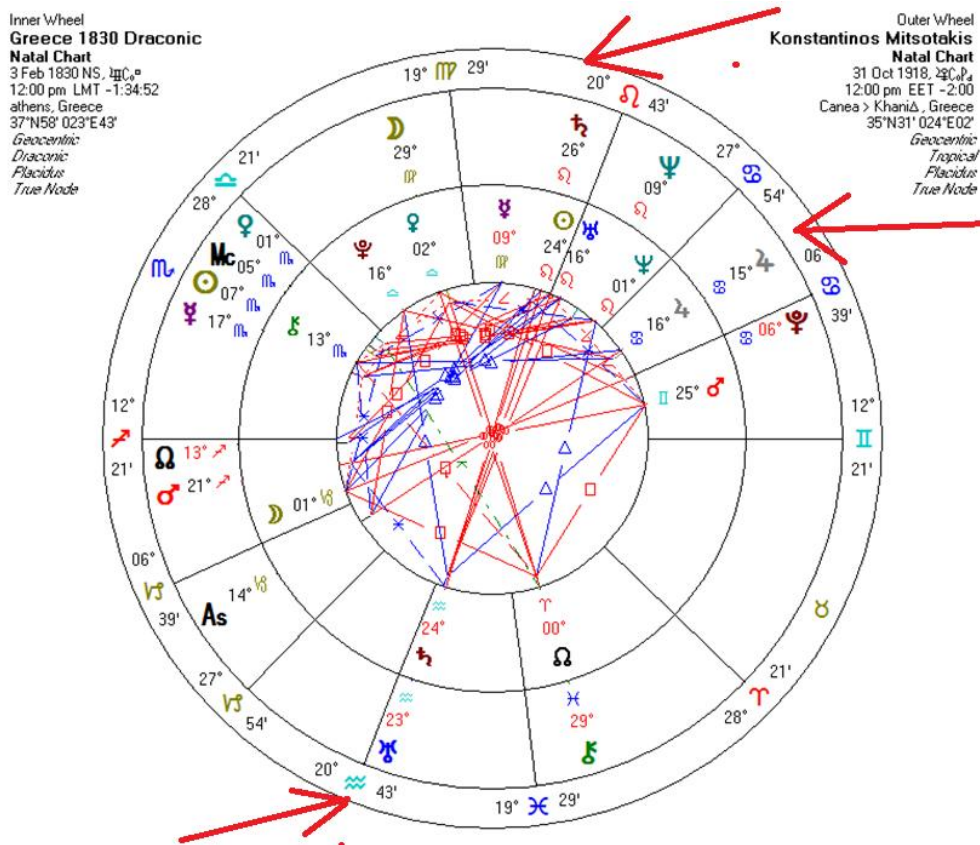
Inner Wheel
Greece 1830 Draconic
Natal Chart
 3 Feb 1830 NS, ♄♂
 12:00 pm LMT -1:34:52
 Athens, Greece
 37°N58' 023"E43'
Geocentric
Draconic
Placidus
True Node

Middle Wheel
Keremianlis Draconic
Natal Chart
 21 Mar 1907, ♄♂
 12:00 pm -1:34:52
 Sidhirastron, Greece
 41°N14' 023"E22'
Geocentric
Draconic
Placidus
True Node

True Node
Placidus
Tropical
Geocentric
 52°N24' 009"E44'
 hannover, Germany
 12:00 pm CET -2:00
 18 Apr 1917, ♄♂
Natal Chart
Vasilissa Freideriki
 Outer Wheel

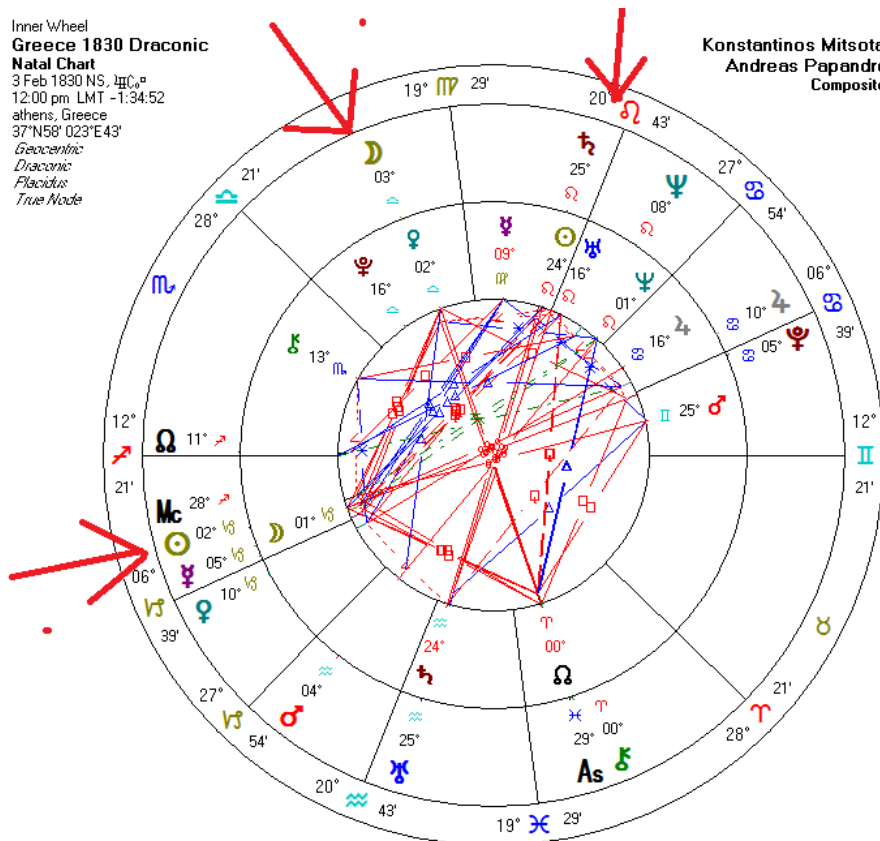
(Συναστρία γενέθλιου χάρτη Βασίλισσας Φρειδερίκης με δρακωνικό χάρτη Κωνσταντίνου Καραμανλή και δρακωνικό χάρτη της Ελλάδας για την 3.2.1830)

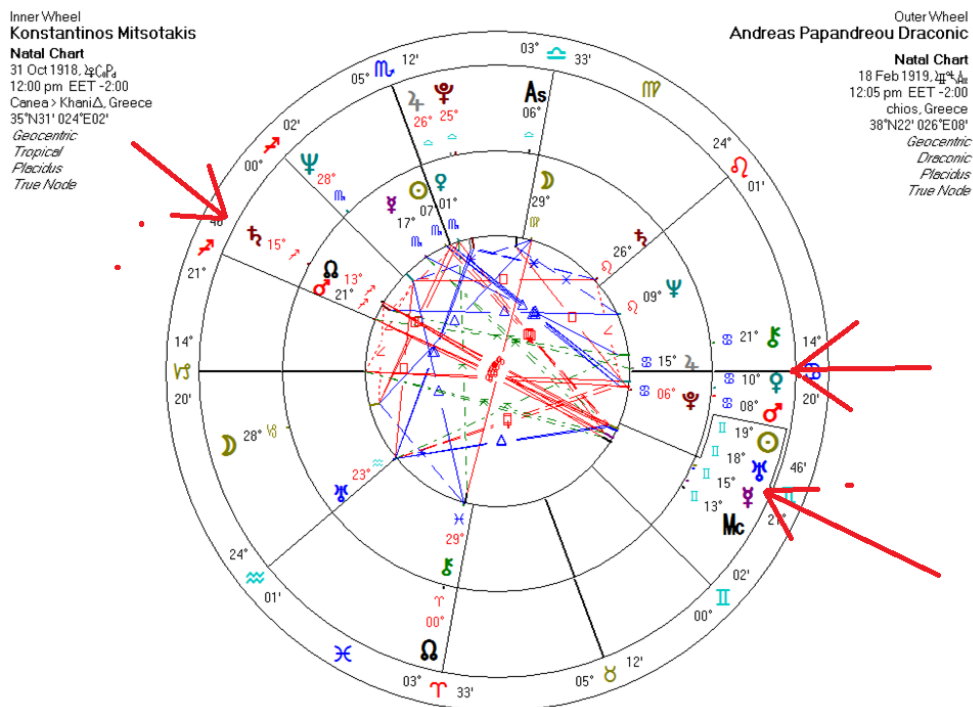
(Συναστρία γενέθλιου χάρτη Κωνσταντίνου Μητσοτάκη με δρακωνικό χάρτη της Ελλάδας για την ημ/νία 3.2.1830)

Inner Wheel
Greece 1830 Draconic
Natal Chart
3 Feb 1830 NS, 4h 00m
12:00 pm LMT -1:34:52
athens, Greece
37°N58' 023"E43'
Geocentric
Draconic
Placidus
True Node

Outer Wheel
Konstantinos Mitsotakis - Natal
Andreas Papandreou - Natal
Composite - Midpoints
Geocentric
Tropical
Placidus
True Node

(Συναστρία σύνθετου χάρτη Κωνσταντίνου Μητσοτάκη και Ανδρέα Παπανδρέου με τον δρακωνικό χάρτη της Ελλάδας της 3.2.1830)

(Συναστρία δρακωνικού χάρτη Ανδρέα Παπανδρέου με γενέθλιο Κωνσταντίνου Μητσοτάκη)

Συμπεράσματα – Αξιολόγηση

Τι συμπεραίνουμε λοιπόν από αυτή την εξέταση του δρακωνικού ζωδιακού; Είναι μόνο το γεγονός ότι ο δρακωνικός χάρτης δουλεύει; Ή μήπως κλονίζεται σε κάποιο βαθμό η πίστη μας όσον αφορά την αυτοτέλεια και μοναδική λογική που διέπει αυτό που ονομάζουμε ζωδιακό κύκλο; Παρόμοια διερεύνηση άλλωστε δεν έχει γίνει μόνο με το δρακωνικό αλλά και με τον **αστρικό ζωδιακό κύκλο**. Αρκετοί ερευνητές, μεταξύ αυτών και Έλληνες έχουν κάνει μελέτη της λεγόμενης ιδιοσυναστρίας, δηλαδή της σχέσης μεταξύ αστρικού και τροπικού χάρτη την ώρα ενός συμβάντος ή κατά την εξέταση ενός χάρτη προσωπικότητας.

Τι συμπεραίνουμε λοιπόν; Μήπως ο ζωδιακός κύκλος είναι τελικά κάτι πιο υποκειμενικό από ότι νομίζαμε μέχρι τώρα; Μήπως κάθε ζωδιακός απεικονίζει την λογική συνέχεια και πορεία μιας συνείδησης σε ένα άλλο επίπεδο εστίασης; Κι ο συνδυασμός των διαδρομών μεταξύ τους είναι απαραίτητος για τη δημιουργία ενός γεγονότος πάνω στη Γη;

Ήδη ο δρακωνικός χάρτης χρησιμοποιείται από πολλούς αστρολόγους για να αποδώσει τη λεγόμενη καρμική διάσταση ενός χαρακτήρα ή ενός γεγονότος, ενώ ο αστρικός χάρτης από πολλούς υποδηλώνει μία πιο μοιραία διάσταση και λιγότερη εύκολη στο να αποφευχθεί – με λιγότερα περιθώρια ελεύθερης βούλησης στην ουσία.

Το σημαντικό είναι ωστόσο ότι ο συνδυασμός των ζωδιακών κύκλων μαζί αναδεικνύει τη σημασία που έχουν τελικά κάποιες **ειδικές μοίρες** στο χάρτη γεγονότων ή προσώπων, μοίρες που φαίνεται να συσσωρεύονται πλανήτες προκειμένου να μπορέσουν να εκφράσουν κάποια συγκεκριμένη ενέργεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΘΕΣΙΑΣ

Ένα άλλο ζήτημα που ταλανίζει τους αστρολόγους και βασανίζει την επιστήμη τους, οδηγώντας συχνά σε διαφωνίες μεταξύ τους είναι το ζήτημα της οικοθεσίας. Είναι γνωστό ότι υπάρχει πολλά και διαφορετικά μεταξύ τους συστήματα οικοθεσίας κι ότι άλλοι αστρολόγοι χρησιμοποιούν το ένα κι άλλοι το άλλο, θεωρώντας για διάφορους λόγους ο καθένας ότι το σύστημα που χρησιμοποιεί είναι καλύτερο από το άλλο.

Η οικοθεσία όμως όπως και ο ζωδιακός κύκλος αποδεικνύεται από την μελέτη της αναζήτησης ότι είναι μία εξίσου σχετική τελικά διάταξη κι ότι η χρήση της στην ερμηνεία του χάρτη, δεν είναι μόνο ζήτημα μεθόδου και τεχνικής αλλά και ζήτημα οπτικής γωνίας και ερμηνείας.

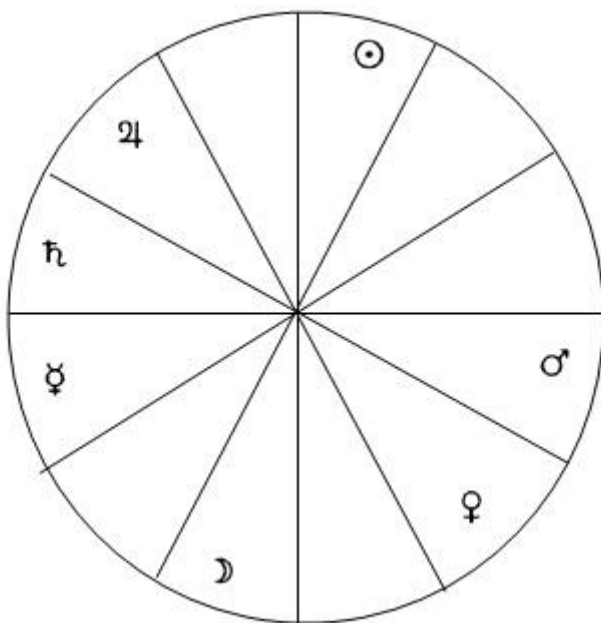
Για να το εξηγήσουμε αυτό θα εισάγουμε εδώ άλλη μία καινοτομία, λίγο πολύ γνωστή σε όσους ασχολούνται με την καρμική ή εσωτερική αστρολογία, που όμως κρατιέται συνήθως ως μυστικό για τους παροικούντες την Ιερουσαλήμ και δεν διδάσκεται ευρέως στον κόσμο. Το γεγονός δηλαδή ότι η σειρά των οίκων δεν είναι μία και μοναδική, αλλά ότι υπάρχουν δύο τουλάχιστον τρόποι να ξεκινήσει κανείς να μετράει τους οίκους, ένας με την φορά του ρολογιού κι ένας με την αντίστροφη φορά του ρολογιού. Με άλλα λόγια, εάν κάποιος από μας διαβάσει κανονικά ένα γενέθλιο χάρτη, τότε δεν έχει μόνο έναν δεύτερο οίκο, αυτόν που βρίσκεται αμέσως μετά τον πρώτο οίκο του με τη φορά των ζωδίων, αλλά έχει κι ένα δεύτερο «δεύτερο» οίκο, που είναι αυτός που ακολουθεί τον πρώτο οίκο με την αντίστροφη σειρά, στην ουσία το δωδέκατο οίκο.

Η θεωρητική βάση αυτής της θέασης πηγαίνει πίσω στην αρχαία ελληνική **Δωδεκάτοπο**. Η μελέτη του συστήματος της Δωδεκατόπου τα τελευταία χρόνια και μέσα από τις μεταφράσεις του Project Hindsight δείχνει να μας δίνει ενδείξεις ότι αυτό που έχουμε μάθει να ερμηνεύουμε ως ενιαίο σύστημα ζωδίων και οίκων, δημιουργήθηκε κάποια στιγμή στην αρχαία

ελληνιστική αστρολογία από τη σύνθεση δύο προγενέστερων και απόλυτα διακριτών στις σημασίες και τους συμβολισμούς τους συστημάτων.

Η αρχαία ελληνική θεώρηση των Οίκων

Το λεγόμενο σύστημα της Δωδεκατόπου (που δεν ήταν το μοναδικό καθώς έχουν βρεθεί και μαρτυρίες για την ύπαρξη **Οκτατόπου**, δηλαδή οικοθεσίας που τελείωνε στον 8^ο οίκο, μοιράζοντας από δύο οίκους, αντί για τρεις στις τέσσερις κατευθύνσεις του οριζοντα) βασιζόταν στην ημερήσια κίνηση του Ήλιου περισσότερο για την ερμηνεία ενός γεγονότος και στον κύκλο που ξεκινούσε με τον Ωροσκόπο της Ανατολής της Ημέρας, αγνοούσε όμως τα ζώδια ή τους έδινε ελάχιστη σημασία. Την ενδιέφερε ποιοι πλανήτες ήταν ημερήσιοι (στο επάνω μέρος του χάρτη), ποιοι νυκτερινοί και όριζε ιδιότητες όπως οι Χαρές των Πλανητών που σήμερα έχουν εξαφανιστεί από τη σύγχρονη αστρολογία.

Χαρές των Πλανητών

Το σύστημα αυτό λοιπόν είχε τη δική του καταγωγή για τις σημασίες των Οίκων που ήταν τελείως αλλιώτικη από την σύνδεση των ιδιοτήτων τους με τις ιδιότητες των Ζωδίων. Ο 12^{ος} οίκος δεν ήταν ο οίκος των κρυφών εχθρών λόγω Ιχθύων, αλλά λόγω του ότι αντιστοιχούσε στο σούρουπο, ώρα που έβγαιναν συνήθως τα θηρία να κυνηγήσουν στο ημίφως. Η Σελήνη δε θεωρούνταν αδύναμη στο Μεσουράνημα, επειδή ήταν σε οίκο του Κρόνου, όπως θα λέγαμε σήμερα, αλλά πανίσχυρη, γιατί μεσουρανούσε. Ο 6^{ος} οίκος δεν αντιστοιχούσε στην ασθένεια, λόγω της Παρθένου (γιατί άραγε το ζώδιο της συγκομιδής να έπρεπε να συνδέεται με την ασθένεια, δεν μπορεί κανείς σώφρων άνθρωπος να καταλάβει), αλλά επειδή αντιστοιχούσε στην ώρα ακριβώς μετά τη Δύση του Ήλιου, που ήταν η ώρα της κόπωσης και της ενεργειακής πτώσης.

Οι οίκοι στην αρχαία ελληνική αστρολογία είχαν καθαρά αστρονομική θεώρηση κι από κει έπαιρναν τις σημασίες τους.

Ο Ήλιος ανέτειλε στον Ωροσκόπο, μεσουρανούσε στο Μεσουράνημα και έδυε στον 7^ο οίκο. Έτσι ο 7^{ος} οίκος (και όχι ο 8^{ος} όπως σήμερα ή ο 12^{ος}) αντιστοιχούσε στο θάνατο (γι' αυτό και ήταν η πτώση του Ήλιου). Εκεί είχαμε τον εχθρό, τον αντίπαλο, το θάνατο. Πολύ αργότερα θεωρήθηκε οίκος του συντρόφου, λόγω της συσχέτισης του με το ζώδιο του Ζυγού.

Οι οίκοι κάτω από τον ορίζοντα αφορούσαν τις ώρες μετά τη Δύση του Ήλιου ή τα στοιχεία ζωής του ατόμου μετά το θάνατο του. Ο 4^{ος} οίκος για παράδειγμα συμβόλιζε την υστεροφημία.

Σε άρθρο μας στην ιστοσελίδα **Myhoroscope.gr** έχουμε παρουσιάσει παλιότερα την ενεργειακή αυτή θεώρηση του ωροσκοπίου, αποσπάσματα εκ της οποίας παραθέτουμε κι εδώ.

«Αν ξεκινήσουμε την ώρα της ανατολής ο Ήλιος θα βρίσκεται στον Ωροσκόπο και τις πρώτες ώρες της ημέρας θα βρίσκεται στο 12ο οίκο. Μία πρώτη ενδιαφέρουσα εφαρμογή λοιπόν έχει να κάνει με τον τρόπο που αντιμετωπίζουμε αυτό τον οίκο. Στην πραγματικότητα ο 12ος οίκος δε βρίσκεται πίσω από τον Ωροσκόπο, ούτε τελευταίος στη σειρά της κίνησης

του Ήλιου, αλλά πρώτος. Και πώς γίνεται να έχει συνδεθεί τότε η ύπαρξη του με την ασάφεια, τη θολούρα και τον ύπνο;

Η απάντηση ίσως έχει να κάνει με την ώρα της ημέρας που ξυπνάμε. Όποιος έχει ξυπνήσει πραγματικά την Ανατολή, θα ξέρει ότι το πρώτο φως της ημέρας δεν είναι καθόλου σαφές και καθαρό. Αντίθετα επικρατεί μία θολούρα και ένα ημίφως και είναι η ώρα που βγαίνουν όπως λέγανε παλιά οι νεράιδες και τα ζωτικά. Κι αυτό γιατί το μάτι μας βλέπει σκιές και σχήματα ασαφή που τους δίνει μορφή φαντασίας. Επίσης όσοι έχουν ξυπνήσει το πρωί από τον ύπνο, γνωρίζουν ότι η συνείδηση μας δεν έρχεται απότομα κι ακόμη κουβαλάμε όνειρα και σκέψεις του ύπνου «μέχρι να πιούμε καφέ».

Σε πιο προσωπικό επίπεδο λοιπόν, μήπως ο 12ος οίκος θα μπορούσε να συνδεθεί πρακτικά με τον τρόπο που αντιμετωπίζει καθένας από μας το πρώτο φως της ημέρας; Ένα άτομο με Κρόνο στο 12ο οίκο του για παράδειγμα, μήπως ξυπνάει με το άγχος των υποχρεώσεων της ημέρας; Ένα άλλο με Δία στο 12ο του, μήπως ξυπνάει αισιόδοξο; (ή μήπως έρχεται εκείνη την ώρα από τη νυχτερινή διασκέδαση;)

Ένα άλλο με Σελήνη στον 12ο οίκο, μήπως ξυπνάει εκείνη την ώρα για να φτιάξει πρωινό στα παιδιά του; Ή μήπως είναι εκείνη η ώρα που καταφέρνει τελικά να κοιμηθεί από την κούραση της νύχτας;

Με την ίδια λογική ο 11ος οίκος (που με το αρχαίο ελληνικό σύστημα είχε τη χαρά του ο Δίας) ήταν ο οίκος των στόχων. Με το που θα ξυπνήσουμε καλά το επόμενο βήμα είναι να βάλουμε τους στόχους της ημέρας. Και φτάνοντας στο Μεσουράνημα να τους πραγματοποιήσουμε. Μήπως κι εδώ θα μπορούσαν να υπάρχουν αστρολογικές αντιστοιχίες; Ψάχνοντας τους πλανήτες στους οίκους μας ή τα ζώδια στις ακμές των οίκων, αναγνωρίζουμε συμπεριφορές μας σε συγκεκριμένες ώρες της ημέρας;

Συνεχίζοντας με τους οίκους, ο 9ος θα ήταν ο οίκος μετά την κυρίως δουλειά της ημέρας, ο οίκος του μεσημεριανού διαλείμματος ίσως, ενώ ο 8ος ο οίκος της επιστροφής στη δουλειά και της εκκαθάρισης των

εκκρεμοτήτων ενόψει του ότι «σε λίγο σχολάμε». Ο 7ος οίκος ο οίκος της δύσης του Ήλιου και του αποχωρισμού από τους συνεργάτες, αλλά και της έλευσης στο σπίτι του συντρόφου. Αποχαιρετισμοί και χαιρετισμοί στην ημερήσια διάταξη.

Ο 6ος οίκος με τη σειρά του ο οίκος της κούρασης και της απαραίτητης ξεκούρασης στο σπίτι. Ο 5ος ο οίκος της διασκέδασης και της εξόδου κι ο 4ος οίκος ο οίκος του νυχτερινού ύπνου. Κι αν νομίζετε ότι τελειώνουμε εκεί, όχι. Ο 3ος οίκος είναι ο οίκος του ύπνου REM, των ονείρων και της αναπόλησης της ημέρας, ο 2ος οίκος ο οίκος του βαθύ ύπνου με την αναζωογόνηση του σώματος και ο 1ος οίκος ο οίκος της επανεργήγορσης και της προετοιμασίας του σώματος για την επόμενη ημέρα.

Λίγο ανάστροφο σε σχέση με ό,τι έχουμε μάθει μέχρι τώρα δεν είναι έτσι; Και σίγουρα δεν υπάρχουν σαφείς εγγυήσεις ότι δουλεύει, αλλά καθένας μπορεί να το εξετάσει με τον εαυτό του και να δει αν έχει πρακτική εφαρμογή. Μας δίνει επίσης μία άλλη διάσταση στις θέσεις των πλανητών μας στους οίκους. Άτομα με πλανήτες στο νότιο (βόρειο) ημισφαίριο του χάρτη, είναι μήπως άτομα που είναι νυχτερινοί τύποι και δουλεύουν τα βράδια; Μήπως ο χαρακτήρας ενός ατόμου έχει πλευρές που είναι σε τεταρτημόρια που δεν μπορούν να εκδηλωθούν την ημέρα και βγαίνουν στα όνειρα του;

Πολλές εφαρμογές που αξίζουν ίσως τη μελέτη μας και την επιβεβαίωση τους στην πράξη.»

Πώς προέκυψαν όμως αυτές οι σημασίες πέρα από την ενεργειακή θεώρηση; Ποια η σχέση της ονομασίας των οίκων με την αστρονομική κίνηση των πλανητών; Ο Robert Schmidt στη μελέτη του Project Hindsight αναφέρει πώς κατά τη γνώμη του προέκυψαν αυτές οι σημασίες και πάλι παραθέτουμε εδώ μία περίληψη σχετική από άρθρο μας «Τεχνικές και Μυστικές της Αρχαίας Ελληνιστικής Αστρολογίας» από το **Myhoroscope.gr**

«Οι οίκοι στην ελληνιστική εποχή πήραν τη σημασία τους κατά τον Schmidt ως προεκτάσεις των τεσσάρων βασικών σημείων στο χάρτη, δηλαδή του

Ωροσκόπου, του Μεσουρανήματος, της Δύσης και του Ναδίρ. Για κάθε ένα από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα ο ελληνιστής αστρολόγος όριζε τον προηγούμενο και τον επόμενο οίκο ως οίκους που σχετίζονταν μεταξύ τους. Έτσι ο 12ος και ο 2ος οίκος συνδέονταν με τον 1ο, ο 3ος και ο 5ος με τον 4ο, ο 6ος και ο 8ος με τον 7ο και ο 9ος και ο 11ος με τον 10ο. Σχηματίζονταν έτσι τέσσερις ομάδες οίκων που σχετίζονταν με τα τέσσερα σημεία του χάρτη.

Αξίζει εδώ να σημειώσουμε ότι και τα τέσσερα αυτά σημεία του χάρτη δεν είχαν ταυτόσημη ακριβώς σημασία με αυτή που τους δίνουμε σήμερα. Ο Ωροσκόπος και το Μεσουράνημα έμοιαζαν αρκετά, η Δύση όμως θεωρούνταν το σημείο του θανάτου (γι' αυτό και εκεί αποδίδονταν και οι εχθροί) ενώ το Ναδίρ δεν ήταν η οικογένεια μας και η κληρονομικότητα, αλλά γενικότερα τα πράγματα εκείνα που δεν εξαρτιόταν στη ζωή από μας (σε αντιδιαστολή με το Μεσουράνημα που ήταν οι πράξεις οι δικές μας). Βλέπουμε λοιπόν ότι ο σταυρός του ωροσκοπίου είχε μία λογική γέννησης – θανάτου (ωροσκόπος, δύση) και πράξης που εξαρτάται από μας – πράξης που εξαρτάται από άλλους (Μεσουράνημα, Ναδίρ).

Για να δούμε πιο πρακτικά τη διαφορά, αρκεί να πούμε π.χ. ότι η φυλάκιση δεν ήταν αντικείμενο του 12ου οίκου, αλλά του 4ου, καθώς ο 12ος οίκος δεν είχε συσχετιστεί με το κρυφό και το υπόγειο (αυτό ήταν καινοτομία των αράβων), αλλά με τη φανερή και την κακή τύχη από πλευράς των θεών (οι θεοί δεν ευνοούν την εξέλιξη). Ενώ σε μας οι θεοί είναι ένα κομμάτι της ιδιωτικής μας ζωής όμως, για τους αρχαίους ήταν κάτι φανερότατο. Κι ο 12ος οίκος ως οίκος επάνω από τον ορίζοντα είχε δεν είχε κάτι κρυφό στους συμβολισμούς του. Μόνο οι οίκοι κάτω του ορίζοντα θεωρούνταν κρυφοί κι ότι ήταν εκτός των δυνατοτήτων μας να τους ελέγξουμε (την αρχαία εποχή δεν υπήρχε βλέπουμε η ψυχανάλυση για να κατανοήσουμε ότι οι οίκοι κάτω του ορίζοντα αφορούσαν εμάς, ενώ οι οίκοι επάνω από αυτόν αυτά που οι άλλοι μας έβλεπαν να κάνουμε).

Γενικότερα οι αρχαίοι ακολουθούσαν τη φορά του Ήλιου στις ερμηνείες τους κι όχι τη δική μας ζωδιακή σειρά από τον 1ο στο 2ο και σιγά σιγά

γύρω από τον κύκλο μέχρι τον 12ο οίκο. Η φορά του Ήλιου ξεκινούσε από τον Ωροσκόπο (γέννηση), πήγαινε στο Μεσουράνημα (πράξη, εκδήλωση), το θάνατο (Δύση) και μετά σε πράγματα που δεν εξαρτώνται πλέον από μας και γίνονται τη νύχτα (Ναδίρ). Η αστρονομική λογική ήταν πολύ σημαντική για τους αρχαίους αστρολόγους κι αυτό γιατί δεν πίστευαν στη συγχρονιστική λογική στη λογική ότι τα αστέρια πράγματι ασκούσαν επίδραση στα θέματα των ανθρώπων.

Θεωρούσαν τα αστέρια σαν υπερφυσικές δυνάμεις που όπως και οι δώδεκα θεοί τους ήταν ανώτεροι από αυτούς και έκαναν επεμβάσεις στα θέματα των ανθρώπων. Όπως και με τους Θεούς λοιπόν έλεγαν ότι δεν είναι σώφρων να τους εναντιώνεται κανείς, έτσι και με τα αστέρια. Η λογική λοιπόν των αρχαίων αστρολόγων δεν ήταν να πουν στον πελάτη ποια είναι η μοίρα του. Δε θεωρούσαν ότι η μοίρα ήταν γραμμένη στα άστρα. Του έλεγαν ποιο ήταν το θέλημα των αστεριών. Το αν θα υπάκουε ο άνθρωπος ήταν δικό του θέμα, αλλά το φρόνιμο ήταν να το κάνει.»

Σημείο κλειδί στην ερμηνεία της σημασίας των οίκων ήταν λοιπόν αυτό που αναφέρει η 1^η παράγραφος του χωρίου. Ο συνδυασμός με τις 4 γωνίες του χάρτη. Κι όπως αναφέρει στη μελέτη του ο Robert Schmidt κάθε τριάδα οίκων συνδεόταν με την έλευση ή την απώλεια κάποιου αγαθού. Για παράδειγμα ο 2^{ος}, ο 1^{ος} και ο 12^{ος} οίκος συνδέονταν με τα αγαθά όπως αυτά σχετίζονταν με τον 1^ο οίκο. Στον 12^ο οίκο ο Ήλιος έπαιρνε μακριά τα αγαθά από τον Ωροσκόπο, επομένως ήταν οίκος απώλειας. Αντίθετα ο 2^{ος} οίκος έφερνε τα αγαθά κοντά στον Ωροσκόπο, άρα ήταν οίκος πλούτου.

Βλέπουμε ότι η φορά των οίκων βεβαίως ήταν τελείως διαφορετική από τη φορά του ζωδιακού που ήταν ακριβώς ανάποδη.

Ομοίως ο 9^{ος} οίκος έπαιρνε μακριά την εξουσία του 10^{ου} οίκου και γι' αυτό θεωρούνταν ο οίκος της απόσυρσης του βασιλιά στο μαντείο ή σε προσωπική αναζήτηση (κάτι που σήμερα συνδέουμε με το 12^ο οίκο). Αντίθετα ο 11^{ος} οίκος έφερνε προς το Μεσουράνημα τον Ήλιο και γι' αυτό

αντιστοιχούσε στους βοηθούς του Βασιλιά, τους Συμβούλους, τους Αυλικούς και στη Μεσαιωνική Αγγλική Αστρολογία και κατόπιν την σημερινή Πολιτική Αστρολογία το Κοινοβούλιο.

Ο 6^{ος} οίκος έπαιρνε από τον 7^ο οίκο τη ζωή και γι' αυτό συνδέθηκε με την ασθένεια, ενώ ο 8^{ος} οίκος έφερνε στον 7^ο οίκο υπάρχοντα γι' αυτό και συνδέθηκε με τα κέρδη του αντιπάλου (και άρα τις απώλειες τις δικές μας).

Ο 3^{ος} οίκος έπαιρνε μακριά από την οικογένεια τους πόρους, όπως συνήθως κάνουν οι συγγενείς, ενώ ο 5^{ος} αύξανε την οικογένεια μέσω απογόνων.

Βλέπουμε λοιπόν πόσο διαφορετική ήταν η θεώρηση των οίκων στην αρχαία ελληνιστική αστρολογία και πόσο πολύ όμως έχει παραμείνει ως σήμερα μεγάλο μέρος της συμβολικής σημασίας της. Η λογική αυτή ωστόσο δεν ήταν μόνο ζήτημα της αρχαίας ελληνικής αστρολογίας αλλά έχει κληρονομηθεί και σε συστήματα όπως η καρμική αστρολογία αλλά και η εσωτερική αστρολογία της Μπέιλη (η οποία υπονοεί την αντίστροφη ροή μιλώντας αόριστα για αντίστροφο ζωδιακό).

Η καρμική θεώρηση

Για να ξαναγυρίσουμε λοιπόν στη λογική της καρμικής αστρολογίας με ποια λογική θα βλέπαμε τα ζητήματα του δωδέκατου ως ζητήματα οικονομικά και με ποια τα ζητήματα του δεύτερου; Η απάντηση της καρμικής αστρολογίας θα μας πηγαινε σε έναν ισχυρισμό ότι, ναι μεν, η ψυχή στο σχέδιο της έχει να πράξει για τα οικονομικά της αυτά που λέει ο δεύτερος οίκος του χάρτη μέσω των πλανητών που περιέχει, του ζωδίου στην ακμή και του κυβερνήτη του, πλην όμως, υπάρχουν και πράγματα που είναι εκτός του ελέγχου της ψυχής και σχετίζονται με υποχρεώσεις που έχει δημιουργήσει και θα πρέπει να εκπληρώσει πριν αφεθεί ελεύθερη να προχωρήσει σε κάτι καινούριο.

Έτσι, αν κάποιος έχει τον Ήλιο του στον δεύτερο οίκο, ναι μεν, επιθυμεί να δημιουργήσει στο υλικό πεδίο και να επιτύχει, όμως, αν την ίδια στιγμή έχει Κρόνο στο δωδέκατο, οι καρμικές υποχρεώσεις που υπάρχουν θα πρέπει να εκπληρωθούν πρώτα στα οικονομικά για να μπορέσει να αφεθεί ελεύθερος στη συνέχεια να δημιουργήσει. Και όχι μόνο αυτό, αλλά εάν υπάρχει και όψη μεταξύ των δύο πλανητών ή ο ένας είναι χορηγός ή κυβερνήτης του άλλου η συσχέτιση γίνεται ακόμη πιο στενή και η υλοποίηση του ενός χωρίς το άλλο ακόμη πιο απίθανη.

Βεβαίως δεν ακολουθούν όλοι οι άνθρωποι την καρμική λογική της αστρολογίας. Επομένως κανείς δεν μπορεί να μας υποχρεώσει να ακολουθήσουμε αυτή τη λογική ερμηνείας. Ωστόσο το γεγονός ότι ένας ζωδιακός χάρτης φιλοξενεί δύο φορές ροής και όχι μία είναι αναμφισβήτητο και δεν έχει να κάνει με το αν πιστεύει κανείς στην καρμική αστρολογία. Είναι γεγονός δηλαδή όπως και να έχει ότι η ημερήσια κίνηση του Ήλιου γίνεται από το δωδέκατο οίκο, προς το Μεσουράνημα κι από κει προς τον έβδομο οίκο κι όχι με τη σειρά των ζωδίων, αντίστροφα δηλαδή της φοράς του ρολογιού.

Το γεγονός αυτό ως φυσικό ή αστρονομικό φαινόμενο δεν μπορούμε να το αγνοήσουμε και να πούμε ότι δε σημαίνει τίποτα. Ακόμη κι αν δεν υπήρχε καρμική προσέγγιση, θα πρέπει ίσως από μόνοι μας να είχαμε υποβάλλει το ερώτημα «γιατί δεν ακολουθούμε τη φορά της κίνησης του Ήλιου για να ονοματοδοτήσουμε τους οίκους και ακολουθούμε τη σειρά των ζωδίων;».

Γιατί για παράδειγμα να μην τοποθετηθεί η Ανατολή «δεξιά» στο χάρτη, εκεί που βάζουμε σήμερα την ακμή του 7^{ου} οίκου κι εκεί που είναι η φυσική θέση της για έναν παρατηρητή του Βορείου Ημισφαιρίου που βγαίνοντας έξω αντικρίζει στον ουρανό το Βορρά, όπως γίνεται για παράδειγμα στους χάρτες της κινέζικης αστρολογίας; Γιατί να ακολουθούμε τη λογική του Αρχαίου Χαλδαίου Αστρολόγου, που στρεφόταν προς το Νότο για να βγάλει ένα Ωροσκόπιο, βλέποντας ότι προς τα κει μεσουρανούσε ο Ήλιος;

Ίσως η πρακτική αυτή του Χαλδαίου αστρολόγου να ήταν αστρονομικά δικαιολογημένη ίσως όμως και να συνέβαινε απλά γιατί από κει, από τη θάλασσα, ήταν η πατρίδα και η κοιτίδα των αρχέγονων δασκάλων του, που ήρθαν από τη θάλασσα να διδάξουν αυτόν και τον λαό του. Υπό την έννοια αυτή η αλλαγή προσανατολισμού επανατοποθετεί τον αστρολόγο στην ευρωπαϊκή διάσταση της ουρανόσφαιρας, όπου ο αστρολόγος αντικρίζει το Βορρά και έχει την Ανατολή στα δεξιά του και τον Ήλιο πίσω του (ίσως όχι τυχαία κάποιοι αστρολόγοι όπως η Λιζ Γκριν συνδέουν τον Ήλιο με τον 4^ο οίκο του χάρτη).

Εάν ακολουθούσαμε αυτούς τους πειραματισμούς ένας χάρτης θα είχε την Ανατολή στα δεξιά, εκεί που οι υπόλοιποι βάζουμε τον έβδομο οίκο, το Μεσουράνημα στο Βορρά, εκεί δηλαδή που οι υπόλοιποι βάζουμε τον τέταρτο οίκο και το Ναδίρ στο Νότο, εκεί δηλαδή που οι υπόλοιποι βάζουμε τον τέταρτο οίκο.

Καταλαβαίνουμε λοιπόν πώς οι σημασίες σε μία τέτοια τοποθέτηση θα άλλαζαν, καθώς ξαφνικά ο δέκατος οίκος μας θα γινόταν ο τέταρτος και ο τέταρτος ο δέκατος. Ερχόμενοι από άλλη κατεύθυνση λοιπόν διαπιστώνουμε και πάλι ότι η σειρά ερμηνείας στο σύστημα της οικοθεσίας δεν είναι δεδομένη, αλλά μπορεί να ερμηνευτεί και έτσι και αλλιώς. Πώς μπορούμε λοιπόν όταν κάτι τόσο βασικό όσο η σειρά των οίκων κλονίζεται να είμαστε τόσο σίγουροι για την ορθότητα των υπολοίπων στοιχείων της αστρολογίας;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3: ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

Αν ο ζωδιακός και η οικοθεσία τίθεται υπό αμφισβήτηση με βάση τα όσα ο κλασσικός σπουδαστής της αστρολογίας θεωρεί ως δεδομένα, τι γίνεται με τους πλανήτες; Οι πλανήτες στην κλασσική ψυχολογική αστρολογία του 20^{ου} αιώνα θεωρούνται ως η απαρχή της ενέργειας, η γεννήτρια της λίμπιντο, η παρόρμηση ή το ψυχολογικό κίνητρο που μέσα από το ζώδιο και τον οίκο αναζητά ικανοποίηση. Στην ψυχοδυναμική θεώρηση του χάρτη, που κυριαρχεί είναι η αλήθεια στους μελετητές της ψυχολογικής αστρολογίας, τα κίνητρα – πλανήτες παλεύουν μεταξύ τους για το ποιο θα επικρατήσει μέσα από τις όψεις και τις σχέσεις μεταξύ τους.

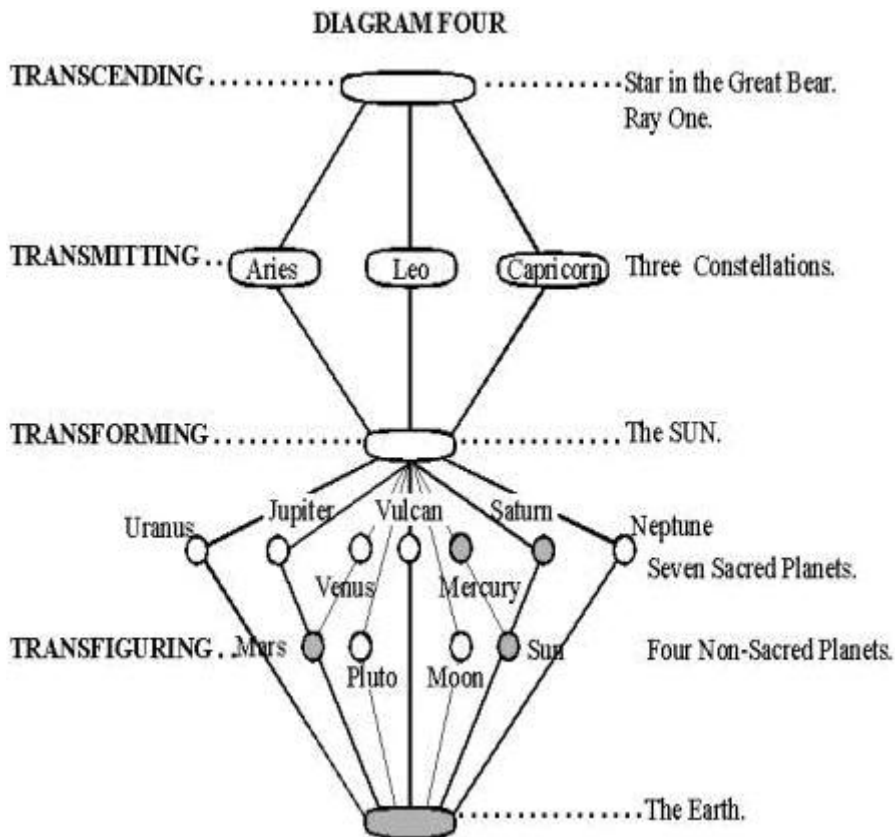
Είναι όμως τα πράγματα έτσι; Ξεκινάνε όλα από τους πλανήτες; Είναι οι πλανήτες οι δείκτες της υποκειμενικότητας και οι οίκοι οι δείκτες της αντικειμενικότητας;

Μία σειρά από προσεγγίσεις μερικές από τις οποίες θα δούμε και σε αυτό το κεφάλαιο μας δείχνουν ότι ούτε αυτή η θεώρηση είναι απόλυτα ασφαλής. Οι συστημικές θεωρήσεις του χάρτη βλέπουν τους πλανήτες απλά ως ηθοποιούς σε ένα έργο, όπου σημαντικότερο ρόλο από τον ίδιο τον ηθοποιό είναι **η θέση του**. Με άλλα λόγια στα συστημικά συστήματα θεώρησης του χάρτη, η οικοθεσία μας λέει πολύ περισσότερα για την προσωπικότητα από ότι οι ίδιοι οι πλανήτες.

Σε αυτό το σημείο φαίνεται να γυρίζουμε πίσω στην κλασσική μεσαιωνική αστρολογία, που μέσα από την προσέγγιση του ωριαίου χάρτη, αναζητούσε το σύντροφο, το παιδί, τη σύζυγο, τον άρχοντα σε ένα συγκεκριμένο οίκο. Κι ενώ η ψυχολογική σχολή των αρχών του αιώνα φαίνεται να το άλλαξε αυτό, υπάρχουν προσεγγίσεις που μας δείχνουν ότι οι πλανήτες ίσως να μην είναι και τόσο σημαντικοί όσο νομίζουμε.

Τα τρίγωνα των Ακτίων

Μία τέτοια πειραματική προσέγγιση είναι η θέαση του χάρτη μέσα από τη λογική των Τριγώνων των Ακτίων. Τα **Τρίγωνα των Ακτίων**, μία προσέγγιση της Εσωτερικής Αστρολογίας καταρχήν, αναφέρεται στις τριάδες εκείνες των ζωδίων τα οποία εφελκύουν την δράση των επτά ακτίων, που επηρεάζουν το ηλιακό μας σύστημα ερχόμενες από τον αστερισμό της Μεγάλης Άρκτου. Για όσους έχουν ασχοληθεί με τον τομέα της Εσωτερικής Αστρολογίας το παρακάτω διάγραμμα που δείχνει στην ουσία ποια είναι η πραγματική πηγή της αστρολογικής επίδρασης κατά την θεώρηση της Αλίκης Μπέιλη είναι ήδη γνωστό.

Τι μας λέει όμως αυτό το διάγραμμα στην πραγματικότητα; Μας λέει ότι οι πλανήτες δεν είναι τελικά οι γεννήτορες της αστρολογικής επίδρασης, παρά είναι απλά ένα φίλτρο που παρεμβάλλεται μεταξύ της πρωταρχικής πηγής και του πλανήτη μας. Στην ουσία αυτό που μας λέει αυτή η προσέγγιση είναι ότι είναι οι ακτίνες αυτές που επηρεάζουν την προσωπικότητα κι όχι οι πλανήτες.

Τι είναι όμως αυτές οι ακτίνες; Και πώς μπορούμε να τις προσδιορίσουμε στο γενέθλιο χάρτη; Πολλές προτάσεις έχουν διατυπωθεί επ' αυτού του αντικειμένου με πολλές αναφορές στα γραπτά της Αλίκης Μπέιλη που αναφέρουν ότι οι ακτίνες δεν μπορούν να διαγνωστούν από το μέσο άνθρωπο, παρά μόνο από ένα υψηλής τάξης μαθητή. Σε άλλες περιπτώσεις τα ίδια γραπτά μας παραπέμπουν στο να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε τη δράση των ακτίνων μέσα από την σύνδεση τους με τους πλανήτες. Γνωρίζοντας ότι οι πλανήτες συνδέονται με τις ακτίνες μέσα από την παρακάτω σχέση...

- 1^η ακτίνα: Πλούτωνας και Ήφαιστος
- 2^η ακτίνα: Ήλιος Δία στη 2^η ακτίνα της Αγάπης και της σοφίας
- 3^η ακτίνα: Γη (η αμέσως αντίθετη θέση από τη θέση του Ήλιου) και Κρόνος
- 4^η ακτίνα: Ερμής και Σελήνη
- 5^η ακτίνα: Αφροδίτη
- 6^η ακτίνα: Άρης και Ποσειδώνας
- 7^η ακτίνα: Ουρανός

... και σκεπτόμενος τους κυβερνήτες των τριών βασικών ζωδίων που εξετάζει η εσωτερική αστρολογία ...

- Ήλιος : Η τρέχουσα ευκαιρία, η προσωπικότητα που εξελίσσεται
- Σελήνη : Η παρελθούσα κατάσταση, η παρελθούσα προσωπικότητα
- Ωροσκόπος : Η μελλοντική ευκαιρία, η δόνηση της ψυχής

... ο σπουδαστής μπορεί να διαλογιστεί πάνω στις ακτίνες που συνδέονται με τους πλανήτες που κυβερνούν τα τρία αυτά ζώδια και να δει αν επηρεάζεται από αυτές.

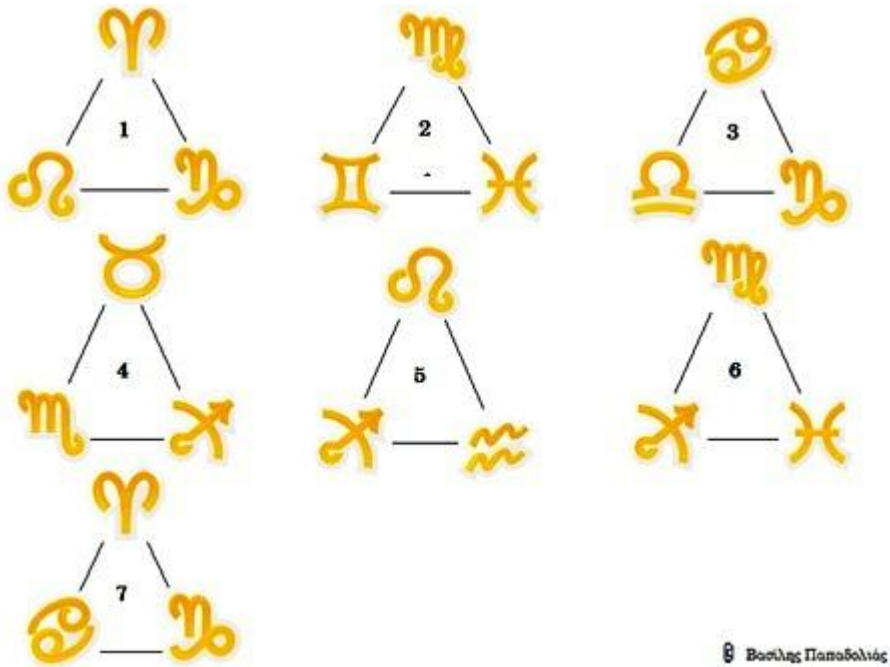
Σε μία άλλη προσέγγιση μελετητών της Εσωτερικής Αστρολογίας γίνεται άλλη μία απόπειρα να ξεφύγουμε από τους πλανήτες. Κατά την προσέγγιση αυτή οι πέντε πρώτοι οίκοι του χάρτη συνδέονται με τα πέντε πρώτα πεδία της προσωπικότητας. Ο Ωροσκόπος με το νοητικό (αλλά και κατά άλλους με το αιθερικό) πεδίο, ο 2^{ος} οίκος με το αστρικό (αλλά και κατά άλλους με το φυσικό) σώμα, ο 3^{ος} οίκος με το αιθερικό (αλλά και κατά άλλους με το κατώτερο νοητικό) σώμα, ο 4^{ος} οίκος με το φυσικό (αλλά και κατά άλλους με το αστρικό) πεδίο και ο 5^{ος} οίκος με την ανάδειξη της (αστρικής) προσωπικότητας.

Εξετάζοντας το ζώδιο στην ακμή του κάθε οίκου ή τυχόν πλανήτες που το επηρεάζουν θα μπορούσε κανείς να πάρει ενδείξεις για τις ακτίνες που επηρεάζουν τα επιμέρους σώματα καθώς και την υπό ανάδειξη προσωπικότητα.

Αρκούν όμως αυτές οι προσεγγίσεις στον ανήσυχο σπουδαστή για να εξετάσει το ζήτημα των Ακτίνων; Πέρα από τη σύνδεση των πλανητών με τις Ακτίνες, τα ζώδια κατά την θεώρηση της Εσωτερικής Αστρολογίας συνδέονται επίσης με τις ακτίνες με τον τρόπο που φαίνεται πιο κάτω:

- 1^η ακτίνα: Κριός, Λέων, Αιγόκερως
- 2^η ακτίνα: Δίδυμοι, Παρθένος, Ιχθείς
- 3^η ακτίνα: Καρκίνος, Ζυγός, Αιγόκερως
- 4^η ακτίνα: Ταύρος, Σκορπιός, Τοξότης
- 5^η ακτίνα: Λέων, Υδροχόος, Τοξότης
- 6^η ακτίνα: Παρθένος, Τοξότης, Ιχθείς
- 7^η ακτίνα: Κριός, Καρκίνος, Αιγόκερως

Πιο παραστατικά μπορούμε να δούμε τις συνδέσεις των ζωδίων με τις ακτίνες μέσα από πιο κάτω διάγραμμα.

Κάθε ακτίνα σχετίζεται λοιπόν με ένα τρίγωνο ζωδίων, εκ των οποίων αυτό που βρίσκεται στην κεφαλή συμβολίζει την όψη Θέληση της Ακτίνας, αυτό που βρίσκεται αριστερά, την όψη Αγάπη και αυτό που βρίσκεται δεξιά την όψη Νοημοσύνη.

Με άλλα λόγια έχουμε μία προσέγγιση εδώ που συνδέει απευθείας τις Ακτίνες με τα ζώδια, παρακάμπτοντας τους πλανήτες. Και η ερώτηση που αξίζει να κάνουμε εδώ είναι μήπως οι πλανήτες δεν είναι τίποτα άλλο από ενεργοποιητές σε ένα χάρτη; Μήπως δεν είναι παρά ηθοποιοί ή μέρος μίας θεατρικής τελετουργίας επίκλησης ανώτερων δυνάμεων σε ένα μυστήριο που θυμίζει τελετή επίκλησης δυνάμεων από τον ανώτερο κόσμο; Μέσα σε αυτό το πλαίσιο θα μπορούσαμε να εξετάσουμε μήπως οι άνθρωποι που έχουν πλανήτες και στα τρία ζώδια μίας συγκεκριμένης

ακτίνας, γίνονται φορείς εκδήλωσης της ακτίνας αυτής στα γεγονότα της ζωής τους;

Μήπως ας πούμε όσοι έχουν ενεργοποιημένα και τα τρία ζώδια της 1^{ης} ακτίνας δείχνουν να αναλαμβάνουν την ευθύνη και το βάρος να πάρουν αποφάσεις για τους πολλούς; Ή να ιδρύσουν π.χ. σε πρακτικό επίπεδο ομίλους και επιχειρήσεις;

Μήπως όσοι έχουν ενεργοποιημένα τα τρία ζώδια της 2^{ης} ακτίνας στρέφονται περισσότερο σε μία ζωή διδασκαλίας;

Μήπως όσοι έχουν ενεργοποιημένα τα τρία ζώδια της 3^{ης} ακτίνας στρέφονται σε ρόλους οργανωτή και κήρυκα αληθειών που δέχονται από άλλους;

Μήπως όσοι έχουν ενεργοποιημένα τα ζώδια της 4^{ης} ακτίνας υιοθετούν το ρόλο του απόμακρου σκεπτικιστή ή του αμφισβητία;

Μήπως όσοι έχουν ενεργοποιημένα τα ζώδια της 5^{ης} ακτίνας παλεύουν μέσα από τεχνικές και σπουδές να βρουν την αλήθεια και το φως για τον τρόπο που δουλεύουν τα πράγματα στη φύση και τον άνθρωπο;

Μήπως όσοι έχουν ενεργοποιημένα τα ζώδια της 6^{ης} ακτίνας αναζητούν μια ζωή αφοσιωμένου οπαδού, ιδεολόγου ή στρατιώτη;

Μήπως όσοι έχουν ενεργοποιημένα τα ζώδια της 7^{ης} ακτίνας καταφέρνουν να δουλεύουν σε σύνολα και να μετασχηματίζουν τον κόσμο έτσι ώστε να γίνεται καλύτερος για την ζωή των ανθρώπων και της φύσης; Μέσα από την Φυσική Επιστήμη και την συλλογική δράση και συνεργασία;

Αλλά κι αυτοί που δεν έχουν και τα τρία ζώδια της Ακτίνας ενεργοποιημένα στο χάρτη τους, αλλά μόνο τα δύο, μήπως στη ζωή τους βρέθηκαν διαστήματα που λόγω συναστρίας με άλλα πρόσωπα ή διελεύσεων αργών πλανητών ή προόδων πλανητών στο χάρτη τους βρέθηκαν να κλείνουν αυτά τα τρίγωνα και για κάποιο διάστημα στη ζωή τους βρέθηκαν να υφίσταται τέτοιες ενέργειες ακτίνων;

Με την 1^η ακτίνα να υφίστανται απώλειες ανθρώπων και να κατανοούν την έννοια του αφήνω κάτι πίσω;

Με τη 2^η ακτίνα την ικανότητα να βλέπουν απρόσωπα την αγάπη και να μην ταυτίζονται; Ή να κατανοούν τη φιλοσοφία του κόσμου και της ζωής;

Με την 3^η ακτίνα να προωθούνται στη ζωή τους επαγγελματικά και κοινωνικά με τη βοήθεια κάποιου άλλου που τους «προμοτάρει»;

Με την 4^η ακτίνα να υφίστανται αντιρρήσεις και εμπόδια που πολύ αργότερα στη ζωή τους διαπίστωσαν ότι έκρυβαν βάσιμες αμφισβητήσεις;

Με την 5^η ακτίνα να μαθαίνουν τεχνικές που να τους βοηθούν να κατανοήσουν τις σχέσεις στον κόσμο;

Με την 6^η ακτίνα να μπαίνουν σε συγκρούσεις χωριστικότητας σε συντροφικό ή ιδεολογικό επίπεδο αλλά και μεγάλες ταυτίσεις (π.χ. ακόμη και έρωτες;)

Με την 7^η ακτίνα να μαθαίνουν να δουλεύουν σε σύνολα και με συνεργασίες για να ασκήσουν μεταμορφωτική επίδραση στον κόσμο γύρω τους;

Εάν όλα αυτά (όπως δείχνουν κάποιες πρώτες δικές μας μελέτες ισχύουν), μήπως όπως λέει στα γραπτά της και η Αλίκη Μπέιλη, οι πλανήτες δεν είναι τίποτα άλλο από σημάδια που δείχνουν τη συγκεκριμένη καρμική περίσταση που θα εκδηλωθούν αυτές οι ενέργειες; Δηλαδή τους συγκεκριμένους πρωταγωνιστές;

Μήπως δηλαδή οι πλανήτες είναι κάπως υπερτιμημένοι;

Ας δούμε και μία ακόμη άλλη προσέγγιση για να δούμε μήπως υπάρχουν κι άλλες ενδείξεις προς αυτή την κατεύθυνση.

Τα ενεργειακά κέντρα στο χάρτη

Άλλη μία περίπτωση όπου οι πλανήτες χρησιμοποιήθηκαν ως μέρος μίας συμβολικής γλώσσας είναι η σύνδεση τους με τα ενεργειακά κέντρα. Είδαμε ήδη στο πρώτο μέρος του βιβλίου πώς οι πλανήτες αντιστοιχήθηκαν στα επτά κέντρα και μάλιστα εξετάσαμε διαφορετικές μεταξύ τους θεωρήσεις. Για λόγους ενότητας επαναλαμβάνουμε εδώ τις βασικότερες:

Κατά την απλούστερη εκδοχή της Ινδικής Φιλοσοφίας...

- Το κέντρο της Κεφαλής αντιστοιχεί στον Ήλιο
- Το Κέντρο Άτzna στη Σελήνη
- Το Κέντρο του Λαιμού στον Ερμή
- Το Κέντρο της Καρδιάς στην Αφροδίτη
- Το Κέντρο του Ηλιακού Πλέγματος στον Άρη
- Το Σεξουαλικό Κέντρο στον Δία
- Το Κέντρο της Βάσης στον Κρόνο

Κατά την προσέγγιση της Αλίκης Μπέιλη...

- Το κέντρο της Κεφαλής επηρεάζεται από τον Πλούτωνα (και την 1η ακτίνα)
- Το Κέντρο Άτzna από την Αφροδίτη (και την 5^η ακτίνα)
- Το Κέντρο του Λαιμού από τη Γη και τον Κρόνο (και την 3^η ακτίνα)
- Το Κέντρο της Καρδιάς από τον Ήλιο και το Δία (και τη 2^η ακτίνα)
- Το Κέντρο του Ηλιακού Πλέγματος από τον Άρη και τον Ποσειδώνα (και την 6^η ακτίνα)
- Το Σεξουαλικό Κέντρο από τον Ουρανό (και την 7^η ακτίνα)
- Το Κέντρο της Βάσης από τον Ερμή και τη Σελήνη (και την 4^η ακτίνα)

Κατά την Καμπαλλιστική Φιλοσοφία:

- Το κέντρο της Κεφαλής επηρεάζεται από τον Ποσειδώνα (Κέτερ)
- Το κέντρο Άτζνα από τον Κρόνο και τον Ουρανό (αριστερό και δεξί ημισφαίριο – Μπίνα και Χόχμα)
- Το κέντρο του Λαιμού από τον Άρη και το Δία που αντιστοιχούν στους δύο τρόπους εκτέλεσης υλοποίησης διατεταγμένου έργου, με τη Δύναμη ή με το Έλεος (Γκεβούρα και Χέσεντ)
- Το κέντρο της Καρδιάς από τον Ήλιο (Τίφαρετ)
- Το κέντρο του Ηλιακού Πλέγματος από τον Ερμή και την Αφροδίτη (Χοντ και Νετζάχ)
- Το Ιερό κέντρο από τη Σελήνη (Γεσόντ)
- Το κέντρο της Βάσης από τη Γη (Μαλκούτ)

Οι προσεγγίσεις αυτές μας λένε πολλά πράγματα σε συμβολικό επίπεδο, δε μας λένε όμως κάτι συγκεκριμένο για το γενέθλιο χάρτη του καθενός μας. Για το ποια κέντρα έχει αυτός ενεργοποιημένα στο χάρτη του σε ενεργειακό επίπεδο ή ακόμα και σε συνειδησιακό επίπεδο. Δεν μπορούν να μας βοηθήσουν επομένως να κάνουμε κάποιου είδους θεραπευτική διάγνωση ούτε να δούμε μέσα από ποια κέντρα λειτουργεί περισσότερο η συνείδηση ενός ανθρώπου.

Υπάρχει άλλος τρόπος να προσεγγίσουμε το θέμα των ενεργειακών κέντρων; Να δούμε θετικές ροές ή και αρνητικές σε διαγνωστικό ή θεραπευτικό επίπεδο; Να δούμε επίσης και τη συνειδησιακή εστίαση του ατόμου επάνω σε αυτά τα κέντρα;

Η προσέγγιση των πλανητών μας δίνει καταρχήν ένα εργαλείο δουλειάς, αν χρησιμοποιήσουμε την αρχαία διδαχή της αστρολογίας ότι οποιαδήποτε πλανητική επίδραση θα εκφραστεί μόνο εφόσον έχει κάποιου είδους σχέση με τον ωροσκόπο. Με άλλα λόγια δεν είναι σίγουρο, όπως λέμε σήμερα στην ψυχολογική αστρολογία ότι όλοι οι πλανήτες θα εκδηλωθούν. Πολλοί θα μείνουν εν υπνώσει, καθώς δε θα

έχουν σχέση με κάποια από τις γωνίες του χάρτη, από τις οποίες η ενέργεια τους μπορεί να βγει στο φυσικό πεδίο.

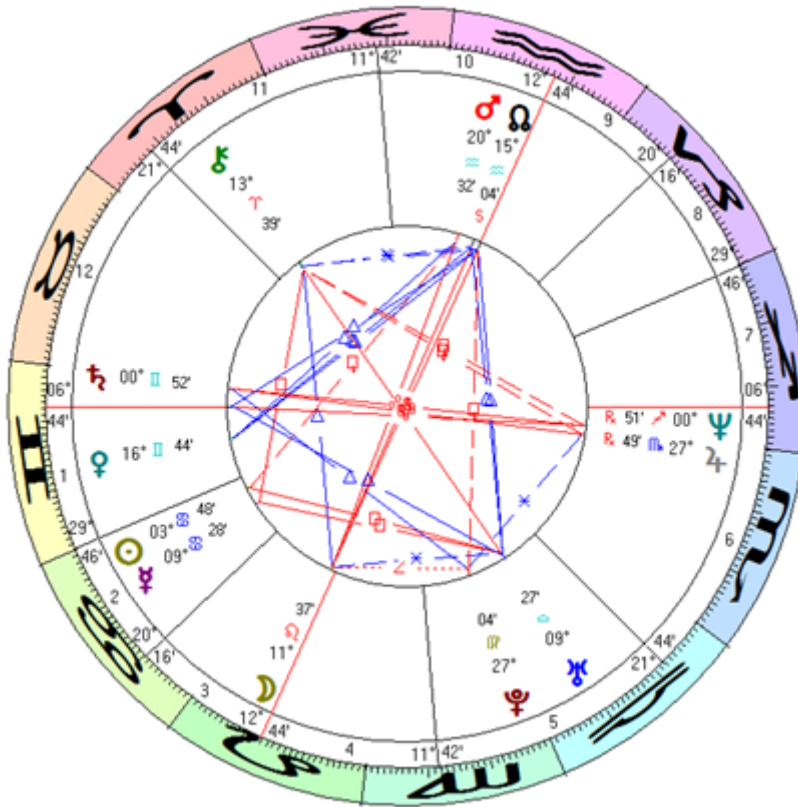
Αντίθετα, αυτοί που έχουν κάποιου είδους σχέση με τον ωροσκόπο (κάνουν όψη μαζί του ή τον κυβερνούν) θα έχουν σίγουρα κάποιου είδους επίδραση στα πράγματα και θα επιφέρουν κάποιο αποτέλεσμα.

Θεωρώντας τον Ωροσκόπο επίσης σαν το σημείο εισόδου ενέργειας στο σώμα ή αλλιώς ως το δείκτη του αιθερικού πεδίου όπως είδαμε πιο πάνω, μπορούμε να θεωρήσουμε ότι οι πλανήτες που κάνουν θετικές όψεις με τον ωροσκόπο είναι δυνατόν να εκφράζουν θετικές ροές ενέργειας από τα κέντρα που συμβολίζουν, ενώ πλανήτες με δύσκολες όψεις με τον ωροσκόπο υποδεικνύουν συνδέσεις που υπάρχουν μεν, ρέουν όμως με ακανόνιστη μορφή, όπως το λάδι που χύνεται ξαφνικά απότομα στο μπουκάλι ή δε χύνεται καθόλου.

Κοιτάζοντας για παράδειγμα τον παρακάτω χάρτη παρατηρούμε ο Ωροσκόπος να έχει σύνοδο με τον Κρόνο και τρίγωνο με τον Ουρανό, ενώ στον πρώτο οίκο βρίσκεται και η Αφροδίτη.

Από αυτούς τους τρεις πλανήτες θα μπορούσαμε να περιμένουμε κάποιου είδους εκδήλωση όσον αφορά ζητήματα υγείας. Και πράγματι τόσο θέματα οστών, όσο και ζητήματα νεφρών έχουν εμφανιστεί στον κάτοχο του χάρτη. Από την άλλη ο Ουρανός σε τρίγωνο με τον Ωροσκόπο μπορεί να δηλώνει μία βαλβίδα εκτόνωσης αυτών των μπλοκαρισμάτων μέσω ενέργειας και δράσης του Ουρανού στο χάρτη.

Με άλλα λόγια σε καθαρά διαγνωστικό και θεραπευτικό επίπεδο θα μπορούσαμε να συνδέσουμε τα κέντρα και τους πλανήτες, με το σημείο του Ωροσκόπου και να κάνουμε κάποιου είδους μελέτη σε εκάστοτε γενέθλιο χάρτη.

Η ίδια μέθοδος όμως δε μας βοηθάει ιδιαίτερα σε θέματα εστίασης της συνείδησης. Η πράξη δείχνει ότι δεν μπορούμε να θεωρήσουμε βάσει των όψεων αυτών ότι υπάρχει εστίαση της συνείδησης στα κέντρα που συμβολίζουν οι πλανήτες. Ενεργειακές ροές ίσως, ενεργειακά μπλοκαρίσματα ναι, όμως ο δρόμος για να θεωρήσουμε αυτές τις ροές και συνειδησιακή εστίαση είναι ακόμη μακρύς.

Αντίθετα, αν μελετήσουμε το χάρτη πιο συστηματικά είναι δυνατόν να καταλήξουμε σε μία πιο απλή στη σύλληψη της δομή που να μας δίνει πληροφορίες για την συνειδησιακή εστίαση στα επτά κέντρα, αρκεί όμως να μη λάβουμε υπόψη μας ως πρωτεύοντα στοιχεία τους πλανήτες! Αποδεικνύεται δηλαδή και πάλι ότι οι πλανήτες εδώ ενεργούν απλά σαν

μαριονέτες έκφρασης με συγκεκριμένο τρόπο της ενέργειας των κέντρων που καταλαμβάνουν. Δεν υποδεικνύουν όμως τα κέντρα που είναι ενεργοποιημένα.

Και εξηγούμαι...

Μήπως η αντιστοίχιση των κέντρων τελικά στο χάρτη είναι πιο απλή από ότι ψάχνουμε και μπορεί να βρεθεί με έναν πιο εύκολο τρόπο; Τι ψάχνουμε αλήθεια να βρούμε σε ένα γενέθλιο χάρτη; Ψάχνουμε ένα σύνολο από τρία κατώτερα κέντρα και ένα σύνολο από τρία ανώτερα. Και στη μέση ψάχνουμε αυτό που τα διαχωρίζει δηλαδή το διάφραγμα. Γιατί είναι γνωστό ότι ανώτερα θεωρούνται τα κέντρα επάνω από το διάφραγμα και κατώτερα αυτά που βρίσκονται κάτω από το διάφραγμα.

Ποιο θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε ως ένα τέτοιο οριζόντιο διαχωριστικό σημείο σε ένα γενέθλιο χάρτη; Με τη λογική του διαφράγματος; Μήπως τον άξονα $1^{\text{ου}} - 7^{\text{ου}}$ οίκου; Τον άξονα δηλαδή του ωροσκόπου; Μήπως με κάποιο τρόπο τα τρία κατώτερα κέντρα μπορούν να συμβολιστούν με τους οίκους κάτω από τον άξονα $1^{\text{ου}} - 7^{\text{ου}}$ οίκου και τα τρία ανώτερα με τους οίκους επάνω από αυτόν;

Εάν αυτό θεωρούνταν σωστό, η επόμενη ερώτηση θα ήταν και πώς θα αντιστοιχίσουμε έξι οίκους σε τρία κέντρα; Αφού έχουμε έξι οίκους σε κάθε πλευρά του χάρτη, έξι επάνω και έξι κάτω.

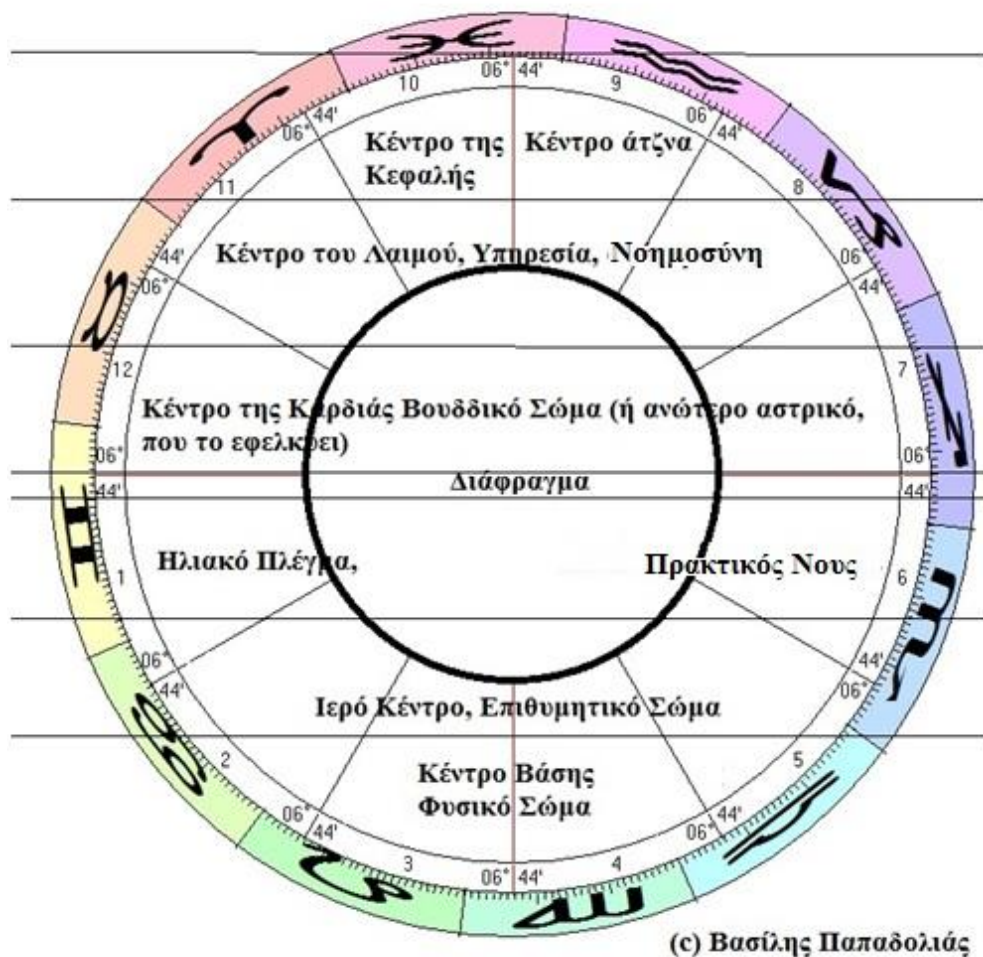
Η απάντηση στο ερώτημα αυτό μας έχει δοθεί όμως ήδη από τις αντιστοιχίες των κέντρων στον καμπυλωτικό δέντρο της ζωής. Γιατί να αντιστοιχίσουμε έναν οίκο σε ένα ενεργειακό κέντρο και όχι δύο; Κατά τη λογική που αντιστοιχίσαμε και δύο σεφίρες σε ένα ενεργειακό κέντρο στην αντιστοίχιση που παρουσιάσαμε πιο πάνω. Μήπως θα μπορούσαμε λοιπόν με έναν απλό τρόπο να αντιστοιχίσουμε τα επτά κέντρα και τα αντίστοιχα πεδία συνείδησης στους οίκους του χάρτη; Σε μία αντιστοίχιση κάπως σαν αυτή που ακολουθεί;

Τι μας λέει το διπλανό διάγραμμα; Μας λέει ότι στον κάθετο άξονα του γενέθλιου χάρτη έχουμε στις άκρες το κέντρο της κεφαλής και το κέντρο της βάσης. Το κέντρο της κεφαλής (επίφυση) και το κέντρο άτζνα (υπόφυση) μοιράζονται την κορυφή του χάρτη στη λογική ότι προορισμός τους είναι να ενωθούν μεταξύ τους σε μία κοινή δράση μέσω του λωβού. Το φυσικό σώμα αντίστοιχα αντιστοιχεί στους οίκους εκατέρωθεν της ακμής του 4^{ου} οίκου, δηλαδή στον 3^ο και τον 4^ο οίκο.

Με την ίδια λογική το επιθυμητικό σώμα, οι επιθυμίες ικανοποίησης του ιερού κέντρου ή μοιράσματος των αγαθών και της ηδονής, της ευχαρίστησης, του παιχνιδιού και το χάδι θα μπορούσαν να αντιστοιχούν στο δίδυμο του 2^{ου} και του 8^{ου} οίκου. Το κατώτερο νοητικό σώμα ή αλλιώς ο πρακτικός νους που μας βοηθάει να επιβιώσουμε, να αγωνιστούμε, να παλέψουμε και να βρούμε πρακτικές λύσεις θα μπορούσε να σηματοδοτείται από το δίδυμο του 1^{ου} και του 6^{ου} οίκου.

Κάπου εκεί θα συναντούσαμε το διάφραγμα, τον άξονα δηλαδή του 1^{ου} με τον 7^ο οίκο, που σε κάποια συστήματα αντιστοίχισης αντιστοιχεί στον Κρόνο (και τι έκπληξη οι Χαλδαίοι στο πιο αρχαίο σύστημα αστρολογίας που γνωρίζουμε ξεκινούσαν τον χάρτη με κυβερνήτη τον Κρόνο) και αμέσως από πάνω ο συνδυασμός 12^{ου} και 7^{ου} οίκου θα μπορούσε να αντιστοιχεί στο κέντρο της καρδιάς.

Με την ίδια λογική ο 11^{ος} και ο 8^{ος} οίκος θα είχαν σαν καθήκον να υποτάξουν την προσωπικότητα στο έργο των ανώτερων ενεργειών και να την στρέψουν στην υπηρεσία. Θα σχετίζονταν δηλαδή με το κέντρο του λαιμού. Και τέλος όπως είπαμε τα δύο ανώτερα κέντρα, προορισμένα κάποια στιγμή να λειτουργήσουν ως ένα θα μπορούσαν να αντιστοιχούν στο δίδυμο του 10^{ου} και του 9^{ου} οίκου (ή/και στα δύο ημισφαίρια του εγκεφάλου).

Έχουμε εδώ λοιπόν μία συστημική απεικόνιση που μας δείχνει ότι σε ένα χάρτη οι οίκοι που είναι κατειλημμένοι από πλανήτες περιέχουν και συνειδησιακή εστίαση σε αυτά τα κέντρα. Όπου οι πλανήτες είναι καλά τοποθετημένοι τα κέντρα είναι αρκετά ισορροπημένα. Όπου οι πλανήτες έχουν δυσκολίες, κάνουν δύσκολες όψεις μεταξύ τους ή είναι σε δύσκολες θέσεις μπορεί να υποδεικνύουν πεδία (και κέντρα) υπό ταραχή. Για παράδειγμα οι οίκοι του επιθυμητικού πεδίου στο χάρτη αυτό καταλαμβάνονται από πλανήτες που έχουν τετράγωνα μεταξύ τους υποδεικνύοντας ένα κέντρο / πεδίο σε ταραχή.

Δυσκολίες όμως θα μπορούσαν να υπάρχουν και μεταξύ διαφορετικών κέντρων. Δύσκολες όψεις μεταξύ πλανητών σε διαφορετικά κέντρα θα μπορούσαν να υποδεικνύουν δυσκολίες ευθυγράμμισης και συνεργασίας τους. Η αντίθεση Κρόνου / Δία για παράδειγμα θα μπορούσε να σημαίνει ότι όταν το κέντρο της καρδιάς γεμίζει τύψεις (η καρμική εκδήλωση του συγκεκριμένου κέντρου λόγω παρουσίας του Κρόνου) ο κατά τα άλλα δραστήριος και επεκτατικός συγκεκριμένος νους μπλοκάρει και δεν μπορεί να βρει λύσεις στα πρακτικά ζητήματα της ζωής, δεν μπορεί να επιβιώσει.

Αντίθετα θετικές όψεις μπορεί να υποδεικνύουν ομαλή ροή και μεταφορά συνείδησης. Για παράδειγμα οι εμπνεύσεις του 1^{ου} οίκου υπό την ηγεσία του Άρη θα μπορούσαν να βρίσκουν έξυπνες λύσεις υλοποίησης με τη βοήθεια της Αφροδίτης και ευχαρίστηση και απόλαυση τελικά στο επιθυμητικό πεδίο, με τη συμμετοχή του Ουρανού στη μεταφορά αυτής της ενέργειας.

Τελικά ένα άτομο σαν κι αυτό θα είχε δραστηριοποιημένα άλλα κέντρα κι άλλα ίσως όχι. Ή ίσως απλά εάν κάποια ζεύγη οίκων δεν είχαν πλανήτες, να μην υπήρχε απλά κάποιου είδους καρμική εκδήλωση που θα έπρεπε να έρθει στην επιφάνεια σε αυτή την επίσκεψη του ατόμου στη Γη.

Συσχέτιση όμως θα μπορούσε να γίνει επιπλέον μεταξύ της ανάλυσης διαφορετικών χαρτών των συντρόφων οδηγώντας σε μία τρόπον τινά **Ενεργειακή Συναστρία**. Βλέποντας δύο χάρτες μεταξύ τους θα μπορούσε κανείς καταρχήν να διαγνώσει με ποια κέντρα «μιλάει» περισσότερο καθένας από τους συντρόφους και κατά πόσον υπάρχει συμβατότητα μεταξύ τους. Θετικές όψεις μεταξύ των πλανητών των δύο συντρόφων θα μπορούσαν να σημαίνουν ομαλές ροές ενέργειες από το ένα κέντρο του ενός σε αυτό του άλλου, είτε από κέντρα που βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο είτε από ανώτερα κέντρα του ενός σε κατώτερα κέντρα του άλλου.

Ο ένας θα μπορούσε να είναι ο ιδεολόγος κι ο άλλος ο οργανωτής ή ο ένας η μούσα και ο άλλος ο καλλιτέχνης. Από την άλλη θα μπορούσαν να

υπάρχουν και ασυμφωνίες καθώς ο ένας σύντροφος θα μπορούσε να μιλάει με την καρδιά και ο άλλος να απαντάει με το νου ο ένας να ενδιαφέρεται να υλοποιήσει τα οράματα του και ο άλλος να ανησυχεί τι θα σημάνει αυτό στην ασφάλεια του σπιτιού τους.

Σε μερικές περιπτώσεις πάλι δύσκολοι σχηματισμοί στο χάρτη όπως ΤΑΥ τετράγωνα θα μπορούσαν να υποδεικνύουν ότι ένα κέντρο (π.χ. το κέντρο της καρδιάς) στέκει στο μέσο της επικοινωνίας μεταξύ ανώτερων και κατώτερων κέντρων και εμποδίζει την ευθυγράμμιση τους. Μία τέτοια θεώρηση γενικότερα, ανάλογα με τη θέση των πλανητών στο χάρτη θα μπορούσε να οδηγήσει σε αρκετά συμπεράσματα σχετικά με τη συνειδησιακή εστίαση του καθενός μας στα πεδία ή τα ενεργειακά του κέντρα.

Κι αυτή η θεώρηση ωστόσο, ακόμη κι αν ήταν σωστή και αποδείξιμη, θα είχε το χαρακτηριστικό ότι θα περιόριζε τους πλανήτες στο να περιγράψουν απλά το συγκεκριμένο τρόπο που θα εκφραστεί μία συγκεκριμένη ροή ή κατάσταση των κέντρων. Δε θα συσχέτιζε όμως τους πλανήτες πρωτογενώς με την συνειδησιακή ή μη συνειδησιακή εστίαση σε κάποιο κέντρο. Έχουμε λοιπόν εδώ άλλη μία θεώρηση που περιορίζει τους πλανήτες σε ρόλο ηθοποιού που παίζει απλά έναν προδιαγεγραμμένο ρόλο και που μόνη του επιλογή είναι απλά πώς θα αποδώσει με τον ιδιαίτερα προσωπικό (ή καρμικό του) τρόπο το στίγμα που καλείται να αποδώσει.

Προς τι λοιπόν η τόση μεγάλη έμφαση στη λειτουργία των πλανητών τελικά; Μήπως όπως είπαμε και νωρίτερα σε κάποιες περιπτώσεις οι πλανήτες είναι τελικά υπερτιμημένοι;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4: ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΕΛΙΚΑ Ο ΕΝΑΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ;

Υπάρχει τελικά ο ένας και μοναδικός γενέθλιος χάρτης; Όλη η Αστρολογία του 20^{ου} αιώνα στηρίχτηκε στην μοναδικότητα του Ατόμου, στην θεοποίηση της Ατομικότητας και στη σημασία που έχει ο γενέθλιος χάρτης στην διερεύνηση αυτής της μοναδικής ατομικότητας και του περιεχομένου της. Ο δυτικός πολιτισμός, τόσο στενά συνυφασμένος με την ατομική ολοκλήρωση δεν μπορούσε να δικαιολογήσει αλλιώς την ύπαρξη της Αστρολογίας παρά μόνο, εάν την ενσωμάτωνε στη λογική της Ατομικότητας, της ανεπανάληπτης προσωπικότητας και της μοναδικότητας που δε θα υπήρχε άλλη σαν κι αυτή ποτέ στο μέλλον, ούτε υπήρχε κάποια άλλη σαν κι αυτήν ποτέ στο παρελθόν;

Η «πίστη» στην ανάγκη ύπαρξης ενός γενέθλιου χάρτη όμως δεν παρέμεινε δυστυχώς μόνο στα πλαίσια της γενέθλιας αστρολογίας αλλά επεκτάθηκε και στην εξάσκηση της πολιτικής αστρολογίας. Διαφωνίες επί διαφωνιών ξεσπούν κάθε τόσο μεταξύ επαγγελματιών αστρολόγων για το ποιος είναι «ο σωστός» χάρτης της κάθε χώρας, ποιος περιγράφει καλύτερα τα χαρακτηριστικά της και ποιος είναι πιο έγκυρος στην πρόβλεψη της.

Αγνοώντας βεβαίως ότι για πολλές χώρες όπως η Μεγάλη Βρετανία, η Πορτογαλία και άλλες η σύνταξη ενός γενέθλιου χάρτη για τη χώρα είναι φύσει αδύνατη, είτε γιατί δεν υπήρξε ποτέ επίσημη πράξη ανεξαρτησίας, είτε γιατί αυτή ήταν τόσο παλιά σε μια άλλη εποχή που τα χαρακτηριστικά της δεν έχουν τίποτα να κάνουν με το σήμερα.

Υπάρχει λοιπόν τελικά ο ένας και μοναδικός γενέθλιος χάρτης; Ή είναι μία ουτοπία, μία χίμαιρα που δεν έχει στην πραγματικότητα και πολύ σχέση με την πραγματικότητα. Εάν μία προσωπικότητα έχει διαφορετικούς χάρτες, έναν γενέθλιο με βάση τον τροπικό ζωδιακό, έναν γενέθλιο με βάση τον αστρικό ζωδιακό, έναν καρμικό (ή δραγώνιο) και ίσως και ένα

δυο ακόμη χάρτες που συντάσσονται με διαφορετικά συστήματα, ποιος από αυτούς τελικά απεικονίζει την πραγματικότητα του προσώπου;

Τελικά είμαι Καρκίνος όπως λέει ο τροπικός ζωδιακός, Δίδυμος όπως λέει ο Αστρικός ή Λιοντάρι όπως λέει ο Δρακωνικός μου;

Η απάντηση δε βρίσκεται απαραίτητα στους ίδιους τους χάρτες, όπως φοβόμαστε θα νομίσει για κάποια στιγμή ο αναγνώστης. Έρχεται αντίθετα από την Πολιτική Αστρολογία ως ιδέα, με εφαρμογή όμως κατά την άποψη μας και στο κομμάτι της γενέθλιας αστρολογίας. Γιατί η σύγχρονη τάση πλέον στην Πολιτική Αστρολογία όπως εκπροσωπείται από τον Νικ Κάμπιον είναι ότι δεν υπάρχει ένας και μοναδικός χάρτης, ο οποίος να χαρακτηρίζει μία χώρα, αλλά υπάρχει μία πλειάδα χαρτών με βασικό χαρακτηριστικό το γεγονός ότι όλοι συγκλίνουν γύρω από κάποιες συγκεκριμένες ευαίσθητες μοίρες.

Λέει δηλαδή η Πολιτική Αστρολογία, ότι καθώς κανένας χάρτης δεν είναι τελείως ανεξάρτητος, αλλά αποτελεί διέλευση σε κάποιον προηγούμενο αυτό που συμβαίνει είναι επανενεργοποιούνται συνεχώς κάποιες συγκεκριμένες ευαίσθητες μοίρες. Κι ότι αυτό που έχει σημασία για την πρόβλεψη είναι η εύρεση αυτών των μοιρών παρά η σύνταξη ενός συγκεκριμένου γενέθλιου χάρτη.

Την άποψη αυτή δεν εκφράζει όμως μόνο η Πολιτική Αστρολογία αλλά και την ακούμε με άλλο τρόπο κι από άλλες κατευθύνσεις του Αστρολογικού Χώρου. Η Bernadette Brandy για παράδειγμα στην παρουσίαση του αστρολογικού προγράμματος διόρθωσης ωροσκόπου Jig Saw μας λέει ότι είναι μία χίμαιρα το να προσπαθεί κάποιος να εντοπίσει την πραγματική μοίρα του ωροσκόπου κατά τη γέννηση. Κι αυτό γιατί ο κάθε άνθρωπος αντιδρά με κάποια καθυστέρηση στις διελεύσεις, επομένως τα γεγονότα συχνά δε συμβαίνουν την ακριβή ώρα της διέλευσης.

Αντίθετα αυτό που είναι σημαντικό στη διόρθωση είναι να εντοπιστούν ευαίσθητες μοίρες, οι οποίες φαίνεται να ενεργοποιούνται κάθε φορά που συμβαίνουν κάποια γεγονότα και οι οποίες δεν καλύπτονται

ενδεχομένως από κάποιους πλανήτες, άρα θα μπορούσαν να αποδοθούν ίσως σε κάποια από τις τέσσερις γωνίες του χάρτη.

Έχουμε λοιπόν την άποψη δύο σύγχρονων μελετητών της Αστρολογίας που μας λένε ότι ζητούμενο στη μελέτη της πρόβλεψης δεν πρέπει να είναι ένας συγκεκριμένος γενέθλιος χάρτης, αλλά η εύρεση συγκεκριμένων ενεργοποιημένων μοιρών. Αυτή η θεώρηση ωστόσο δεν σχετίζεται μόνο με τη διόρθωση ή τη σύνταξη πολιτικών χαρτών, αλλά απαντιέται και στις συναστρίες του γενέθλιου χάρτη με άλλες παραλλαγές του, όπως το δρακωνικό χάρτη που είδαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο.

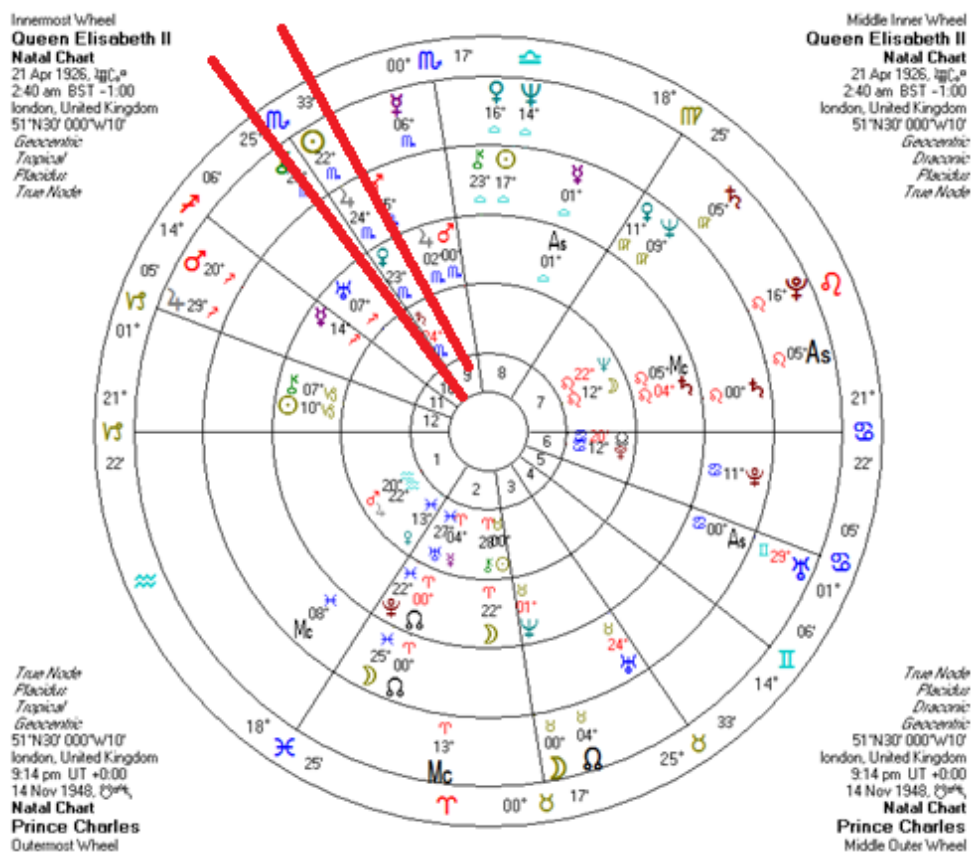
Μελετώντας για παράδειγμα την τετραπλή συναστρία του γενέθλιου χάρτη της Βασίλισσας Ελισάβετ με τον δρακωνικό της χάρτη, το γενέθλιο χάρτη του πρίγκιπα Κάρολου και το δρακωνικό του χάρτη, παρατηρούμε μία συσώρευση πλανητών σε ένα διάστημα από την 22 μοίρα του Σκορπιού ως την 24. Στο ζεύγος αυτό λοιπόν των γαλαζοαίματων μας είναι αδιάφορος ο υπόλοιπος ενδεχομένως χάρτης, εφόσον έχουμε εντοπίσει ποιες είναι αυτές οι κοινές μοίρες που τους συνδέουν και οι οποίες, εφόσον ενεργοποιηθούν θα έχουν κοινό αποτέλεσμα και στους δύο.

Το ίδιο πράγμα μπορεί να συμβεί και σε ένα γενέθλιο χάρτη χώρας όπου παρατηρούμε για παράδειγμα όπως στο χάρτη πιο κάτω ότι συγκεκριμένες μοίρες ενεργοποιούνται κάθε φορά όταν συμβαίνουν εκλογές.

Έτσι στον δεύτερο αμέσως επόμενο χάρτη βλέπουμε να ενεργοποιείται μία συγκεκριμένη μοίρα στο χάρτη της Μεταπολίτευσης κάθε φορά που γίνονται εκλογές και παίζεται η μοίρα της αλλαγής κυβέρνησης προς τα αριστερά στη χώρα, ενώ σε άλλες εκλογικές αναμετρήσεις θίγεται μία άλλη μοίρα στον άξονα ωροσκόπου – 7^{ου} οίκου, όπως φαίνεται στον τρίτο αμέσως επόμενο χάρτη.

Το ζητούμενο στην Αστρολογία λοιπόν φαίνεται να μην είναι πλέον ποια είναι τα ζώδια που χαρακτηρίζουν ένα γενέθλιο χάρτη, αλλά ποιες μοίρες

είναι αυτές που είναι ευαίσθητες και που, όταν ενεργοποιηθούν, προκαλούν κάποιες γεγονότα ζωής.

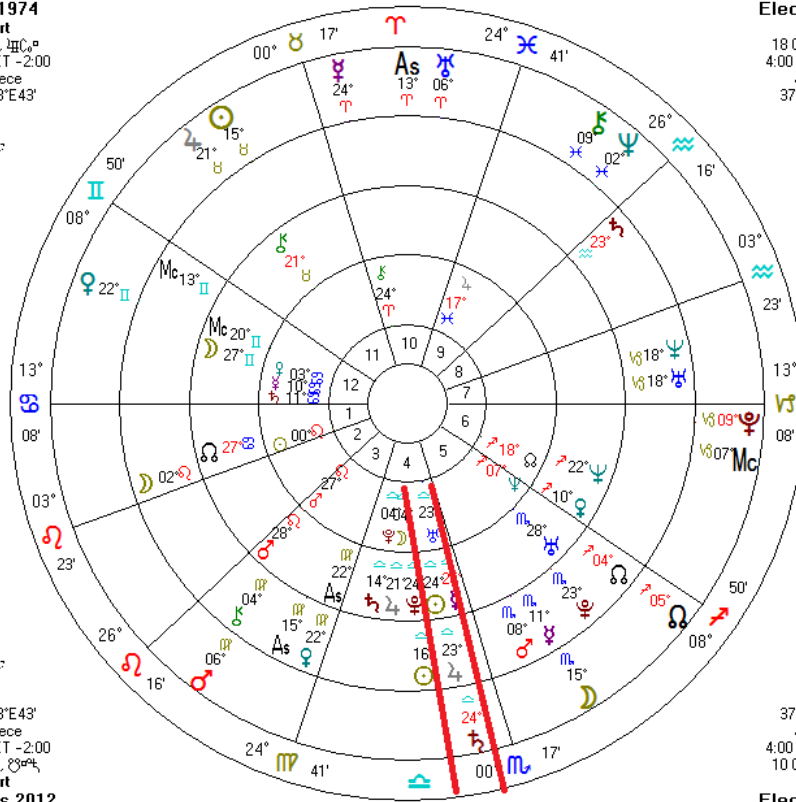

Innermost Wheel
Greece 1974
Natal Chart
 24 Jul 1974, 04:00
 4:00 am EET -2:00
 athens, Greece
 37°N58' 023"E43'
Geocentric
Tropical
Topocentric
True Node

Middle Inner Wheel
Elections 1981
Natal Chart
 18 Oct 1981, 03:00
 4:00 am EET -2:00
 athens, Greece
 37°N58' 023"E43'
Geocentric
Tropical
Topocentric
True Node

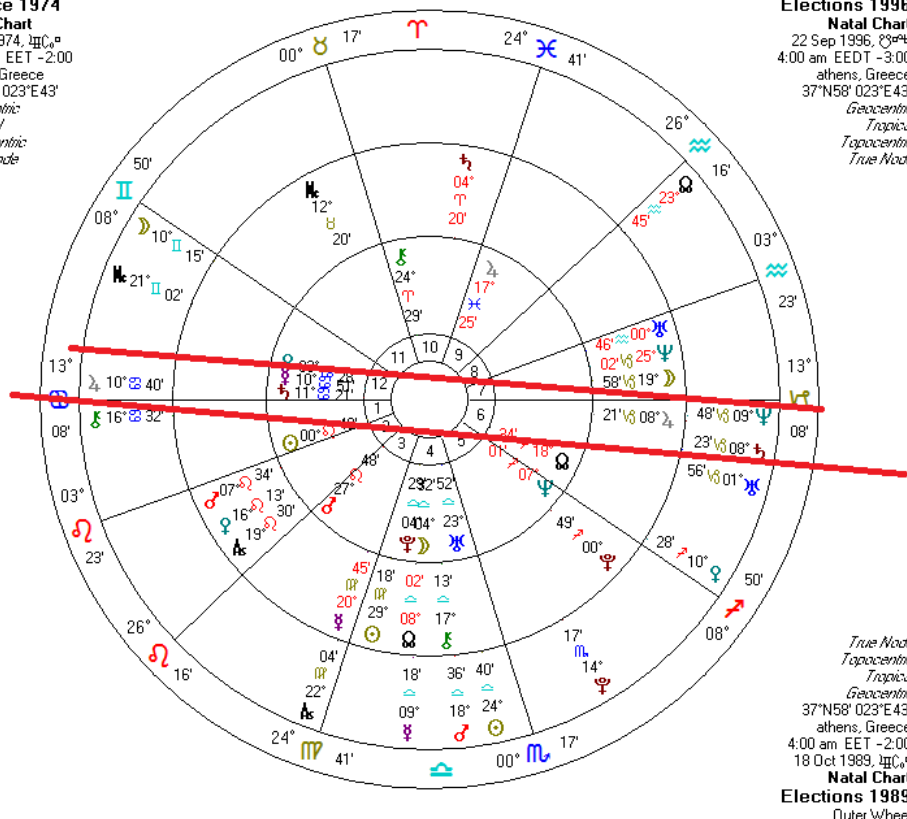
True Node
Topocentric
Tropical
Geocentric
 37°N58' 023"E43'
 athens, Greece
 4:00 am EET -2:00
 6 May 2012, 03:00
Natal Chart
Elections 2012
 Outermost Wheel

True Node
Topocentric
Tropical
Geocentric
 37°N58' 023"E43'
 athens, Greece
 4:00 am EET -2:00
 10 Oct 1993, 03:00
Natal Chart
Elections 1993
 Middle Outer Wheel

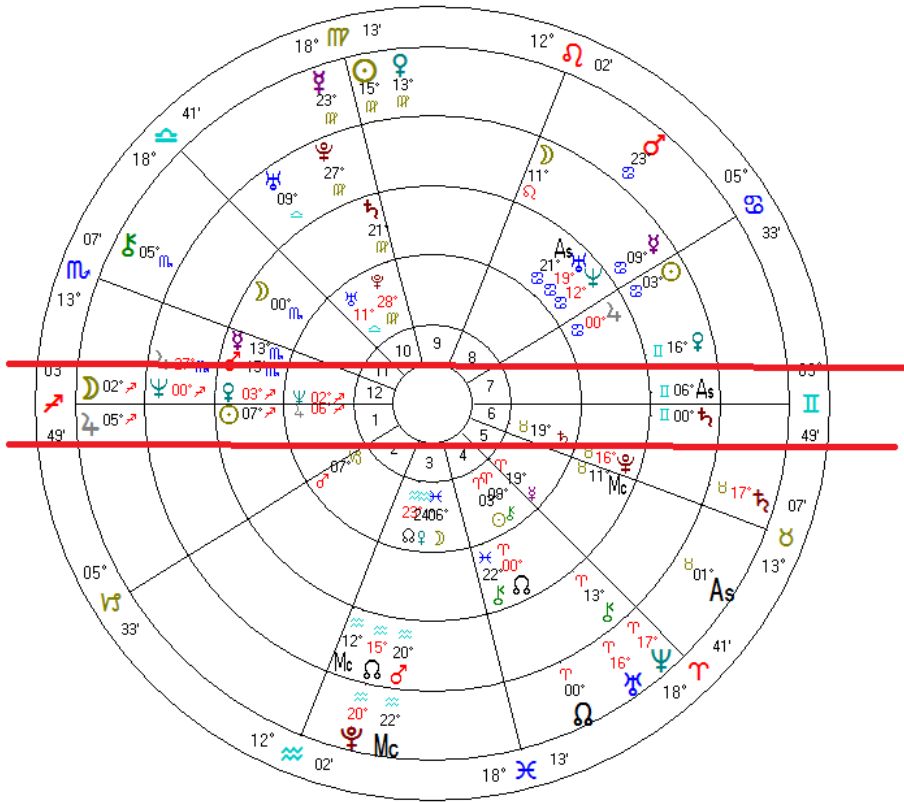
Inner Wheel
Greece 1974
Natal Chart
24 Jul 1974, 4:00 am EET -2:00
athens, Greece
37°N58' 023"E43'
Geocentric
Tropical
Topocentric
True Node

Middle Wheel
Elections 1996
Natal Chart
22 Sep 1996, 8:00 am EET -3:00
athens, Greece
37°N58' 023"E43'
Geocentric
Tropical
Topocentric
True Node

Για να το δούμε αυτό σε ένα προσωπικό παράδειγμα παραθέτουμε μία τετραπλή συναστρία μιας οικογένειας με δύο δρακωνικούς χάρτες των παιδιών και την επίδραση τους πάνω στους δύο γενέθλιους χάρτες των γονέων. Η συσώρευση πλανητών στις ίδιες μοίρες δείχνει πώς η μοίρα των τριών αυτών ανθρώπων είναι στενά δεμένη μεταξύ τους, στοιχείο που σήμερα προσδιορίζεται περισσότερο ως «καρμική σχέση».

Πλην όμως, πέρα από την μεταφυσική εξήγηση του πράγματος, αυτό που δείχνουν αυτές οι συναστρίες είναι ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει αυτό που λέμε «ατομική μοίρα του καθενός», παρά ότι οι άνθρωποι έρχονται και ζουν τις ζωές τους αλληλεξαρτώμενοι ο ένας από τον άλλο και υφίστανται τα ζητήματα και τις αντιδράσεις απέναντι στα πράγματα από κοινού.

Συνεπώς η αναζήτηση του ενός και μοναδικού γενέθλιου χάρτη που να εκπροσωπεί την προσωπικότητα μας δεν είναι παρά κάτι φαινομενικό, κάτι που δεν έχει και τόση σημασία τελικά, γιατί αυτό που φαίνεται να ισχύει περισσότερο είναι ότι βρισκόμαστε εδώ για να ανταποκριθούμε σε δονήσεις ειδικών μοιρών, που έχουμε «συνεννοηθεί» θα λέγαμε εκ των προτέρων να «εκφράσουμε», να «εκπέμψουμε», μαζί με άλλους. Κι από κοινού να βιώσουμε ή να εκφράσουμε ένα αποτέλεσμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5: Η ΧΑΜΕΝΗ ΣΧΕΣΗ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Ένα άλλο κεφάλαιο προβληματισμού σε σχέση με την πορεία της Αστρολογίας είναι η απωλεσθείσα σχέση της με το Σύμπαν. Θεωρητικά όσοι ασχολούμαστε με την Αστρολογία θαυμάζουμε το Σύμπαν. Στην πράξη όμως από τότε που βγήκαν οι αστρολογικές εφημερίδες το 19^ο αιώνα η δουλειά του αστρολόγου έφτασε να γίνει περισσότερο μία δουλειά γραφείου παρά μία δουλειά αστρονόμου, που βγαίνει έξω στο «στίβο» της παρατήρησης και παρατηρεί τα αστέρια.

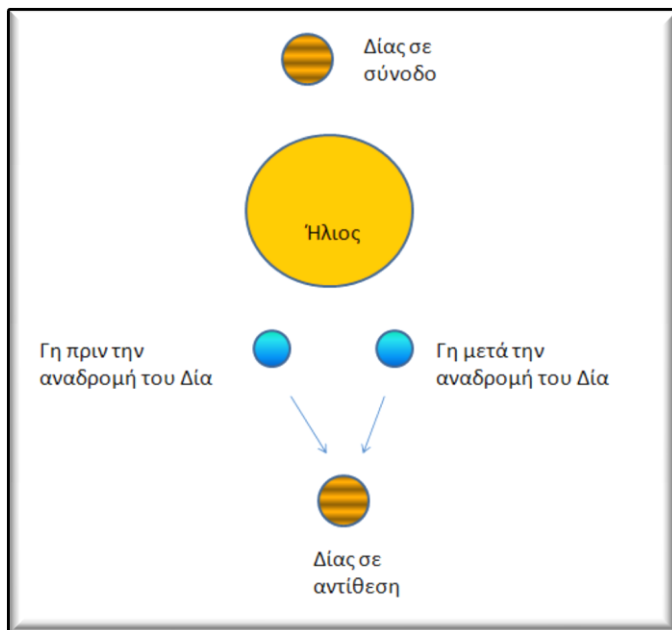
Η δουλειά της παρατήρησης αφέθηκε και «εκχωρήθηκε» στους αστρονόμους, ενώ ο αστρολόγος έφτασε σιγά σιγά να γίνει περισσότερο ένας εξομολογητής ή ένας ψυχολόγος πλέον στη σύγχρονη εποχή, παρά ένας παρατηρητής των άστρων. Η απωλεσθείσα σχέση της Αστρολογίας με τα Αστέρια οδήγησε στην απώλεια κλειδιών που ρίχνουν φως σε μία τελείως διαφορετική αστρολογία, όπως είδαμε για παράδειγμα στον τρόπο που νοσηματοδοτήθηκαν οι οίκοι στο Κεφάλαιο 2 του 2^{ου} μέρους του βιβλίου. Την ίδια στιγμή παραμένουν ακόμη χαμένα πλήθος κλειδιά, που μπορούν να μας δώσουν μία άλλη συμβολική πλευρά των πραγμάτων.

Η αναδρομή των πλανητών και η σημασία του «καμμένου» πλανήτη

Ποιος γνωρίζει για παράδειγμα από τους σύγχρονους αστρολόγους να προβλέψει ακριβώς πότε θα αναδρομήσει οποιοσδήποτε από τους αργούς πλανήτες; Ποιος μπορεί να υπολογίσει ακριβώς πότε θα αναδρομήσει ο Δίας, ο Κρόνος, ο Ουρανός ή ο Πλούτωνας χωρίς να χρειάζεται αστρολογικές εφημερίδες;

Στο σχήμα που ακολουθεί βλέπουμε ότι η τροχιά των αργών πλανητών είναι δυνατόν να περνάει από διάφορα στάδια. Στο 1^ο στάδιο και στις λεγόμενες συνόδους με τον Ήλιο, ο πλανήτης βρίσκεται από την άλλη πλευρά της οπτικής εικόνας του παρατηρητή από την Γη και «κρύβεται»

από τον Ήλιο. Γι' αυτό για τους παραδοσιακούς αστρολόγους ήταν «καμμένος», δηλαδή η επίδραση του δεν ήταν εφικτή πάνω στη Γη γιατί τον εμπόδιζε και τον «πατρονάριζε» ο Ήλιος.

Αντίθετα, όταν ο πλανήτης έκανε αντίθεση με τον Ήλιο, βρισκόταν από την πλευρά της Γης και τότε βρισκόταν πιο κοντά της και επιδρούσε καλύτερα επάνω της. Καθώς όμως ήταν η Γη που ως πιο γρήγορος πλανήτης πλησίαζε τον πλανήτη που εξετάζαμε κάθε φορά, όταν απομακρυνόταν από αυτόν, ξεκινούσε παράλληλα και η φαινομενικά ανάδρομη πορεία του.

Με άλλα λόγια συμπεραίνουμε από δω τα εξής:

Πρώτον η σύνοδος του Ήλιου με έναν πλανήτη για την παραδοσιακή αστρολογία δε σήμαινε ενίσχυση του όπως θα λέγαμε στη σύγχρονη αλλά αντίθετα μείωση της καθαρότητας της επίδρασης του. Υπό αυτή την έννοια μπορεί βεβαίως να προκαλούσε και ζημιά, όπως το σήμα που υφίσταται παράσιτα και δεν έρχεται καθαρό στο δέκτη.

Δεύτερον η αντίθεση του Ήλιου με έναν πλανήτη σήμαινε ότι ο πλανήτης βρισκόταν κοντά στη Γη και άρα είχε πιο καθαρή επίδραση επάνω του χωρίς τη μεσολάβηση του Ήλιου.

Τρίτον η αναδρομή ενός αργού πλανήτη μπορούσε άνετα να υπολογιστεί εκ των προτέρων, αφού θα άρχιζε πάντα μετά την πραγματοποίηση της αντίθεσης του με τον Ήλιο.

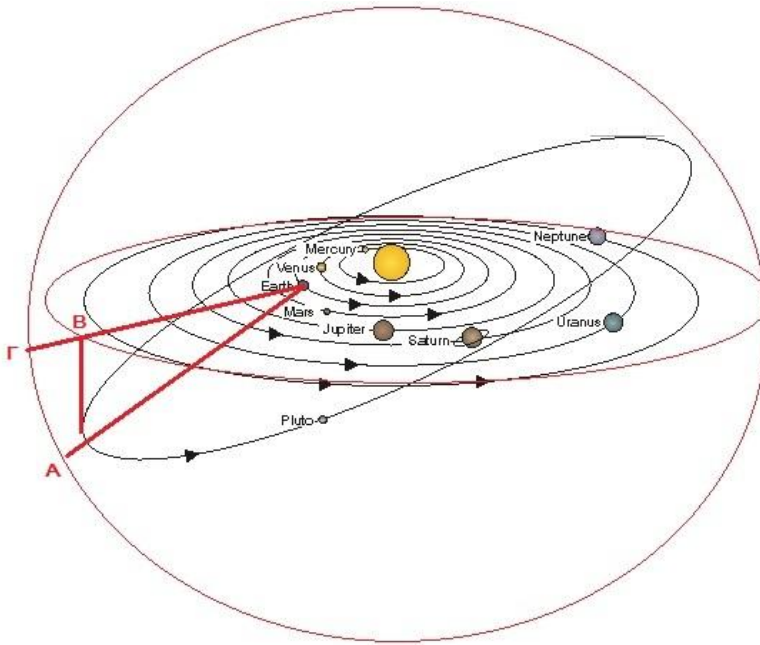
Η πραγματική τροχιά του Πλούτωνα

Ένα άλλο ζήτημα που επίσης δεν αναφέρεται στους αρχάριους σπουδαστές της αστρολογίας συνήθως, είναι το γεγονός ότι η σημερινή αστρολογία που εξασκούμε είναι διδιάστατη. Ο αστρολόγος δε δουλεύει δηλαδή με τις απευθείας θέσεις των πλανητών στο ζωδιακό κύκλο, αλλά με την προβολή τους πάνω στην σφαίρα της εκλειπτικής. Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό γεγονός, γιατί μπορεί μεταξύ άλλων να αλλάξει και τη ζωδιακή θέση ενός πλανήτη!

Και πουθενά δεν είναι πιο εύκολα κατανοητό και αποδείξιμο από την εξέταση της τροχιάς του Πλούτωνα.

Ο Πλούτωνα λοιπόν, αντίθετα από τους άλλους πλανήτες του ηλιακού συστήματος, δεν κινείται πάνω στο επίπεδο της εκλειπτικής. Στο επίπεδο δηλαδή που κινούνται όλοι οι άλλοι πλανήτες. Αντίθετα διαγράφει μία τροχιά σε γωνία με το επίπεδο της εκλειπτικής όπως φαίνεται στο πιο κάτω σχήμα.

Στο σχήμα αυτό βλέπουμε διάφορες πληροφορίες. Καταρχήν βλέπουμε γύρω ένα μεγάλο κύκλο που συμβολίζει την ουράνια σφαίρα. Στο κέντρο της ουράνιας σφαίρας βλέπουμε το επίπεδο της εκλειπτικής όπου περιστρέφονται οι περισσότεροι πλανήτες. Βλέπουμε επίσης μία έλλειψη που κινείται σε γωνία προς το επίπεδο της εκλειπτικής και αυτή είναι η τροχιά του Πλούτωνα.

Από τον πλανήτη Γη, εάν τραβήξουμε μία ευθεία γραμμή που να μας συνδέσει με τον Πλούτωνα, φτάνουμε στο σημείο Α που είναι ένα σημείο πάνω στην ουράνια σφαίρα. Εδώ κανονικά θα αναζητούσαμε το πραγματικό ζώδιο που βρίσκεται ο Πλούτωνας. Αντ' αυτού, όμως κι επειδή η Αστρολογία μας είναι διδιάστατη και όχι τρισδιάστατη, αυτό που κάνουμε είναι να προβάλλουμε τη θέση του Πλούτωνα κάθετα πάνω στην εκλειπτική, στο σημείο Β. Και στη συνέχεια να τραβούμε μία ευθεία γραμμή από την Γη και διαμέσου του σημείου Β για να δούμε πού τέμνει την ουράνια σφαίρα (το σημείο Γ).

Έτσι, ενώ το πραγματικό ζώδιο του Πλούτωνα θα μπορούσε να είναι στο σημείο Α, εμείς επιλέγουμε σαν ζώδιο στη σύγχρονη αστρολογία το σημείο Γ.

Σωστό; Λάθος; Η πράξη θα πρέπει να μας δείξει. Έχει όμως γίνει κάποια μελέτη πάνω στο θέμα από την αστρολογική κοινότητα; Γνωρίζει ο μέσος σπουδαστής της αστρολογίας ότι η σημερινή θέση του Πλούτωνα για παράδειγμα με βάση αυτή τη διαφοροποίηση δεν είναι στον Αιγόκερω

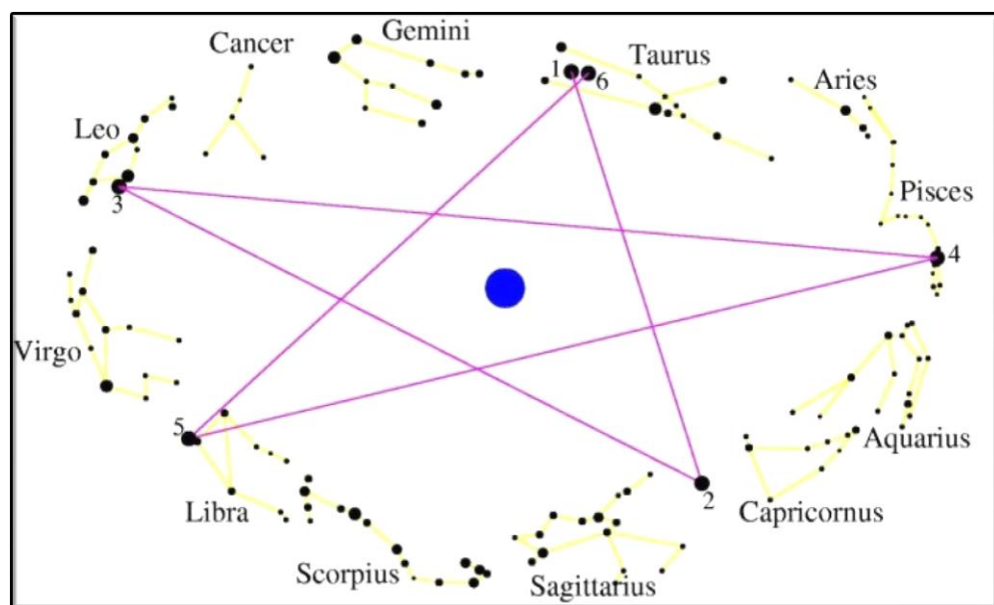
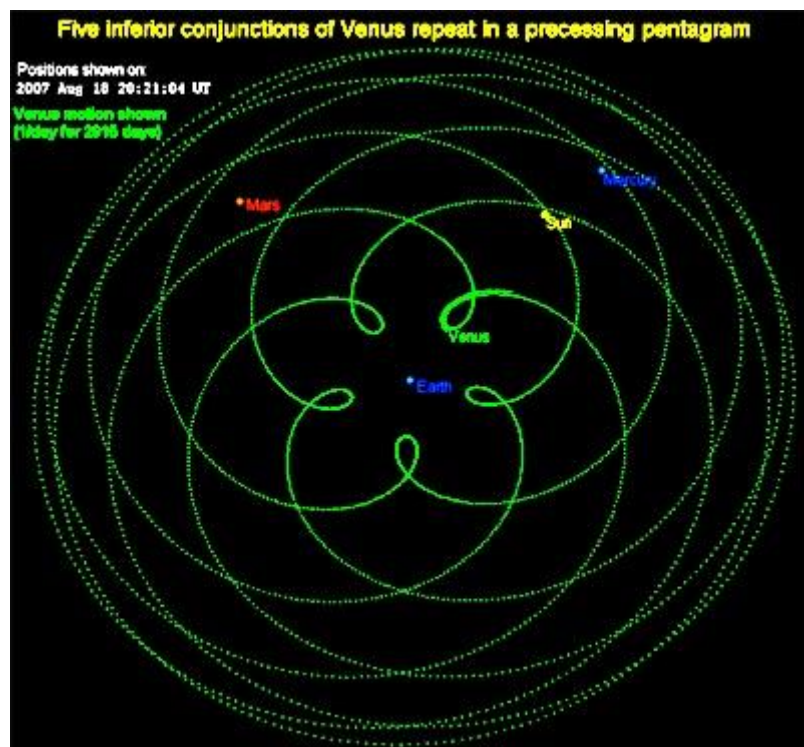
αλλά στον Υδροχόο; Και τι σημαίνει αυτή η διαφορά; Φαίνεται στα γεγονότα;

Είναι άλλο ένα σημείο που δεν έχει μελετηθεί επαρκώς από την αστρολογική κοινότητα.

Ο συμβολισμός της τροχιάς των πλανητών και το εσωτερικό τους νόημα

Ένα άλλο σημείο που συνδέεται με την πιο εσωτερική πλευρά της αστρολογίας έχει να κάνει με εσωτερικά σύμβολα των πλανητών, τα οποία στη σύγχρονη εποχή αρχίζουμε πάλι να ανακαλύπτουμε ότι αντιστοιχούν σε πραγματικά αστρονομικά δεδομένα. Το γεγονός αυτό μας αποκαλύπτει ότι στο παρελθόν οι εσωτερικοί αυτοί συμβολισμοί είχαν μελετηθεί περισσότερο από όσο νομίζουμε, ενώ σε κάποιες περιπτώσεις μας κάνει εντύπωση ότι αστρονομικές πληροφορίες που ανακαλύπτονται σήμερα με ειδικά επιστημονικά όργανα συμπίπτουν με παλιές εσωτερικές γνώσεις, από έναν καιρό που δεν υπήρχαν τέτοιες τεχνολογικές δυνατότητες.

Για παράδειγμα πόσοι σπουδαστές της αστρολογίας γνωρίζουν ότι η φαινομενική τροχιά της Αφροδίτης γύρω από τη Γη, όταν παρακολουθηθεί για ένα διάστημα 8 ετών, σχηματίζει τη γνωστή σε όλους μας πεντάλφα; Δηλαδή το πεντάκτινο αστέρι που έχει συνδεθεί εσωτερικά με την Αφροδίτη είτε με τη θετική του έννοια, είτε αντεστραμμένο συμβολίζοντας τον Εωσφόρο (άλλο όνομα για την Αφροδίτη, φέρουσα το φως στον νυκτερινό ουρανό). Μία γνώση δηλαδή που ως τη σύγχρονη εποχή θεωρούνται δεισιδαιμονία και προκατάληψη, αποδεικνύεται ότι σχετιζόταν με πραγματική αστρονομική παρατήρηση από τους αστρολόγους του παρελθόντος.

Αντίστοιχες γνώσεις φαίνεται να αρχίζουν να αποκαλύπτονται και για πράγματα που κανονικά δε θα έπρεπε να είναι γνωστά στους αστρολόγους του παρελθόντος, καθώς δεν υπήρχαν υποτίθεται τότε τα επιστημονικά όργανα για να μπορούν να παρατηρηθούν. Ο Ήλιος για παράδειγμα ως αστρολογικός «πλανήτης» (στην πραγματικότητα είναι άστρο) είχε συνδεθεί από πολλές εσωτερικές σχολές της ανατολής με το τσάκρα του ηλιακού πλέγματος, του οποίου σύμβολο είναι ο εξαπέταλος λωτός. Κάτι τόσο θεωρητικό σαν σύμβολο, πόσες πιθανότητες υπάρχουν να αντιστοιχεί σε μία πραγματική αστρονομική παρατήρηση;

Κι όμως υπάρχουν πληροφορίες ότι το μαγνητικό πεδίο του Ήλιου έχει φωτογραφηθεί να έχει ακριβώς το σχήμα ενός εξαπέταλου λωτού. Αλήθεια, ψέματα; Η έρευνα χρειάζεται να συνεχιστεί για να εντοπιστεί, εάν υπάρχουν αποδείξεις για την παραπάνω πληροφορία.

Σίγουρα πάντως είμαστε πια αρκετά υποψιασμένοι στο να μη θεωρούμε δεδομένη την «άγνοια» ή την «αφέλεια» των αρχαίων αστρονόμων, οι οποίοι, καίτοι δεν είχαν τα κατάλληλα μέσα, είχαν καταφέρει να έχουν πληροφορίες αστρονομικές, που συσχέτιζαν με τους πλανήτες και τα αστρολογικά σύμβολα.

Είναι ο Πλούτωνας κυβερνήτης του Σκορπιού;

Σε ένα ενδιαφέρον άρθρο που μεταφράσαμε και δημοσιεύσαμε στο newageastrology.gr με τίτλο «Γιατί η Ελληνιστική Σειρά των Πλανητών», η Naomi Bennett επιχειρηματολογεί για κάτι που οι σύγχρονοι αστρολόγοι ίσως να μην αποδέχονταν σε μία πρώτη συζήτηση. Λέει συγκεκριμένα:

«Εάν συμφωνήσουμε στο να ταυτίσουμε τη Σελήνη με το ζώδιο του Καρκίνου, τότε το αποδεκτό σύστημα κυβέρνησης γύρω από το ζωδιακό από τον Καρκίνο προς τους Ιχθείς (Σελήνη προς Ποσειδώνα) σε μία αντίστροφη του ρολογιού πορεία ακολουθεί ένα αριθμητικό μοτίβο. Συμπίπτει με τη μέση απόσταση του κάθε σώματος από τη Γη. Αφού οι σύγχρονοι αστρολόγοι δεν έλαβαν υπόψη τους τη μέση απόσταση στο να

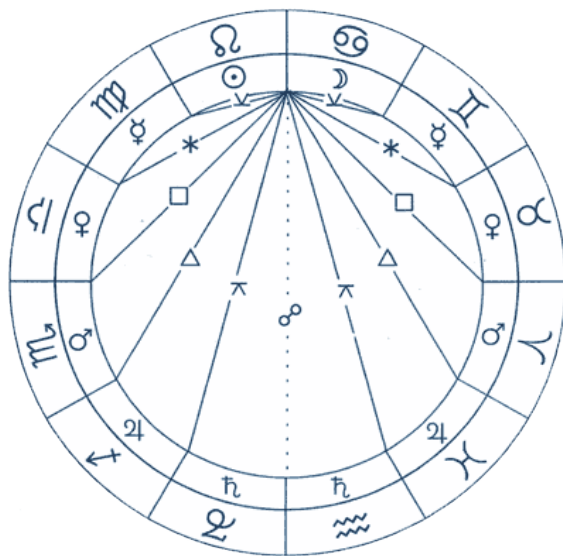
συνδέσουν τους πλανήτες με τα διάφορα ζώδια, η πιθανότητα αυτού του σχεδίου να ταιριάζει στη μέση απόσταση μπορεί να εκφραστεί ως εξής:

$$\frac{1}{11 \times 10 \times 9 \times 8 \times 7 \times 6 \times 5 \times 4} = \frac{1}{6,652,800}$$

Επομένως οι πιθανότητες υπέρ της μέσης απόστασης από τη Γη να είναι ο παράγοντας που καθορίζει αυτό που οι αρχαίοι ονόμαζαν κυβέρνηση των πλανητών στα ζώδια είναι 6,652,799 προς 1. Από μαθηματική άποψη και μόνο, ο Πλούτωνας, ο πρώτος πλανήτης μετά τον Ποσειδώνα, πρέπει να συμπίπτει με τον Κριό. Η φύση του πρέπει να είναι αυτή του Κριού.»

Το αν ο Πλούτωνας κυβερνάει τον Κριό ή το Σκορπιό δεν είναι μόνο ένα θέμα βεβαίως που αφορά τον ίδιο τον πλανήτη, όσο επίσης κι ένα θέμα που μας προκαλεί να αναρωτηθούμε, εάν πρέπει να υπάρχει κάποιο μοτίβο στην διακυβέρνηση των πλανητών όπως την έχουμε ορίσει σήμερα στη δυτική αστρολογία.

Στην παραδοσιακή αστρολογία για παράδειγμα ξέρουμε ότι υπήρχε το απολύτως συμμετρικό μοντέλο του Πτολεμαίου που εκτός από τη Σελήνη και τον Ήλιο, όλοι οι άλλο πλανήτες κυβερνούσαν από δύο ζώδια.

Στη σύγχρονη αστρολογία αυτή η συμμετρία χάθηκε, όμως η πρόταση της Μπένετ, μας δείχνει ότι πίσω από αυτήν μπορεί να υπάρχει ήδη μία άλλη αστρονομική συμμετρία που δεν τη γνωρίζουμε και αυτή έχει να κάνει με τη σειρά των ζωδίων.

Καρκίνος	Λέων	Παρθένος	Ζυγός	Σκορπιός	Τοξότης
Σελήνη	Ήλιος	Ερμής	Αφροδίτη	Άρης	Δίας
Αιγόκερως	Υδροχόος	Ιχθείς	Κριός	Ταύρος	Δίδυμοι
Κρόνος	Ουρανός	Ποσειδών	Πλούτων	?	?

Είναι μία σειρά δόκιμη αυτή; Κανείς δεν ξέρει στα σίγουρα. Ωστόσο η απόδοση ενός πλανήτη στην διακυβέρνηση ενός ζωδίου είναι ένα θέμα που περνάει από πολλά στάδια μέχρι να παγιωθεί. Και να μην ξεχνάμε ότι τη δεκαετία του '30 όταν πρωτοανακαλύφθηκε, ο Πλούτωνας θεωρούνταν ότι κυβερνάει τους Ιχθείς. Κανείς δε μας εμποδίζει λοιπόν, μια που ακόμα δεν έχει συμπληρωθεί ένας αιώνας από την ανακάλυψη του να εξετάσουμε κι αυτή την πιθανότητα, ειδικά που οι φύσεις του Άρη και του Σκορπιού έχουν έτσι κι αλλιώς μία συγγένεια μεταξύ τους.

Η χαμένη σχέση εξάρσεων και διακυβέρνησης

Ένα άλλο θέμα που αποτελεί κλειδί στην σχέση της αστρονομικής κίνησης ενός πλανήτη με τον αστρολογικό συμβολισμό του είναι η σχέση εξάρσεων και διακυβέρνησης. Στη σύγχρονη αστρολογία μαθαίνουμε χωρίς αμφισβήτηση τις εξάρσεις και την διακυβέρνηση των πλανητών στα ζώδια, όμως στο παρελθόν και όπως έχουν αποδείξει μεταξύ άλλων και έλληνες μελετητές, οι εξάρσεις των πλανητών είχαν να κάνουν με την περίοδο εκείνη του έτους, που το φως τους ήταν μέγιστο. Υπήρχε δηλαδή αστρονομική σημασία στην έννοια των εξάρσεων.

Κατά άλλους η σχέση εξάρσεων και διακυβέρνησης είχε τη συμβολική σημασία που έχει η κίνηση του Ήλιου μέσα στις 12 ώρες της ημέρας και της νύκτας. Ανατολή, Μεσουράνημα, Δύση και Ναδίρ σχετίζονταν με τις αντίστοιχες δυνάμεις των πλανητών, Έξαρση, Κυβέρνηση, Πτώση και Αδυναμία. Με τον ίδιο τρόπο που ο Ήλιος δηλαδή ανέτειλε, μεσουρανούσε, έδυε και κρυβόταν τη νύχτα, ομοίως και οι πλανήτες είχαν μία τετράδα ζωδίων που επεδείκνυαν τις ίδιες ιδιότητες.

Ο συμβολισμός αυτός όμως παραπέμπει στο να αναζητήσουμε μία συγκεκριμένη σχέση μεταξύ διακυβέρνησης και έξαρσης. Το ζώδιο της έξαρσης με βάση αυτό το μηχανισμό θα πρέπει να είναι το τρίτο ζώδιο προς τα πίσω, εάν ξεκινήσουμε από το ζώδιο διακυβέρνησης. Με τη λογική αυτή λοιπόν, εάν η Σελήνη κυβερνάει τον Καρκίνο, η έξαρση της δε θα πρέπει να είναι στον Ταύρο, αλλά στον Κριό. Με την ίδια λογική και η έξαρση της Αφροδίτης, δε θα πρέπει να είναι στους Ιχθείς αλλά στον Καρκίνο (ξεκινώντας από το Ζυγό).

Αυτή η συσχέτιση βεβαίως δείχνει αρκετά δόκιμη για το μέσο σπουδαστή και ίσως και να ξενίζει. Όμως είναι μία σχέση που υπάρχει ήδη σε αρκετά ζώδια, άρα γιατί να μην εξετάσουμε την πιθανότητα να ισχύει γενικότερα; Γιατί να ισχύει για τον Άρη δηλαδή, που κυβερνά τον Κριό και έχει έξαρση στον Αιγόκερω; Για τον Κρόνο που κυβερνάει τον Υδροχόο και έχει έξαρση στον Ζυγό; Τον Ουρανό που κυβερνάει τον Υδροχόο και έχει έξαρση στον Σκορπιό; Τον Ερμή, που θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι κυβερνάει την Παρθένο και έχει έξαρση στους Διδύμους (κι όχι το αντίστροφο, που θεωρούμε σήμερα).

Οποιοσδήποτε έχει κάνει μάθημα σε αρχάριους σπουδαστές αστρολογίας, γνωρίζει πόση σύγχυση προκύπτει από το γεγονός των εξάρσεων στους αρχάριους σπουδαστές, οι οποίοι ψάχνουν απεγνωσμένα κάποια λογική σειρά στην απόδοση των εξάρσεων, χωρίς να τη βρίσκουν. Ίσως λοιπόν και αυτή η διαπίστωση να αξίζει να μελετηθεί παραπάνω.

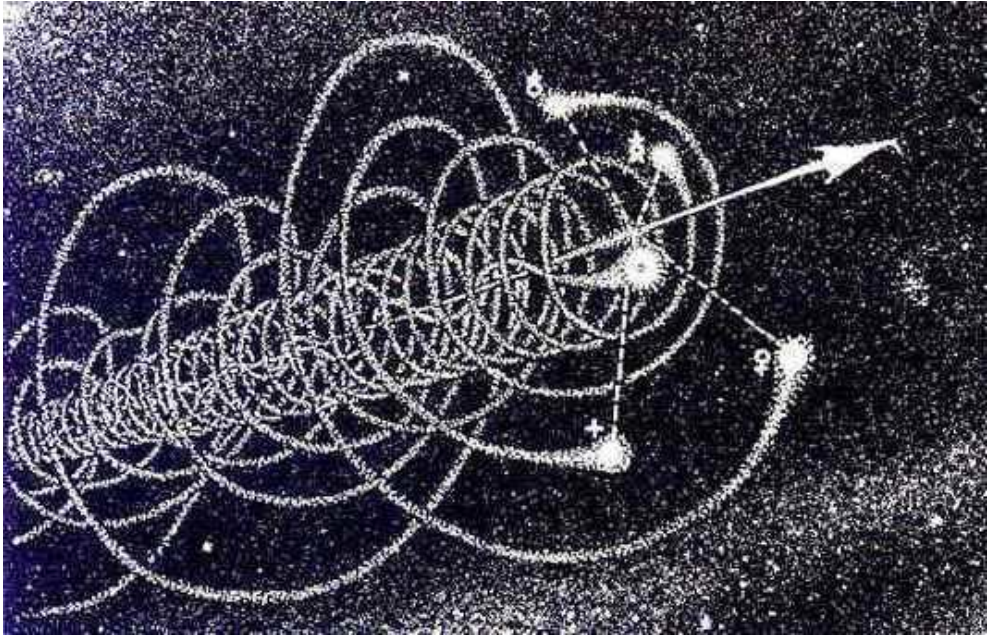
Γεωκεντρικός και Ηλιοκεντρικός Χάρτης

Ένα τελευταίο ζήτημα που σχετίζεται με την ακριβή σχέση αστρονομίας και αστρολογίας είναι ο τρόπος με τον οποίο θα ήταν σωστό να καταγράφουμε τις ζωδιακές θέσεις των πλανητών. Ποιο θα ήταν πιο σωστό να καταγραφεί; Η θέση των πλανητών σε σχέση με τη Γη (γεωκεντρικό σύστημα) ή σε σχέση με τον Ήλιο (ηλιοκεντρικό σύστημα).

Σ' αυτό το ερώτημα βεβαίως απαντούν ήδη οι αστρονόμοι εδώ και αιώνες, λέγοντας ότι αφού οι πλανήτες έχει αποδειχθεί ότι γυρίζουν γύρω από τον Ήλιο, τότε το γεωκεντρικό σύστημα είναι λάθος και πρέπει να καταργηθεί. Οι αστρολόγοι απαντούν όμως, ότι η αστρολογία είναι ανθρωποκεντρική και εξετάζει τις θέσεις των ουρανίων σωμάτων σε σχέση με τη Γη, όχι με τον Ήλιο.

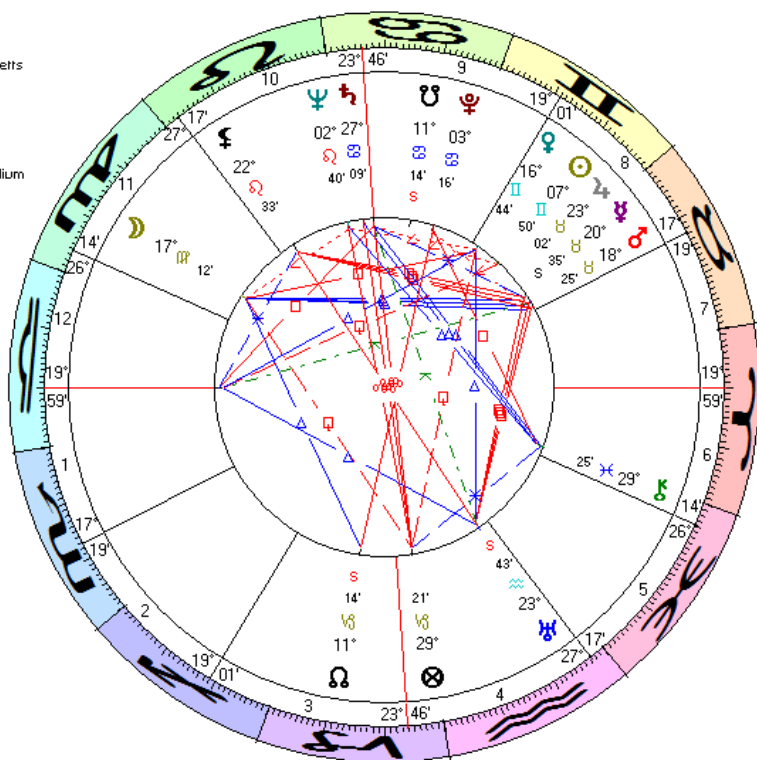
Αυτό όμως μας καθηλώνει σε κάποιο βαθμό σε μία θεώρηση του ηλιακού συστήματος αρκετά στατική και διδιάστατη. Δε μας βοηθάει να κατανοήσουμε για παράδειγμα ότι το ηλιακό σύστημα κινείται κι αυτό κι ο Ήλιος στην κίνηση του γύρω από άλλα αστέρια παρασύρει μαζί του και τους πλανήτες που περιστρέφονται γύρω του. Η σωστή εικόνα του Ηλιακού Συστήματος επομένως δεν είναι η συνηθισμένη διδιάστατη εικόνα που θυμίζει τον πυρήνα ενός ατόμου με τα ηλεκτρόνια του, αλλά η αυτή που φαίνεται στην πιο κάτω εικόνα.

Όλο το ηλιακό σύστημα δηλαδή μετακινείται περιστρεφόμενο ως ένα σώμα γύρω από άλλα μεγαλύτερα αστέρια, όπως η Αλκυόνη. Επομένως, αφού όλο το ηλιακό σύστημα μετακινείται κατ' αυτόν τον τρόπο, μήπως έχει έννοια για το ανθρώπινο ον της διαστημικής εποχής, που κάποια στιγμή θα έχει αποικίες στη Σελήνη και τον Άρη, να αρχίσει να εξετάζει το ωροσκόπιο από τη σκοπιά του Ηλιακού Συστήματος;

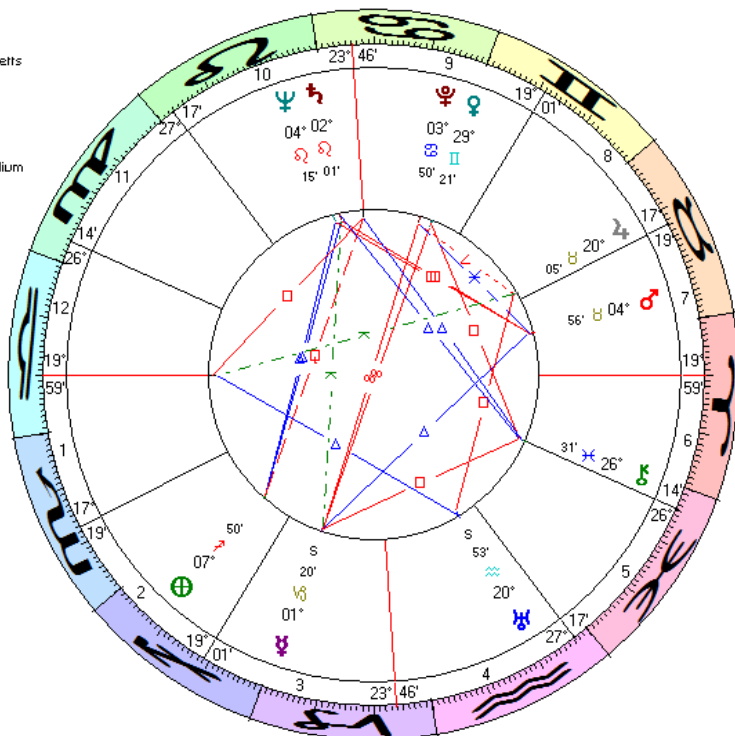
Στην περίπτωση αυτή ο αστρολογικός χάρτης δεν βλέπει τις θέσεις των πλανητών με αφετηρία τη Γη, αλλά με αφετηρία τον Ήλιο. Είναι σαν να έχουμε γεννηθεί όλοι πάνω στον Ήλιο και εξετάζουμε οι διάφοροι πλανήτες σε ποια ζώδια βρίσκονται. Στο χάρτη που προκύπτει η Γη αντικαθιστά τον Ήλιο στο αμέσως απέναντι ζώδιο, ενώ εξαφανίζεται και η Σελήνη.

John F Kennedy
Natal Chart [3]
 29 May 1917, 2h 46m
 3:00 pm EST +5:00
 Brookline, Massachusetts
 42°N 19°54" 071°W 07°18"
Geocentric
Tropical
Placidus
True Node
 Rating: AA
 Clifford Data Compendium

Τζών Κέννεντυ, Γεωκεντρικός Χάρτης

John F Kennedy
Natal Chart (1)
29 May 1917, 24° 46' W
3:00 pm EST -5:00
Brookline, Massachusetts
42°N 19°54' 07"W 07°18"
Heliocentric
Tropical
Placidus
Time Node
Rating: AA
Clifford Data Compendium

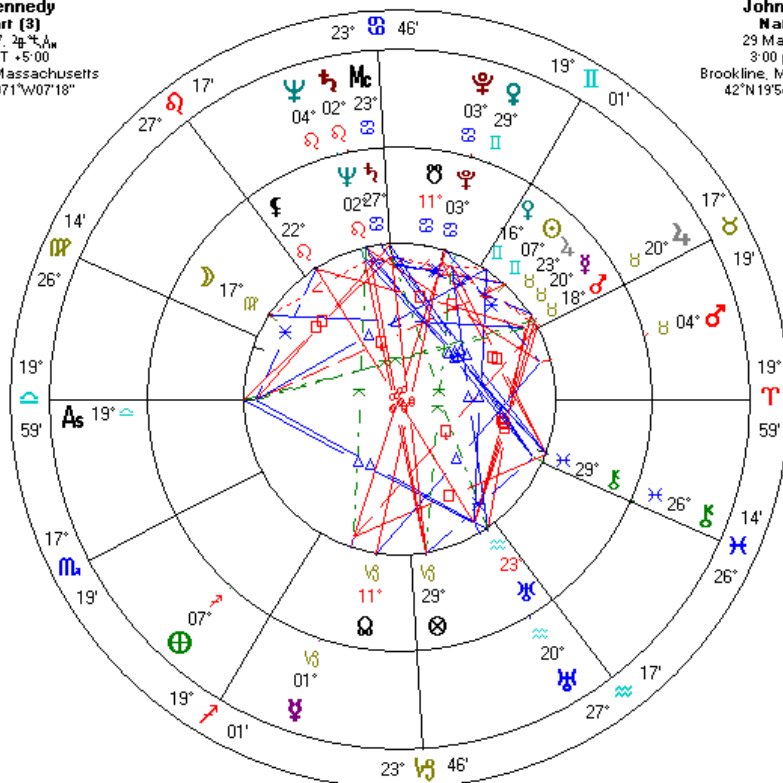

Τζών Κέννεντυ, Ηλιοκεντρικός Χάρτης

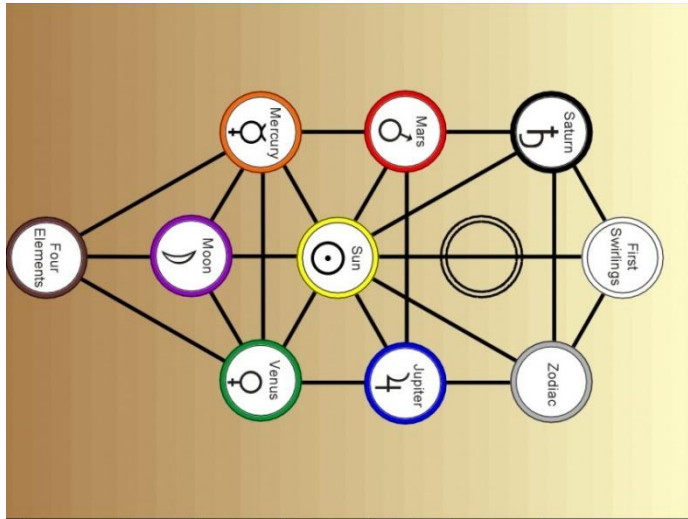
Η δε συναστρία των δύο χαρτών αξίζει ίσως να μελετηθεί συμπληρωματικά καθώς αναδεικνύει επιμέρους όψεις που ίσως δε φαίνονταν στον αρχικό χάρτη. Στην συγκεκριμένη περίπτωση ας πούμε αξίζει να δούμε τη σύνοδο ακριβείας Κρόνου Ποσειδώνα, που γίνεται στον 10^ο οίκου του γεωκεντρικού χάρτη και τι θα μπορούσε αυτή να σημαίνει για το όνειρο που εκπροσώπησε ο Κέννεντυ κοσμικά για ολόκληρο τον πλανήτη, όνειρο όμως που τελικά διαψεύστηκε και ακυρώθηκε.

Inner Wheel
John F Kennedy
Natal Chart (3)
 29 May 1917, 24^h 4^m A.M.
 3:00 pm EST +5:00
 Brookline, Massachusetts
 42°N 19'54" 071°W 07'18"
 Geocentric
 Tropical
 Placidus
 True Node

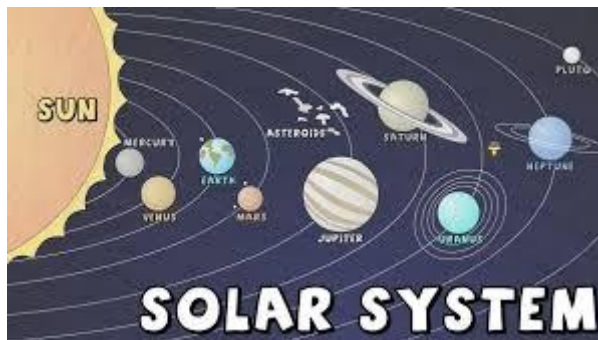
Outer Wheel
John F Kennedy
Natal Chart (4)
 29 May 1917, 24^h 4^m A.M.
 3:00 pm EST +5:00
 Brookline, Massachusetts
 42°N 19'54" 071°W 07'18"
 Heliocentric
 Tropical
 Placidus
 True Node

Η θέαση των πλανητών όμως από την πλευρά του Ήλιου, δεν έχει μόνο αξία στα πλαίσια της κλασσικής αστρολογικής ανάλυσης, αλλά μπορεί να έχει και ένα νόημα συμβολικό. Εάν συνδέσουμε για παράδειγμα άποψη αυτή με τα ενεργειακά κέντρα, είναι σαν να εξετάζει ένας κεντρικός οργανισμός σε ποιες δονήσεις εκπέμπουν τα ενεργειακά κέντρα (τσάκρας του οργανισμού του). Μία τέτοια άποψη μας δίνεται και από το Δέντρο της Ζωής, εάν το περιστρέψουμε 90° και από ιεραρχικό το καταστήσουμε κυκλικό. Εκεί παρατηρούμε ότι το Δέντρο της Ζωής δεν είναι τίποτα άλλο παρά το Ηλιακό Σύστημα με τους Πλανήτες να περιστρέφονται γύρω του. Και θα μπορούσε κάλλιστα να παραλληλιστεί με μία προβολή της κίνησης των πλανητών γύρω από τον Ήλιο όπως παρουσιάζεται στα κλασσικά βιβλία αστρονομίας.

(Δέντρο της Ζωής > 90° – Ηλιακό Σύστημα)

Συνεπώς το να εξετάζουμε το Ηλιακό Σύστημα ως ένα σώμα, έχεις ίσως κι αυτό τη σημασία του καθώς σταδιακά θα πρέπει να αρχίσουμε να συμπεριφερόμαστε ως πολίτες της ευρύτερης γειτονιάς μας κι όχι μόνο ως κάτοικοι αυτού του πλανήτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6 – ΕΠΙΛΟΓΟΣ : Η ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΠΙΔΡΑΣΗΣ

Αρκετά ερωτήματα προκύπτουν τελικά μετά από όλα αυτά που είδαμε. Ποια είναι τελικά η φύση της αστρολογικής επίδρασης; Αν το υποκείμενο δε χαρακτηρίζεται από ένα ζώδιο, από τι χαρακτηρίζεται; Αν η οικοθεσία του χάρτη του δεν ορίζει συγκεκριμένα πεδία ενδιαφέροντος, αλλά μόνο μία οπτική γωνία τους από πού θα δει τις υπόλοιπες οπτικές γωνίες; Αν δεν υπάρχει ένας μόνο γενέθλιος χάρτης, αλλά πολλοί πώς το υποκείμενο θα φτάσει κάποτε στο σημείο να τους μάθει όλους; Αν έχουν χαθεί στο πέρασμα της ιστορίας κλειδιά κατανόησης των αστρολογικών συμβόλων, πώς θα τα επανεφεύρουμε;

Η απάντηση είναι ότι τίποτα από τα παραπάνω δεν είναι δυνατό να κατανοηθεί όσο είμαστε συνδεδεμένοι με τη λογική του «εγώ είμαι». Στο Σύμπαν δεν υπάρχουν γεγονότα αλλά δυνατότητες. Οι δυνατότητες αυτές είναι εν δυνάμει μέχρι κάποιος να επιλέξει να εφελκύσει κάποιες από αυτές. Αν επιλέξουμε να δουλεύουμε με συγκεκριμένο ζωδιακό, η νόηση μας θα αναπτυχθεί μέσω αυτής της γλώσσας.

Αν επιμείνουμε σε μία συγκεκριμένη οικοθεσία, το μυαλό μας θα φορμαριστεί να λειτουργήσει μέσω των κλειδιών που αυτή παρουσιάζει. Οι σημασίες των πλανητών ή των κλειδιών αν χρειαστεί θα αλλάξουν, όπως έγινε μεταξύ του δυτικού και του βεδδικού συστήματος αστρολογίας, όπου κάποιοι πλανήτες και οίκοι έχουν αλλάξει συμβολισμούς και ιδιότητες. Το μυαλό και ο νους θα προσαρμοστεί, θα δημιουργήσει καινούριες λέξεις, κλειδιά και αντιστοιχίες.

Το Σύμπαν ως θεϊκή μορφή είναι επομένως τα πάντα σε πεδίο δυνατοτήτων. Το τι θα γίνει πραγματικά σχετίζεται από τις μορφές που έχει γεννήσει και τι δυνατότητες θα επιλέξουν αυτές να εφελκύσουν. Για το λόγο αυτό, το Σύμπαν ποτέ δεν είναι. Δεν είναι, αλλά Γίνεται. Οι ιδιότητες του Σύμπαντος είναι αυτές που εμείς επιλέγουμε να

υλοποιήσουμε, ο Θεός εκδηλώνεται με τους τρόπους που εμείς εφελκούμε την εκδήλωση του. Στο πεδίο των δυνατοτήτων όλα είναι δυνατά, αλλά θα παραμείνουν εκεί, αν δε βρεθεί ένας μικρός μάγος να εφελκύσει την ποιότητα τους στο πεδίο της πραγματικότητας κάτω στη Γη.

Το μόνο που γνωρίζει ότι θέλει να κάνει το Σύμπαν είναι να εκπέμψει. Να εκπέμψει σε κάποια συχνότητα. Για να εκπέμψει όμως σε κάποια συχνότητα, πρέπει να υπάρξει κάπου και δέκτης. Ανάλογα με το δέκτη θα εφελκυστεί και το ανάλογο φάσμα της συχνότητας. Το υπόλοιπο θα μένει εν δυνάμει. Το μόνο που μπορούμε να πούμε ότι προϋπάρχει στην Αστρολογία είναι η απόφαση κάποιας Διάνοιας να εκπέμψει. Απόφαση όμως δε σημαίνει και πραγματοποίηση της εκπομπής.

Η πραγματοποίηση θα συμβεί μόνο εφόσον κλείσει το κύκλωμα με κάποιον δέκτη. Εφόσον δημιουργηθεί μία γλώσσα. Εφόσον δημιουργηθούν και κλείσουν οι συνάψεις μεταξύ του Νου, του Εγκεφάλου και του Σύμπαντος. Και οι διάφορες οντότητες στο Σύμπαν φαίνεται να έχουν κατανοήσει ότι ανάλογα με το δέκτη που θα δημιουργήσουν τέτοιου είδους εκπομπή θα καταφέρουν να εφελκώσουν. Για να κατασκευαστεί πλέον όμως αυτός ο δέκτης χρειάζεται να υπάρξει και η κατάλληλη διάταξη. Χρειάζονται τα κατάλληλα εργαλεία. Η διάταξη είναι αυτή που θα καθορίσει τελικά τη ροή της ενέργειας και τη φύση της συχνότητας που θα κατέλθει.

Η λογική αυτή της διάταξης είναι παντού στα κεφάλαια της αναζήτησης που παρουσιάσαμε. Τα τρίγωνα των Ακτίνων δεν είναι τίποτα άλλο παρά μία **τελετουργική μακροκοσμική** διάταξη. Μπορεί να τα φανταστεί ο αναγνώστης να κινούνται σαν γιγάντια συστήματα στο Σύμπαν και να κλείνουν σιγά σιγά τα τρίγωνα τους για να εφελκώσουν όπως ένας εστιάζων φακός την ανάλογη ακτίνα. Μπορεί όμως και να τα φανταστεί κανείς να εστιάζονται μέσω εκπροσώπων τους που παίρνουν τη θέση τους σε μία τελετή μέσα από την οποία επιθυμούν να εφελκώσουν τη συγκεκριμένη ποιότητα ενέργειας.

Διατάξεις όμως είναι και οι άλλες προσεγγίσεις που αναπτύξαμε. Η οικοθεσία του χάρτη με την αντίστροφη ή με την κανονική φορά του ρολογιού συνιστά ένα **χορό τελετουργικό** προς τη μία ή προς την άλλη κατεύθυνση. Όταν η ροή είναι δεξιόστροφη επαναλαμβάνονται και εμπεδώνονται ήδη βιωμένες δυνατότητες. Κι όταν η ροή είναι αριστερόστροφη αλλάζει η καθεστηκυία τάξη και εμφανίζονται νέες και πρωτόφαντες δυνατότητες.

Η συσχέτιση των οίκων με τα ενεργειακά κέντρα προκύπτει επίσης από μία διάταξη. Στοιχισμένοι οι οίκοι δεξιά κι αριστερά του άξονα 4–10 (του καρμικού άξονα) συνδέονται μεταξύ τους μέσα από σχέσεις που θυμίζουν τις καρμικές σχέσεις των ζωδίων που συνδέονται μέσω Αντισκιάς. Γιατί τι άλλο είναι η σχέση 2^{ου} και 5^{ου} ή 12^{ου} και 7^{ου} οίκου παρά η αντίστοιχη σχέση Ταύρου με Λέοντα ή Ιχθύων με το Ζυγό; Και πάλι εδώ έχουμε μία διάταξη εκατέρωθεν του καρμικού άξονα με θέσεις που εκπροσωπούν βαθμίδες αλλά και τις δύο πλευρές έκφρασης κάθε ενεργειακού κέντρου.

Αλλά και οι καρμικές σχέσεις των ανθρώπων και οι σχέσεις των λαών ακολουθούν επίσης τη λογική της διάταξης. Οι εκπομπές των ανθρώπων στοιβάζονται γύρω από συγκεκριμένες πύλες, καθώς αυτοί συστοιχίζονται γύρω τους για να ενισχύσουν το επιθυμητό και προς εκπομπή σήμα ή έλκονται από αυτό με ακατανίκητο τρόπο, αναγνωρίζοντας ότι δεν μπορούν να αντισταθούν στο να επαναλάβουν μία εκπομπή που για κάποιο λόγο παλιότερα δε φάνηκε να φτάνει στον προορισμό της.

Οι συνήθειες των λαών περνάνε πάλι και πάλι πάνω από βιωμένες καταστάσεις που δημιουργήσαν κάποιες **συχνότητες, που τις ονομάζουμε ζωδιακές μοίρες**. Κι η επανάληψη ξανά και ξανά των ίδιων κινήσεων με τον ίδιο τελετουργικό τρόπο δημιουργεί ένα απείρως ισχυρό κάλεσμα που δημιουργεί κάθε λαός για να κατέλθει επάνω του μία συγκεκριμένη συχνότητα ενέργειας.

Οι **εξάρσεις** και η **διακυβέρνηση** θα μπορούσαν επίσης να συνιστούν μία διαδικασία διατάξεων. Σχετιζόμενες με τις κατευθύνσεις, τα σημεία του

Ορίζοντα, τις τέσσερις κατευθύνσεις ενός χώρου ή τις τέσσερις κατευθύνσεις ενός τελετουργικού χορού. Αλλά και η **επιλογή ζωδιακού** ή ακόμη και η **ηλιοκεντρική θέαση** του χάρτη, μας δείχνει τη σκοπιά της ίδιας διάταξης εκ μέρους ενός άλλου θεατή, εκ μέρους ενός άλλου υποκειμένου ή εκ μέρους ενός άλλου μέσου θέασης.

Φορώντας τα ειδικά γυαλιά της κάθε οντότητας του Σύμπαντος μπορεί να «δει» σε μία κατάσταση ένα τελείως διαφορετικό σύστημα, μία τελείως διαφορετική εκπομπή ενεργειών και εγκαθίδρυση σχέσεων. Ανάλογα με το αισθητήριο όργανο της κάθε οντότητας, κάποιες ανταλλαγές ενέργειας είναι συνειδητές και κάποιες όχι, επομένως κάποιες σχέσεις αποτελούν – κατ’ επιλογήν – αντικείμενο ενασχόλησης, ενώ οι άλλες αγνοούνται (ίσως και η ύπαρξη τους).

Αυτό ακριβώς συνιστά και η συνείδηση με όρους οπτικής θέασης, την εστίαση δηλαδή των ματιών σε ένα συγκεκριμένο οπτικό πεδίο, όπου λειτουργεί στερεοσκοπικά, ενώ την ίδια στιγμή στο περιφερειακό πεδίο όρασης, συμβαίνουν πράγματα που ηθελημένα ή αθέλητα αγνοούνται.

Η Αστρολογία τελικά επομένως δεν είναι τόσο μία Επιστήμη Πλανητών. Είναι μία **Επιστήμη Διατάξεων**. Είναι μία Επιστήμη που μελετά πώς αναδιατάσσεται ο χώρος για να εφελκύσει εκείνη την ποιότητα εκπομπής της Διάνοιας που κατώτερες διάνοιες (αν και ανώτερες από τη δική μας) επιθυμούν για κάποιο λόγο να εκφραστεί. Η εφέλκυση αυτών των δονήσεων είναι που μετατρέπει το εν δυνάμει σε αποτέλεσμα, τη δυνατότητα σε εξέλιξη.

Υπό την έννοια αυτή σε μακροκοσμικό επίπεδο η Αστρολογία δεν έχει τίποτα το αντικειμενικό. Το ίδιο το Σύμπαν μέσα από τις μορφές του δημιουργεί τις Ποιότητες που με τη σειρά τους αργότερα θα εκληφθούν ως Αντικειμενικοί Νόμοι από τις Κατώτερες Συνειδήσεις. Εφόσον όμως κατανοήσουμε τη σημασία των Διατάξεων στην εφέλκυση των Εκπομπών, τότε είναι δυνατό να κατανοήσουμε τελείως διαφορετικά τα μηνύματα της Αστρολογίας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Μαθήματα Αστρολογίας Οι βασικές έννοιες. Μέρος 1, Βασίλης Παπαδολιάς
2. Μαθήματα Αστρολογίας. Αστρολογικές Όψεις. μέρος 2, Βασίλης Παπαδολιάς
3. Μαθήματα Αστρολογίας Τεχνικές Ερμηνείας Γενέθλιου Χάρτη Μέρος 3, Βασίλης Παπαδολιάς
4. ΛΕΞΙΚΟ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ, ΑΛΑΝ ΛΗΟ, ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
5. ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΥ ΣΑΣ (LEO ALAN), ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
6. Φιλοσοφία της Αστρολογίας, Μάνλυ Χωλ, Πύρινος Κόσμος
7. Η ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ, Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΣΤΗΒΕΝ ΑΡΡΟΓΙΟ, ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
8. ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΚΑΜΠΑΛΑ WESTCOTT W. WILLIAM, ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
9. ΩΡΟΣΚΟΠΟΣ - Η ΠΥΛΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ SCHULMAN MARTIN, ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ
10. ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ ΧΑΜΑΚΕΡ-ZONTAK KAPEN, ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ
11. ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, ΙΣΡΑΕΛ ΡΕΓΚΑΡΝΤΙΕ, ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ
12. Εσωτερική Αστρολογία, Αλίκη Μπέιλη, Κέδρος
13. Οι Επτά Ακτίνες, Κώστας Ταμπάκης, Κέδρος
14. Η Νέα Μεγάλη Αστρολογία, Ντέρεκ και Τζούλια Πάρκερ, Ελληνικά Γράμματα
15. Myhoroscope.gr , Το ωροσκόπιο της Αυτοπραγμάτωσης, Βασίλης Παπαδολιάς
16. Astro-Journal.blogspot.gr, Ωριαία Αστρολογία και το Άτομο στην Κατάσταση, Βασίλης Παπαδολιάς
17. Myhoroscope.gr, Τεχνικές και Μυστικά της Αρχαίας Ελληνιστικής Αστρολογίας (I και II), Βασίλης Παπαδολιάς

18. Zodiac.eu, Το ωροσκόπιο ως ημερήσιος ενεργειακός δείκτης,
Βασίλης Παπαδολιάς

Βασίλης Παπαδολιάς

Απόφοιτος της Mayo School of Astrology ο Βασίλης Παπαδολιάς ξεκίνησε να γράφει στην Ελλάδα στο χώρο του διαδικτύου. Είχε εκτενείς δημοσιεύσεις στο παρελθόν σε δημοφιλείς σελίδες όπως το Myhoroscope ή το ελληνικό φόρουμ του Astrodienst αλλά και επιλεγμένες δημοσιεύσεις στο αστρολογικό περιοδικό Ζωή και Ζώδια. Συνεργάστηκε με το εναλλακτικό κέντρο SMG και την ιστοσελίδα Astrology.gr ενώ από το 2011 ξεκίνησε να κάνει σεμινάρια σε δικό του χώρο στο Σύνταγμα.

Από το Γενάρη του 2012 σε συνεργασία με έγκριτους συναδέλφους ξεκίνησε να εκδίδει την Αστρολογική Επιθεώρηση NewAgeAstrology, η οποία διακινείται συνδρομητικά ή σε επιλεγμένα βιβλιοπωλεία, ενώ από το Μάιο του 2014 λειτουργεί εναλλακτικό βιβλιοπωλείο στη Νέα Φιλαδέλφεια (il-piccolo.gr)

Βασικά χαρακτηριστικά της αστρολογικής του προσέγγισης είναι η ψυχολογική παράμετρος και η αυτογνωσία, ενώ κατά καιρούς έχει εκλαϊκεύσει με επιτυχία και θέματα που αγγίζουν τη σχέση της αστρολογίας με τη μεταφυσική. Έχει ασχοληθεί εκτενώς και με την πολιτική αστρολογία, ενώ τελευταία έχει εισέλθει και στο χώρο των αστρολογικών εκδόσεων.

Έχει εκδώσει τρία βιβλία με τίτλο Μαθήματα Αστρολογίας I, II και III που έχουν προσανατολισμό εκπαιδευτικό για το κοινό, ενώ αναμένονται και θα ακολουθήσουν και τίτλοι για την Αστρολογία της Αυτογνωσίας και την Πολιτική Αστρολογία.

Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να απευθύνεστε στη σελίδα του στο Facebook (vassilis.papadoulas) ή στην ηλεκτρονική διεύθυνση vrapadoulas@gmail.com

ISBN: 978-618-80584-1-5